

Digitaliseret af | Digitised by



**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:
Fysiske størrelse | Physical extent:

ved N. T. Bruun.

Almanak for Selskabstheatre : Nytaarsgave for
1815

Kjøbenhavn : forlagt af H. G. Ludewig, 1815
1 bd.

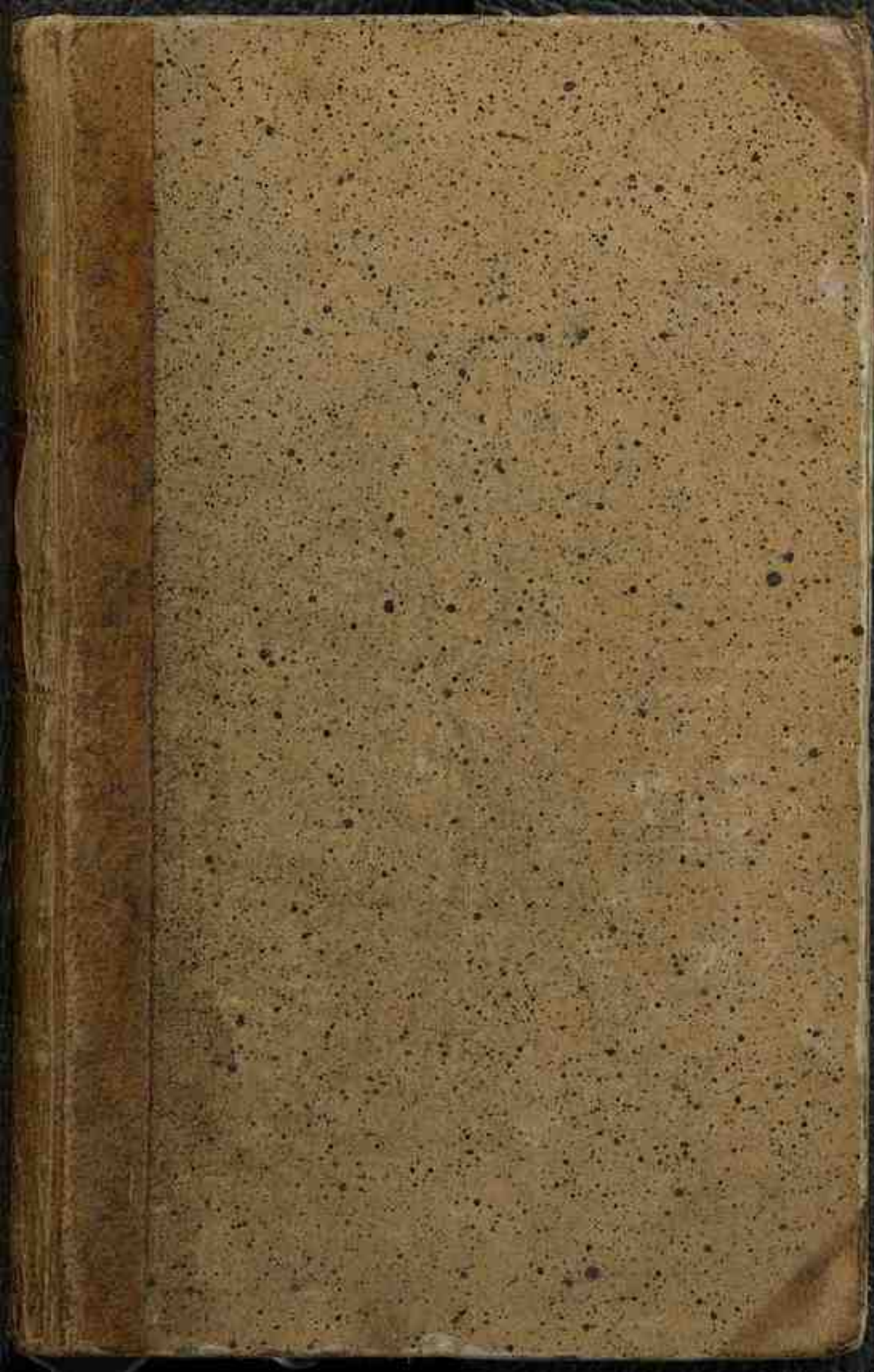
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

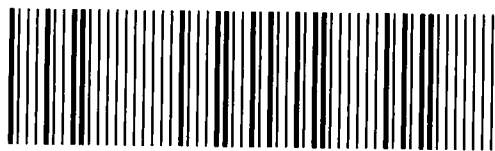
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.





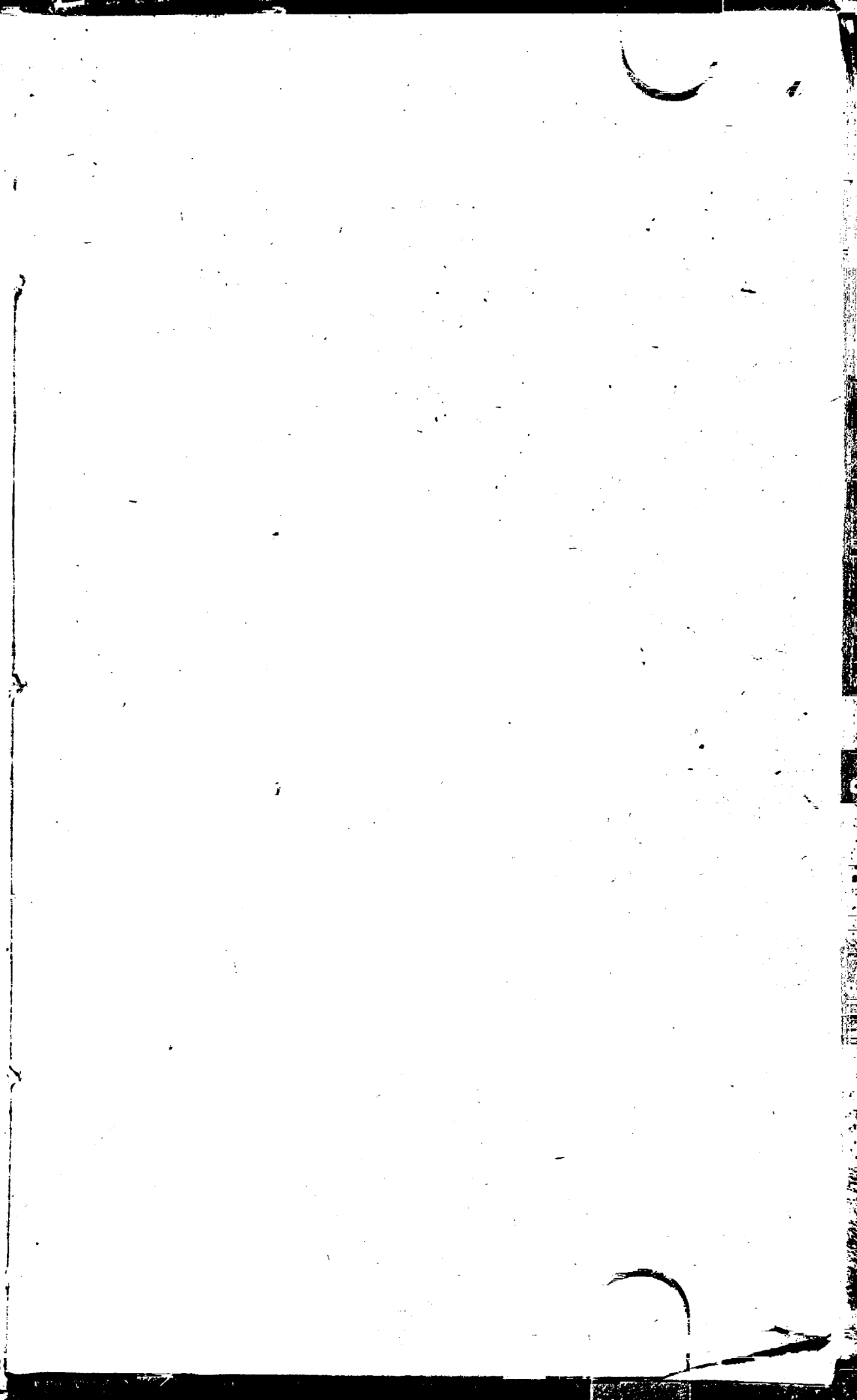
35-3

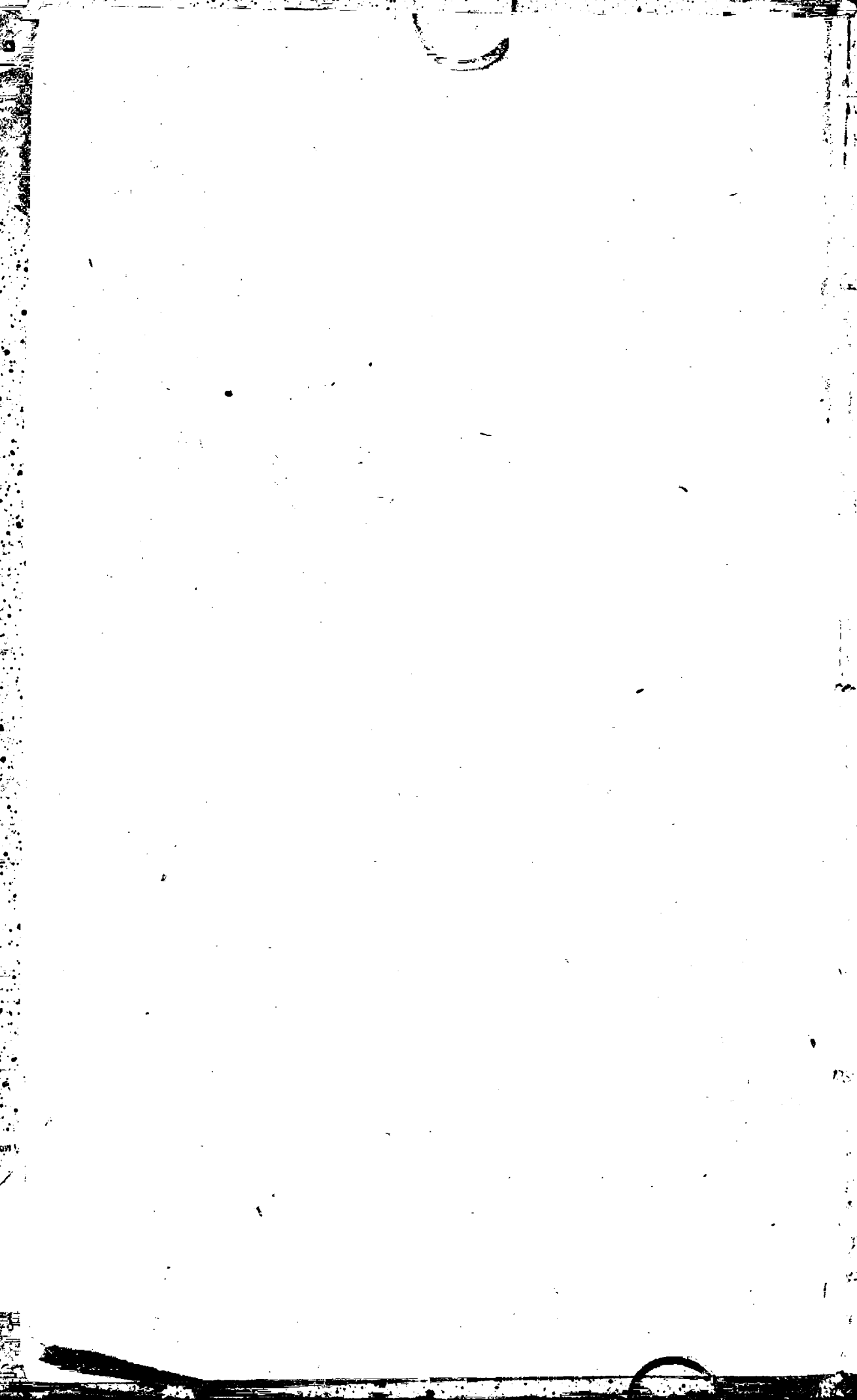
DET KONGELIGE BIBLIOTEK



130023296056







A l m a n a k

for

Selskabstheatre.

Nytaarsgave

for

1815.

— Ved

N. T. Bruun.

Kjøbenhavn.

Førlagt af S. G. Ludewig paa Børsen
No. 8.

Trykt hos C. Græbe.



F o r e r i n d r i n g :

Med Valget af de sex Smaastykker, som nærværende Almanak indeholder, har jeg især taget Hensyn paa hvad der kan være brugeligt for Selskabstheatre, og mit Dilemmeed er opnaact, hvis Samlingen er disse en tierkommen Nytaarsgave. Det første Stykke: „Hvem veed hvad det er godt for!“ er en løierlig Bagatel, som i det mindste har Nyhedens Interesse, da den er tagen af Kokebues Almanak for samme Aar, som denne hos os udkommer, og maa ved raskt Spil moren en Halvtimestiid. — Uglspilsstreges og et godt Hierte, af Forfatteren til de to Grenades

rer, blev med meget Bifald givet her i Originalsproget af det franske Skuespillerſelskab fra Petersborg. — Kosebues Drengene fra Auvergne og Sparebøssen ere Bagateller, men have de Tillokkelser, ſom ſelv denne Forfatterſ Modſtandere ſielden nægte hans dramatiſke Arbejder. — Skilsmiffen af Forfatteren til de ſkønne Breve om Mythologien, bærer det Præg af Følelſe og Delicateſſe, ſom udmærke hver Linie af den blide Demouſtier; — og Schrøders løierlige Ugeblad, der ſkylder den franske: Mercure galant ſin Oprindelſe, vil neppe mangle Yndere blandt det Publikum, ſom ſaa ofte har leet ad de pudſeerlige Arvinger.

December 1814.

Udgiveren.

Hvem veed, hvad det er
godt for!

Comedie i een Act

af

Kotzebue.

Oversat

ved

N. E. Bruun.

København 1815.

Forlagt af H. G. Ludewig paa Børsen
No. 8.

Trykt hos C. Grøbe.



I n d h o l d:

Hvem veed hvad det er godt for!

Comedie i een Act af Rotzebue.

Uglspilsstregen og et godt Hjerte,

eller Pudsenmageren, Comedie

i to Acter efter Patrat.

Sparebøssen, Comedie i een Act efter

Rotzebue.

Skilsmissen eller Egteskabsdi-

velen, Skuespil i to Acter efter

Demoustier.

Drengene fra Kuberne, Skuespil
i een Act efter Røhne.

Ugeblad et, Comedie i een Act efter
Schroder.

Hvem veed, hvad det er
godt for!

Comedie i een Act

af

Rotzebue.

Personerne:

Mester Snit, Skræbber.

Grethe, hans Datter.

Claus, hans Svend.

Pringle, en Bager.

Bulbar, en Slagter.

Krist, Husarofficier.

Skuepladsen forestiller Skræbberens Stue. Paa den ene Side en Bænk med Gardiner for; paa den anden et stort Skræbberbord, med et nedhængende uldent Teppe over; paa Bordet ligger en Sax, et Persejærn, en Deel Maal, og adskilligt usyet Løi. I en Krog en stor Kiste med Taag over.

Første Scene.

Mester Snit (allene, ifærd med at tage sin
Ristekiole paa.)

Herre Gud! en Fader kan ikke engang om Søndagen gaae rolig i Kirken, naar han har en giestfærdig Datter hjemme. Hese Ugen igiennem har jeg nu hængt i Arbeidet. Jeg vil see paa den, som af det fine blaa Klæde kunde faae udstykket en Frakke til den tykke Bergemester, og endda beholde to Alen Stumper tilovers. Sagens bliser Frakken lidt snever, men en Frakke har jeg dog leveret. Og de tre Alen Atlas, som jeg pudsede fra Justitsraadens Kiole — til saadant et Snit hører

der en øbet Kunsterefarens Haand. Slæbet er rigtig nok vel kort, men der ere jo Fruentimmer nok foruden hende, som seie Trapperne med deres lange Slæb. — Synd? ikke andet! hvori bestaaer den Synd? — Borgemeesteren har faaet sin Frakke, og Justisraadinden sin Kiøle: anden Accord har vi ikke gjort. De vilde rigtig nok have Lapper, men derpaa kunde jeg med en god Samvittighed svare: at jeg havde ingen. Hele Allen Tvi ere jo ikke Lapper! og sæt endog saa, at Vor Herre tog saadanne Bagateller ilde op, ih, saa har man jo Søndagen og Kirken til, som en god Christen at bede om Forladelse for hvad man har gjort de søgne Dage i Ugen. — Men Sindet maa være roligt, og medens man ligger paa sine Knæe henne i Kirken, maa Ens Jomfrue Datter ikke hiemme lade Andre ligge paa Knæe for sig. Grethe siger, at hun har Snue og kan ikke følge i Kirken med mig i Dag. Den Snue kommer mig noget mistænkelig for. — Heida, Claus!

U n d e n S c e n e .

Claus.

Snit.

Claus. Hvad Godt, Mester?

Snit. Siig mig: har Du ikke mærket Uraad her hjemme?

Claus. Nei.

Snit. Ikke noget med min Datter?

Claus. Nei.

Snit. Og Husar-Lieutenanten?

Claus. Nei.

Snit. Vil Du da til evig Tid blive en Døsmerpande?

Claus. Hm, hvem veed, hvad det er godt for!

Snit. Du kiender jo dog Lieutenanten?

Claus. Na ja.

Snit. Han, som saa tidt gaaer her forbi, og skotter op til Grethe?

Claus. Nei, han skotter ikke: han seer hende lige i Dinene.

Snit. Saa seer Du ham da gaae her forbi?

Claus. Nei.

Snit. Hvoraf kiender Du ham da?

Claus. Han har banket mig en gang.

Snit. Hvor?

Claus. Her i Huset.

Snit. Altsaa kommer han ogsaa her i Huset?

Claus. Hver evige Dag.

Snit. Det er umuligt!

Claus. Det kan nok være, men han kommer alligevel.

Snit. Naar?

Claus. I Tudsørket.

Snit. Og det har jeg aldrig hørt tale om!

Claus. Jeg troer, Mester maa ikke vide det.

Snit. Dosmer! hvorfor siger Du mig det da ikke?

Claus. J har jo ikke spurgt mig om det.

Snit. Taler Du da kun, naar Du bliver spurgt?

Claus. Har J ikke selv over hundrede Gange sagt til mig? — : Claus! hold Din Mund indtil man spørger Dig om noget!

Snit. Godt da! nu spørger jeg Dig: hvor har de talt med hinanden?

Claus. I Kiøkkenet, paa Trapperne, i Forstuen, i Gadedøren, ligesom det kan falde sig.

Snit. Ventelig sladdrer de om Kierlighed?

Claus. Nei.

Snit. Hvorom da?

Claus. Om Statssager og politiske Affairer.

Snit. De? paa det Lag!

Claus. Det er som jeg siger! de snakker om Krig og Fred, og om kronede Hoveder.

Snit. Hvem veed, hvad den Abekat har hørt!

Claus. "Jeg vil erobre Dig!" siger Hr. Lieutenanten; — : Er det ikke Krig? — "Du er min Dronning!" — : er det ikke et kronet Hoved?

Snit. En Narrehætte kunde ikke flæde ilde paa Dit Hoved! Nu videre. Naar han siger alle disse smukke Ting, trykter han hende vel i Haanden?

Claus. Nei.

Snit. Læger han slet ikke fat paa hende?

Claus. Nei, Gud bevare's! de ere de bedste Venner af Verden, ret som røde Kæer.

Snit. Og ved Afskeden?

Claus. Saa kysseb de en halv Snees Gange.

Snit. Intet videre?

Claus. Nei, videre har jeg ikke seet.

Snit. Og Alt det siger Du mig ikke, Din Skurk?

Claus. Hvad kommer det mig ved?

Snit. Min Datter lader sig kysse af en Lieutenant!

Claus. Hm, hvem veed, hvad det er godt for!

Snit. Nei, nu er det ikke længer Tiid at stæmte! Endnu i Dag maa hun sige reent ud, om hun vil have Messer Bulbar eller Messer Kringle. De har begge to beiler til hende; de ere begge to reputeerlige Borgermænd, der har Grunker paa Kisterbunden og Haar paa Tænderne; de viser nok min gode Hr. Lieutenant Grift Wintersveien. Hvordan det end gaaer, er jeg dog af med det Huuskors. — Hei, Claus! giv vel Ngt paa hvad jeg nu vil sige Dig: Jeg gaaer i Kirken.

Claus. Godt.

Snit. Og Du bliver hjemme.

Claus. Nei. Det er jo Søndag; jeg skal have sviret mine Drifkepenge op.

Snit. Har Du faaet mange i denne Uge?

Claus. To Rigsdaler og tre Mark —
og saa en Drestgen af Hr. Borgemeesteren.

Snit. Ei, hvorfor det?

Claus. Det veed jeg ikke. Han
sagde, at min Mester var en Spidsbub.

Snit. Fy, Claus! saadanne toety-
dige Talemaader maa Du ikke tage i Din
Mund. I Dag gior Du mig den Billig-
hed at blive hiemme. Jeg forærer Dig tre
Mark til, saa har Du hele tre Rigsdaler.
Men Du maa passe paa min Datter som en
Luz, horer Du det? Jeg vilde tage hende
med mig i Kirken, men hun siger, at hun
har Snue. Det kommer mig noget for-
dægtigt for. Det kunde være muligt, at
Lieutenanten listede sig herind i Huset, og
saa maa Du være ved Haanden.

Claus. Ger at lukke ham ind ad
Stuedøren?

Snit. Nei, for at smide ham ned
ad Trapperne! og naar jeg saa kommer
hiem, fortæller Du mig Altting til Punkt
og Prikke.

Claus. Godt. Men een Ting maa
 J endnu love mig, Mester.

Snit. Hvad er det?

Claus. Vi skal have Soinessteg til
 Middag; J pleier altid at spise alt det Brune
 selv; i Dag maa J give mig noget med
 deraf.

Snit. Ja, giv Du Dine Ting for-
 nuftigt, saa skal Du nok faae; hvis ikke,
 saa kiender Du min brune Stof her: med
 den banker jeg Dig selv baade bruun og
 blaa! (gaaer.)

Tredie Scene.

Claus (allene.) Nei, bliv J kun fra
 min Ryg med Jeres brune Snippel! J
 Dag er det Søndag, saa banker der ingen
 Prygl, og i Morgen ikke heller, saa er det
 fri Mandag. Ak, gid hele Ugen lignede den!
 — Men det er dog ret dumt, at jeg skal
 blive hjemme. Jeg havde nu saa vist lovet
 Peer Snaps at spise Lungepølse med ham
 i Høulen — og Dorthes Pottkæs skulde jeg

følge paa Dandselod i Aften. Den buttede Tøs har saa noget vist Apartigt ved sig til at valte: naar hun slaaer Arme om en Karl, faaer han aldrig Lov at sætte Benene paa Gulvet, og saa glimder hun i Ansigtet som en Eggekage. Den Steg skal jeg saaledes i Dag lade gaae min Næse forbi! Naar, hvem veed, hvad det er godt for! — Men hvad skal jeg nu bestille, for at faae Haas paa Tiden! Tælle de Lapper, som min Mester i denne Uge har ladet dratte sig igiennem Fingrene — nei, det Arbeid blev da nok ogsaa altfor langvarigt. — Ei, der staaer jo hans Seng. Jeg vil tage mig en lille Luur. Den, der sover, synder ikke. Der er oven i Riobet en Seng med Gardiner for: i den kommer Gluerne ikke saa let til at spadsero En op og ned ad Næsen. (Han er imidlertid krobet op i Sengen, og gaaber.) Her ligger man ret mageligt — sagtens er Sengen kun smal — men til en stakkels Skræbbersvend er den da bred nok. (Han trækker Gardinerne sammen.) Nu vil jeg

tænke paa mine Drifkepenge, paa Lungepølsen i Høvlén, paa Dorthé Pottkæs og hendes Eggefage-Ansigt — det maa blive en deilig Drøm!

Fjerde Scene.

Claus (i Sengen.) Grethe (kommer
sagte ind.)

Grethe. Fader er i Kirken — vor dumme Claus er ogsaa ude — godt! Hvor mon Lieutenanten bliver af? Har jeg da ikke sagt ham, at naar Klokkerne ringe tredie Gang, saa betyder det, at de Andre skal skynde sig til Kirken og — han til mig! Han pleier ellers at være saa præcis paa Pletten. O, Gud give at han vilde give sig med mig, at jeg kunde blive en naadig Frue! han-taler nok om Kierlighed, men Ordet: Givter-maal, det nævner han aldrig. Jeg er sagtens kun en Skrædderdatter, men deskomindre vilde jeg jo koste ham, thi Fader maatte gjøre alle mine Klæder for intet. — (hun seer ud af Vinduet.) Ah, der kommer

han! Vips ind ad Gadedøren! — Han kommer her hver eneste Dag, og dog banker mit Hjerte hver Gang jeg ser ham smutte ind!

Femte Scene.

Lieutenant Frisk. De Forrige.

Frisk. God Morgen, søde lille Grethe! Skynd Dig og giv mig 300 Kys!

Grethe. Ikke et eneste!

Frisk. Det var som Fanden! (han kysser hende med Magt.)

Grethe. Hr. Lieutenant! jeg skriger!

Frisk. Er her da ingen hjemme, som kan høre det?

Grethe. Jo, vor gamle Else.

Frisk. Na, hun er saa døv som en Blot!

Grethe. Jeg skal skribe saa høit, at min Fader kan høre det her i Kirken.

Frisk. Giv han vilde gaae i Kirken hver Dag!

Grethe. Og bede om Forladelse for
 sin Datters Synder.

Krist. Det var endnu for tidligt.
 Du er jo saa bamsat dydig!

Grethe. Saa? er det endnu ikke
 Synd nok, at jeg hver Dag snakker med
 Dem uden min Faders Vidende? at jeg
 endogsaa sommetider giver Dem Lov at kysse
 mig?

Krist. Og giver Dine smukke Læber
 Lov at kysse mig igien.

Grethe. Rigtig! det er just det Al-
 lerværste. Men det skal nok blive anderle-
 des. I Dag har jeg slet ikke bestilt Dem
 herhid, uden for at sige Dem, at vi maae
 stilles ad.

Krist. Er Du ikke ret klog?

Grethe. Det er mit ramme Al-
 vor.

Krist. Der bliver intet af!

Grethe. Det maa saa være.

Krist. Jeg kan ikke leve uden Dig.

G r e t h e. Naar to Mennesker ikke kan leve uden hinanden, saa pleier de at give sig sammen.

F r i s t. Ikke altid. Der gives Forhold, mit smukke Dorn, som gjøre den Ting umulig.

G r e t h e. Jeg veed nok, at De er en af de Fornemme, og jeg kun en Borgermands Datter. Men det var vel ikke første Gang, at en fattig Pige var kommen til Ære og Værdighed. Det er ikke længer end siden i Forgaars, jeg saae Comedien om den lille A s t e r s t, som spiller saa godt, og som Alle holder af: hun fik oven i Kjøbet en Konge!

F r i s t. Ja, dersom jeg var Konge, saa vilde jeg ogsaa sætte mig ud over alle Fordomme; men det er jeg ikke: jeg tiener en Konge, som ikke vilde taale det, og jeg har en Fader, som forbyder det, en Moder, som det bedrøver, en Onkel, som vilde gjøre Nar af mig, en Tante, som vilde forbande mig, en Bedstemoder —

G r e t h e. Na, saa hold dog op en gang! Hvad bekymrer jeg mig om hele Deres hoiadelige Slægtskab?

F r i s k. Netop for at de aldrig skal volde Dig Bekymring, G r e t h e, siger jeg Dig Tingene som den er. At elske hinanden kan man ikke forbyde Folk — og elske hinanden vil vi.

G r e t h e. Skal jeg, for at føie Dem, gaae og blive en gammel Pebermø?

F r i s k. Bliver jeg da ikke ogsaa hver Dag ældre? eller rettere sagt: med Kierlighed og i Kierlighed vil vi til evig Tiid blive ved at være unge.

G r e t h e. Om jeg endogsaa kunde beqvemme mig til, at lade være at giwte mig, saa tillader Fader det ikke. Han vil partu have, at jeg skal love at tage en af mine to Friere.

F r i s k. Jeg knækker Halsen paa dem begge to!

G r e t h e. O, det er et Par dygtige Halsse, som ikke saa let lader sig knække!

Kiender De den tykke Slagtermester Bulbox? ham, det koster saamegen Umage at faae Armen op til Hovedet, naar han vil trække sin Messingkam igiennem Haaret? Eller den firskiaarne Bageroldermand Kringler, der har de svære Solvknapper i Kiolen? det er et Par forfræffelige Klaverter, og naar jeg bliver udeleveret til en af dem, saa kan vi for evig tage Affed med hinanden.

Krist. Hvorfor det?

Grethe. Jo, seer De: thi om min Mand endogsaa hver Søndag gif i Kirken og jeg hver Gang sit Snue, som nødte mig til at blive hjemme, saa har baade Slagteren og Bageren en Mængde haandsfaste Svende, der ikke ere saa dumme som vor Claus; de vilde just nok ikke have megen Respect for Deres Sabel — de har baade Ører og Jldtænger.

Krist. Hør, Grethe, naar Du da endelig maa og skal givtes, saa tag Dig en ægte Slynder til Mand: Du kan aldrig troe, hvor mageligt det er!

Grethe. Saa? mener De det?

Frisk. Saadan en, til hvem Du kan sige: "lille Mand! gaae nu hen i Kieideren paa Hjørnet, og drif Dig en Pægl; Du er mig i Veien her hjemme."

Grethe. Og saa gaaer han ogsaa?

Frisk. Det forskaaer sig. Af det Slags Mænd kiender jeg nok i alle Stænder.

Grethe. Saa? og de ere vel allesammen Deres gode Venner?

Frisk. Langtfra, søde Grethe! det er kun Din tilkommende Mand, som jeg ret har udfaaeret til min hiertens fortrolige Ven.

Grethe. O, De beviser ham altfor stor Ære! (hun seer ud af Vinduet.) O, min Gud! der kommer Mester Kringle! Han marscherer lige herhen imod Huset. Han kommer vist herop. Finder han Dem hos mig, saa er jeg om en Hals!

Frisk. Jeg kaster ham ned ad Trappen!

Gretche. Men saa reiser han sig igien, naar han er trumlet ned, og falder hele Nabolauget sammen. Jeg vil løbe ham imøde og prøve paa, at affærdige ham, inden han kommer herop. — Men — dersom han dog ikke vil lade sig vise bort! — Hurtig, Hr. Lieutenant! spring op i Sengen der, og træk Gardinerne tæt sammen. Rødes jeg til at lade ham komme op, skal han dog ikke blive her ret længe. (Hun løber ud.)

Siette Scene.

Lieutenant Frisk. Claus.

Frisk. Det er en lystig Passage! Jeg faaer alle de smukke Ting at høre, som min Medbeiler fortæller hende. Men bliver Mester Kiringle altfor tielen, saa Gud naade ham! Jeg springer frem, og fugtier ham Melet af Kæben med min Sabel! — (Han vil op i Sengen, og seer Claus.) Hille den

Ulykke! der ligger jo allerede En og sover som en Steen! — Claus! forbandede Claus!

Claus (halv i Søvn): He! he! er Lungepølsen nu færdig?

Fri sk. Jeg hugger Dig i Stumper og Stykker, og laver en eneste Lungepølse af Dig!

Claus (gloer paa ham.) Ih, hvorfor det?

Fri sk. Her er ikke Tiid til at passiare. Gjør Plads, jeg vil op i Sengen til Dig.

Claus. Op i Sengen til mig? he! he! hvorfor det, Hr. Lieutenant?

Fri sk. Ingen lang Spørgen! Gresthe er gaaet ud, Mester Kringle staaer neden for; kanskee kommer han herop, og han maa ikke see mig; begriber Du det nu?

Claus. Ja, ja, jeg begriber det perfekt; men Sengen er for smal til os begge.

Fri sk. Dist ikke! til en Skrædder er der allevegne Plads. (Han lægger sig, og

flyder Claus i det samme ud af Sengen paa den anden Side.)

Claus. See saa, der har vi det! Her ligger jeg paa Gulvet — hvem veed, hvad det er godt for!

Frisk. Bliu Du kun liggende. Kryb under Sengen.

Claus. Nei, jeg siger saamange Tak! jeg er ikke saa flad som en Rodspøtte. (Han kommer frem.) Desuden knagede hvert et Been i Kroppen paa mig. Hvem veed, hvad det er godt for! (Han vil gaae.)

Frisk. Hvor vil Du hen?

Claus. Ud at toe mine værkbrudne Lemmer med Brændevin.

Frisk. Ikke af Stedet! Jeg kender Din Dumbhed. Om Du endogsaa ikke fladdrede, saa kunde man dog strax see paa Dit taabelige Fias, at jeg ligger skult her.

Claus. Hvor skal jeg da gisre af mig?

Frist. Kom herhid. Bliv staaende bag Gardinet. Træk Fodderne og Maven til Dig.

Claus. Maven? ja, det er ikke vanskeligt — dog jo, det er vanskeligt nok, thi jeg har ingen.

Frist. Nei, til al god Lykke er Du saa tynd og slunken, at ingen kan drømme om, at Du er her. Men staae stille og rør Dig ikke, eller Du kan troe jeg skal kildre Dig i Siden med mit Sabelfæste!

Claus (svøbende sig ind i Gardinet:)
Naa, hvem veed hvad det er godt for!

Frist. Stille!

Syvende Scene.

Mester Kringle. Grethe. De Forrige.

Grethe. Kiere Mester Kringle, jeg er mutters ene hjemme, og saa sommer det sig ikke, at jeg tager imod Ham her.

Kringle. Ei, hvorfor ikke det, hierte Jomfrue Sniit? hvor længe vil det vel vare,

inden vi ere hele Dagen sammen, og Natten med?

Grethe. Saa? hvordan skulde det vel gaae til?

Kringle. Na, anstil sig dog ikke saa dum som en Meelsak! Jeg har jo allerede talt med Hendes Fader; alting er flappet og klart.

Grethe. Hvilket?

Kringle. Ih, for den Glemme! at Hun bliver min Kone.

Grethe. Nei, Fatter! dermed seer det endnu vidtløstigt ud.

Kringle. Langtfra. Der bygges bare endnu lidt hjemme hos mit; men saasnart den nye Kostald er færdig, saa skal Bruden flytte ind.

Grethe. Om Han endogsaa byggede et Slot, saaer Han dog ikke mig derind.

Kringle. Hvishvas! hvad har Hun da paa mig at udsætte? Jeg er en holden Mand, og bager hver evige Nat. Hvad Vægten angaaer, er jeg ikke af de Egenfins

dige, som seer paa Lod og Qvintin. En grundlærd Doctor, veed jeg, har engang skrevet, at Brød er svært at fordsie, og fra den Tiid jeg læsde det, bager jeg det heller for-let. Paa den Maade sørger jeg paa eengang, baade for mine Medborgeres Helbred og min egen Pung; forstaaer Hun mig?

Grethe. Jeg skiotter ingen Bager om; hos ham er der Larmen og Støien den hele Nat, og jeg vil gjerne have No at sove.

Kringle. Ei, vi vil ogsaa sove, som to Blokke, min Faste-lønsbolle! Til Arbeidet har man jo Svende; lad dem færdes og rumstere om Matten. Vi ligger i et lille Lukas i Baghuset, og rører os ikke, førend Brodet bliver taget af Ovnen. Saa pynter min Strutte sig reen og peen, og sætter sig ved Disken og stryger mangen blank Daler ind!

G r e t h e. Jovist! nu skulde jeg nok sidde i Bodden, og fryse, og vente paa hver en Nar, der vilde kobe Brød!

K r i n g l e. Ei, for en Ufærd! de Folk, der kobe Brød, ere ingen Narre. Jeg skulde dog ikke troe, min fiere Jomfrue Snit, at Hun anseer det for en Tort at sidde i en Bager-Bod? I Grunden har dog ethvert Menneſke her i Verden sin Bod, hvori han falbyder sine Varer; den Ene kalder det en Boutik, den anden et Magazin, den Tredie et Catheder; det er altsammen Hip som Hap! Og min Hvedeknop skal ikke allene sælge Brød, men ogsaa Kager, deilige Kirsebærkager og Æblekager! hvad siger Hun om det? og imellemstunder falder der ogsaa en Stump af Skorpen af for Hendes egen lille Mund; jeg regner det ikke saa naie.

G r e t h e. Sæt sig ikke i Beføstning; Gatter Kringle; jeg nænner ikke at stille Ham ved Hans Kagekorpor; og jeg maa desuden reentud sige Ham: jeg kan st

ikke taale at høre de Væbler skryde, der henter Ham Melet fra Møllen.

Kringl e. Saa? det skal vel være en formelig Kurv?

G r e t h e. Han kan pakke alle sine Simler, Strutter, Hvedeknopper og Faste-lavnsboller i den.

Kringl e. Hille den stemme Suurdeig! ikke saa knibsk, Jomfrue Snit! bestænk vel, hvad Hun gjør. En Mand, som jeg, banker ikke hver Dag paa Hendes Dør.

G r e t h e. Destobedre! saa behøver jeg ikke hver Dag at raabe ud igiennem Nøglehullet: „Her er Ingen hjemme!“

Kringl e. Pas paa! jeg lever endnu den Dag, da Hun kommer til at see ud som en gammel forligget Eggekringl e, som ingen Moders Siel skifter om, ikke engang i Tilgibt. Og naar Hun da ret er smeltet af Længsel, hvad skal vi vædde, saa kommer hun til min Duff, og siger: „God Dag, lille Fatter! Hvordan gaaer det, lille Fatter? ere Simlerne og Strutterne endnu

friske?" — Men hvad svarer saa jeg i al Gravitet? —: „Gaae sin Vej, min Hjerter! her banker hverken Simler eller Struts ter for Hænde!"

Grethe. Ha! ha! hvilke Tanker Han ikke har om sig selv!

Kringle. For den stemme forte Syge! mig, en Mand, der kober hele Lad ninger Hvede paa eet Bræt: mig understaaer man sig at sætte Stolen for Døren! Men der stikker noget under, og jeg har allerede længe mærket hvad det er. En Hr. Offi cier lister sig herop til Jomfruen.

Grethe. Hvad! vil Han stille mig ved mit ærlige Navn?

Kringle. Der ere visse Folk, som ikke har andet, der er ærligt, end Navnet.

Grethe. Paf sig nu, eller jeg jager Ham Pokker i Bولد med den store Skræd, dersax!

Kringle. Pokker i Bولد? saa maatte jeg nok blive, hvor jeg er, thi her i Huset er Pokker, Fanden og Satan løs.

Grethe (grædende): Jeg skal sige det til min Fader!

Kringlé. Han er blind, det felle Skrog!

Grethe. Min Ufkyldighed, min Dyd, min Erbarhed. —!

Claus (nysker bag ved Gardinet.)

Grethe (sagte): O, Herrejemini!

Kringlé. — Oho! hvad var det? Der var jo En, som nøs?

Grethe. Han er ikke ret klog!

Kringlé. Ere vi allene?

Grethe. Jeg skulde dog vel ikke have skiult nogen her i Stuen?

Kringlé. Jeg raissonerer som saas: hvor der bliver nyst, er der en Næse — og hvor der er en Næse, der er ogsaa et Menneske.

Grethe. Han behøver ikke at have sin Næse i alleting. Jeg siger Ham nu for syvende og sidste Gang: pak sig bort!

Kringlé. Him! først-maa jeg dog vide, i hvad for Selskab jeg har været her.

Nysningen kom derhenne fra Sengen. (han vil gaae derhen.)

Grethe (holder ham tilbage): Vor Kat ligger henne i Sengen og har Killinger; den river Ham, dersom Han kommer den nær.

Kringle. Altsaa var det Katten, der nøs?

Grethe. Javist; har Han kanske aldrig før hørt en Kat nyse?

Kringle. Men der rører sig noget derhenne?

Grethe. Det er Kattckillingerne, som leger med Senggardinet.

Kringle. Saa? er der mange?

Grethe. Tre.

Kringle. Ere de fiønt tegnede?

Grethe. Blaae, hvide og røde.

Kringle. Blaae, hvide og røde? Saa? Ei, det var nogle snurrige Kattckillinger! Saa har de ellers netop selsamme Uniform som den omtalte Officier.

Grethe. O, saa tie dog engang stille med sin Officier!

Kringle. Ved Hun hvad, min herte Jomfrue: jeg er en stor Elsker af Kattetullinger; lad mig for Loiers Skyld see dem engang.

Grethe. Nei, jeg vil ikke!

Kringle. Men nu vil jeg! (han skyder Grethe tilside.)

Grethe (sagte): Jeg er forloren!

Kringle (trækker Claus frem.) Ei see, see! Monsieur Claus! er det Ham?

Grethe (meget forundret): Claus!?

Claus. Ja, Fatter Kringle; det er mig.

Kringle. En Huushankat?

Claus. Miau!

Kringle. Altsaa er det Ham, der jaeger i min Bildbane?

Claus. Det er et af mine Søndags-spilopper.

Kringle. Ganden holde Lyset for Ham! og Hun, Jomfrue Enit! er det

Hendes Ustyldighed? Hendes Erbarhed?
 Saadan en vindtør Silb foretrækker Hun
 for mig! det skal Hendes Fader endnu i
 Dag have at vide.

Brethe. For mig gierne!

Kringle. Men først vil jeg tage dens
 ne Knægt en Smule i Skole, og lære ham
 herefter ikke at lure paa en reputeerlig Bor-
 germand, der oven i Kiøbet er Kirkevær-
 ger og Fattigforstander!

Claus. Er det kanstee derfor Han
 bager sit Brød saa let? hi! hi! hi!

Kringle. Hvad! vil Du oven i
 Kiøbet gjøre Nar af mig? (Han prygler ham.)
 Din Fuglestræk! Dit Koftefast! der har
 Du Din Befomst! (Han gaacr.)

Claus. Au! au! au! (Han gnider sig
 paa Ryggen.) Naa, hvem veed, hvad det
 er godt for!

Attende Scene.

Grethe. Claus. Lieutenant Frisk.

Frisk (Springer ud af Sengen.) Langt om længe tog Fanden da den Karl!

Grethe. Jeg var i Dødsens Angst!
O, Du forbistrede Claus! hvor kom Du fra?

Frisk. Jeg fandt ham ligge og sove i Sengen.

Claus. Ja, jeg sov en sød Søvn.

Grethe. Hvorfor er Du ikke gaaet ud? det er jo dog Søndag.

Claus. Mester vilde ikke have det
Jeg skulde passe paa Jomfruen.

Grethe. Ha! ha! ha! og saa lagde Du Dig til at sove?

Claus. Over andre Folk kommer Lykken i Søvn: over mig kommer der en Dragt Prøgl!

Frisk. Hvorfor nuss Du, Dit Faars hoved?

Claus. Det pirrede mig i Næsen; jeg traf Krøller nok paa den, og vilde holde mig; men dengang jeg hørde Jomfruen tale om sin Dyd, kunde jeg ikke bære mig længere, og jeg maatte nyse.

Grethe. Gaae nu ud i Risikkenet, stil Dig ved Vinduet, og pas vel paa, at ingen kom mer bag paa os.

Claus. Jomfruen vil nok være en Smule allene med Hr. Lieutenanten?

Grethe. I det mindste er Du ganske tilovers her.

Claus. Men Mester har befalet, at jeg skal spille Dinene op, og fortælle ham Alt hvad her passerer.

Frist. Hvad giver Din Mester Dig derfor?

Claus. Tre Mark og et Stykke af den brune Svær af Svinestegen.

Frist. Tre Mark er 48 Skilling — og aabner Du Din Mund, saa giver jeg Dig 48000 Fugtel paa Din egen Svær!

Claus. 48000?! saamange Prøst har jeg endnu aldrig i mine livsfødte Dage faaet paa eet Bræt — ikke engang, da jeg var i Lære!

Gret h e. Gaae Du kun, kiere Claus; jeg skal nok betænke Dig med Streg. Du skal faae det Stykke, hvorfor Skrædderen slagtede sin So; det er netop det allerlækreste — og saa kunde han dog ikke finde det.

Claus. Vare det da ikke maa gaae mig ligesom ham! Det Stykke hvorfor Skrædderen slagtede sin So? naa, det bliver da derved. — (med en betænkkelig Mine): Endskiøndt, naar de nu bliver her ene sammen — Hun og Hun — og Hun og Han — Naa, hvem veed, hvad det er godt for! (han gaar.)

Gret h e. Net overlagt ere vi dog den skakkels Toffe megen Tak skyldige. Var han ikke saa taabelig, saa havde han for lang Tiid siden robet os.

F r i s k. Seer Du, naar Du dog en- gang skal givtes, saa onsker jeg Dig netop saadan en Mand som han.

G r e t h e. De kan altsaa udholde den Tanke, at see mig i en Andens Arme?

F r i s k. Nødes jeg ikke dertil? Naar det kun er en Claus!

C l a u s (kommer ind igien.) Der kommer atter En.

G r e t h e. Hvem?

C l a u s. Slagteren, Mester Bulbar.

G r e t h e. Gaae! løb! sig ham, at her er ingen hjemme.

C l a u s. Men jeg har allerede sagt ham, at Jomfruen er hjemme.

G r e t h e. Du er dog ret en Uesl!

C l a u s. Naa, hvem veed, hvad det er godt for? Jeg stod i Kjøkkenvinduet, da Mester Bulbar just i det Samme kom op ad Gaden. Det er en flink Mand, og slet ikke storagtig. Han tog allerede langt borte sin Hat af, og sagde: „See, god Dag, Møstis Claus!“ -- „Jeg har den Ære at

takke, Mester Bulbax!" svarede jeg. —
 „Hvordan staaer 'en sig, Møstis Claus?"
 — „Saa la la, Mester Bulbax!" — „Er
 Jomfruen hjemme?" — Ja, hun er, Me-
 ster Bulbax."

G r e t h e. Til Slutning har han vel
 endogsaa sagt ham, at Lieutenanten er hos
 mig!

C l a u s. Nei, det spurgde han mig
 ikke om.

F r i s k. Altsaa, dersom han havde
 spurgt Dig derom? —

C l a u s. Jø, saa vidsde han det jo
 allerede.

G r e t h e. Min Gud! jeg hører ham
 allerede paa Trappen. Hurtig, Hr. Lieute-
 nant! spring ind i Kammeret; der kan De
 høre hvert Ord han siger.

F r i s k. Lad som Du er syg, saa
 bliver Du strax af med ham. (han gaar.)

G r e t h e. Naa, hvad staaer Du og
 hænger efter? Ind med Dig!

C l a u s. Skal jeg ogsaa gaae derind?

G r e t h e. Javist, ja! jeg er saa syg
— jeg vil hverken høre eller see nogen.

C l a u s. Er Tomfruen syg? ih!

G r e t h e (Skyder ham ind i Kammeret).
Saa paf Dig dog bort!

C l a u s. Jeg ønsker god Bedring!

G r e t h e (Sætter sig og vaander sig.)

Niende Scene.

Mester Bulbar, Grethe.

B u l b a r. Med Forlov at komme
nærmere?

G r e t h e. Af, fiere Mester Bulbar!
min Fader er ikke hjemme, og jeg har saa-
dan en Hovedpine, at det er som om mit
Hoved skulde slækkes, hver Gang nogen flytter
en Fod. Jeg maa derfor ret indstændig
bede Ham, at lade mig være allene.

B u l b a r. Ei, jeg vil være Hendes
Doctor.

G r e t h e. Jeg behøver ingen Doctor; det gaaer nok over af sig selv, naar jeg bare har Rolighed.

B u l b a x. Naa, desto bedre! saa kan jeg tale en Smule omstændelig med Jomfruen.

G r e t h e. Jeg kan slet ikke tale; hvert Ord er mig som en Hammer i Hovedet.

B u l b a x. Hun skal heller ikke tale; jeg vil tale for os begge, og Hun skal høre paa mig, indtil Hendes gode Fader kommer hjem: saa svarer han nok for Hende.

G r e t h e. Nei, Gud bevare's! jeg kan heller ikke taale at høre Andre tale, især ikke saadan en grov Bæstemme. Vi's mig den Føielighed, tiere Mester, og kom igien i Eftermiddag.

B u l b a x. Ei hvad! Hvem der giemmer til Ratten, giemmer til Katte! Jomfruen er jo ikke af Marzipan eller Sukkerbrød, og siden Han dog snart skal være en god ærlig Slagterkone, saa maa Hun

i Tide vænne sig en Smule til det Plumpe, forstaaer Hun-mig?

G r e t h e. Jeg forstaaer intet, og vil heller intet forstaae.

B u l b a x. Vor Herre har jo tilbørlig udstafferet Hende med Kjød og Been. Jeg tør bande paa, Hun veier sine halvaatende Pispund.

G r e t h e. Jeg troer Han anseer mig for en af sine Marstøyer!

B u l b a x. Bevare's vel! det var en jammerlig Dre! Men for Løiers Skyld, hierte Jomfrue, besøg mig engang henad Aften i min Bod, saa skal jeg veie Hende paa den store Kjødvægt.

G r e t h e. Det skal være mig en stor Ære!

B u l b a x. Det maa jeg lide! Altsaa er Kjøbet sluttet.

G r e t h e (Spøff): Saa? mener Han rigtig det?

B u l b a x. Ih javist! Fire Uger efterat jeg første Gang havde veiet min salig Kone,

holdt vi Bryllup, og saa sandt som jeg hedder Baldrian Bulbar, har hun aldrig fortrudt det! Dengang jeg fik hende, skal Ganden tage mig, om hun veiede mere end 5 Lispund og 13 Pund; men da Konen døde, havde hun allerede drevet det til 8 Lispund og 12 Pund! — og saaledes skal det næst Guds Hielp og Bistand ogsaa gaae med Hende. Thi jeg slagter hver Uge en Oxe, sommetider vel gar to, og om det ufornuftige Politie endogsaa sætter Taxten ned for mig, saa behielper jeg mig som en god Christen med Bægten, og Benene maa jeg ogsaa have betalte. Kort sagt: jeg er en Mand, hvis Pengepung er ligesaa trind og buttet som hans Mave.

G r e t h e. Med al Respekt for Hans Mave og Hans Pengepung, saa passer vi to slet ikke sammen.

B u l b a r. Hvorfor da ikke? Menner Hun kanstee, fordi jeg har de fire lange Næfler derhjemme? Sandt nok, det er nogle Nævneunger, men de kiender min

Tyremie, og naar jeg bare lader den pibe dem et Par Gange omkring Dreene, saa kwyer de ikke et Muf.

G r e t h e. Gud bevare mig for en Mand, der bruger Tyremien!

B u l b a x. Hun troer dog vel aldrig, at jeg tænker paa, at lade Hende dansse for den? Nei, jeg er den sagtmødigste Mand af Verden. I samfulde aatte Aar havde jeg min salig Kone, men det Vidnesbyrd, veed jeg, hun skal give mig paa Dommeligdag: at i alle de aatte Aar har jeg neppe smurt hendes Ryg tyve Gange!

G r e t h e. Jeg betakker mig alt for den første Gang! og naar jeg da endelig skal sige Ham min rene Hiertens Mening, saa klinger den som saa: Gaae sin Vej! thi jeg giver mig ligesaaalibet med Ham som med Hans store Slagterhund.

B u l b a x. Det var som Satan! Nei, hør bare! Tomfruen sætter sig paa Bagbenene; men Hun giver nok Kiøb! jeg siger

Hende, min hierte Jomfrue Smit: Hun giver, min Siel, nok Riob!

G r e t h e. Vil Han maaskee hente sin Tyremie?

B u l b a x. Ih nu, med Tiden kunde den ikke være saa ueffen. For det første maa Hun vide, at jeg er kommen efter alle Hendes Gicunterier, og at jeg blamerer Hende og gjør en Allerhelvedes Allarm, dersom Hun ikke paa Timen synger af en anden Tone!

G r e t h e. Gaae Han hjem i sit Slaughterhuus, og brøl omkap med sine Oxer!

B u l b a x. Na, jeg veed nok, hvorfor Hun er saa tiephoi! Hendes rare Hr. Lieutenant er i Farvandet, er han ikke?

G r e t h e. Hvad vil Han sige med sin Lieutenant?

B u l b a x. Jeg veed alleting! jeg har skillet mine fire Drenge paa Luur. Det er nogle fiffige Riistere. Der har ikke listet sig en Kat herind i Huset, uden at jeg jo strax har faaet det at vide. Og nu nys-

sens — min Jesper har allerede i to Ti-
mer staaet paa Udkig, og saa kom han ren-
dende hjem saa forpustet som en Tyrefalv,
der biffer. „Fader!“ sagde han: „aldrig
saasnart gif Mester Enit hen i Kirken, før
end Hr. Husaren klaprede over Gaden med
sin Sabel!“

G r e t h e. Hvad kommer det mig
ved?

Bulbax. „Dengang han kom til
Tomfrue Grethes Gadedør,“ sagde Dreng-
en, „kiggede han rundt omkring, for at
see om Naboerne ikke mærkede det, og vips!
var han inde af Døren.“

G r e t h e. Hvilken dum Sladder!
Hvor skulde han da være?

Bulbax. I Skiul. Maaſtee endogså
saa her i denne Stue.

G r e t h e. Ha! ha! ha! Jeg skal sige
Ham, Mester Bulbax, hvad det er Hans
Dreng har seet: min Fader har en heel
Deel Uniformer i Arbeide for de Herrer
Officierer. En af dem blev færdig i Af-

tes, og saa tog vor Claus den for Løiers Skyld paa, og gif et Dieblif udenfor Gadedøren med den.

Bulbax. Snaak har vi nok af! Nei, min Jesper kiender Jeres Claus, det Ghynderfkind, ret godt. Det er kun et Par Dage siden de sloges med Sneebolde. Nei, nei, lille Jomfrue, Lieutenanten er her i Huset, og gior Hun mig gal i Parykken, saa skal jeg nok hitte ham.

Grethe. For mig gierne! leed kun om ham.

Bulbax. Vil Hun lade det komme an paa det Samme?

Grethe. O ja; men finder Han ham ikke, saa river jeg Hans Dine ud!

Bulbax. Det har vel ingen Fare. Lad mig engang see. En Seng med Gardiner — (han kigger ind i den.) Nei, der er han ikke. (han søger i alle Kroge.) I Bisten der er han heller ikke.

Grethe. Vil Han ikke lede om ham derhenne under Bordet?

Bulbax. Hvad andet? Under det store Bord kunde der jo bivouaquere en heel Escadron. (han løfter Teppeet op.)

Grethe. Naa? attrapperede Han Forposterne?

Bulbax. Spot Hun kun! Den, der leer sidst, leer bedst. Her i Stuen er han rigtig nok ikke, men hvordan har det sig derinde i Kammeret? he?

Grethe (sagte): Jeg skulde dog troe, at han har slaaet Skudden for!

Bulbax. Hvad mener Hun, Jomfrue? skal jeg ogsaa vifttere Kammeret?

Grethe. Som Ham lyst!

Bulbax (vil derind.) Aha! Døren er i Laas — dog nei, i Laas er den ikke, men der er slaaet en Skudde for indvendig. Aha, Jomfrue Snit! vil Hun kanstee bilde mig ind, at der kan være slaaet Skudde for indvendig, uden at der er nogen i Kammeret?

Grethe. Hvad kommer det mig ved? Claus er vel derinde.

Bulbax (bankende): Vil naadige Herre ikke være saa god at lukke op? Mester Bulbax vil have den Ære, at ønske naadige Herre en behagelig god Morgen, og dersom Deres Velbaarenhed ikke lukker op med det Gode, saa sparker jeg Fylbinsgen ind! — Naa? — bliver der snart noget af? — Naadige Herre kan troe mig paa mit Ord: jeg har en Note, hvor den tramper, der giver baade Gulbe og Trapper sig.

Grethe. Han er dog vel ikke desperat, Mester?!

Bulbax. Jo, saa desperat vil jeg være.

Grethe. Han vil rigtig sparke Døren ind?

Bulbax. Jeg har Raad til at betale den.

Grethe. Hvad vil min Fader sige?

Bulbax. Han vil sige, at jeg er en ærlig og brav Kæbo, som i hans Gravværelse har vogtet hans Huus for Spot

og Skam. Kort og godt — Paf! —
Paf!

G r e t h e (sagte): Jeg er dødsfens!

Bulbax. Og nok engang: Paf!
(Døren springer op.)

Tiende Scene.

De Forrige. Claus (i Lieutenantens Kiole.)

C l a u s (kommer spankende ud.) Naa?
hvad er det for en skammelig Støi?

G r e t h e (sagte): O, bravo!

Bulbax. Morsøs Claus! Er det
Ham?

C l a u s. Javist er det mig! Kan
man da ikke engang have No om Sønda-
gen? Jeg havde lukket mig en Smule inde
med min Courage, og vilde see, hvordan
denne Kiole flødte mig.

G r e t h e. Naa, Mester Bulbax?
sagde jeg Ham det ikke?

Bulbax (sagte): Forbandede Streg!
dengang har min Jesper dog seet feil.

Claus (som før, spankende op og ned med en storagtig Mine): Der kommer mig saadan en tyk Navepølse anstigende, og forstyrrer mig i mine militairiske Betragtninger, og mener, at fordi han slaaer Alverdens Dyr for Planeten, har han ogsaa Lov til at lege Skaktavle med os!

Bulbar. Na, hold sin Riøv!

Claus. Nei, jeg vil ikke holde min Riøv. Naar man har saadan en Riøv paa Kroppen, saa farer Fanden En strax i Kroppen. Han maa vide, Mester Bulbar, at Skrædderne vare allerede til i Verden, dengang der endnu slet ikke var tænkt paa Slagterlauget.

Bulbar. Nu er jeg snart fied af den Sludder!

Claus. Vor Bedstepapa, Adam, omgikkes med alle Dyr og firebenede Kræ, som om de kunde være hans kiødelige Brødre; af Ham har I ikke lært dette Slagteri; men vi Skræddere, vi respecterer ham som vores

Olbermand: thi han syede det fjerste For-
klæde, af Figenblade; hvad Alenen kostede,
veed jeg ikke.

Fulbar. Han er en Ubefat!

Claus. Nu er det Avind, som taler
af Hans Mund, fordi Hans Haandværk først
er kommet i Brug efter Syndfloden.
Skæbderne sad allerede med i Paradiis;
veed Han vel det!?

Fulbar. Wie Tu fun: jeg skal pise
le Hojmodstykkerne ud af Dig! (Han pryg-
ler ham). Saa! tag nu det, Dit Pind-
sviin, som for traade Dine Lægge i en Sy-
naal! (han gaar.)

Claus. Au! au! au! (gnidende sin
Rug): Naa, hvem veed, hvad det er godt
for!

Grethe. Det brutale Menneske!

Ellevte Scene.

Lieutenant Frisk. De Forrige.

Frisk. Er han borte?

Claus. Ja; kom nu og tag Deres Riise tilbage; det er nok længe siden, den er bleven saa godt banket.

Frisk. Naa, hvad siger Du, Grethe? Var det ikke polidst af mig? Saa snart jeg hørde, at Du bildte Slagterknolden ind, at Claus havde taget en Uniform paa, flyede jeg ham strax i paafølgende Tilfælde min.

Claus. Nei, da priser jeg min gode gamle Trøie; i den er der ikke for en Døit Courage, og uden Courage slipper man immervæk bedst igiennem Verden.

Grethe. Den Grobian forstrækkede mig saaledes, at jeg endnu ryster over alle mine Lemmer.

Frisk. Berolige Dig, søde lille Grethe! og lad os hellige Kierlighed de saa Minutter vi endnu har tilbage.

Claus (seer ud af Binduet). Ja, og det vil ikke vare længe, thi der kommer Messer hjem fra Kirken.

Frisk. Din Fader! —

Grethe. O Gud! o Gud! —

Claus. Maa, hvem veed, hvad det er godt for!

Frisk. Hvor skal jeg nu hen?

Grethe. At komme ud af Huset er umuligt; De møder ham. —

Frisk. Op i Sengen —

Grethe. Vist ikke; der pleier han at lægge sine Klæder.

Frisk. Eller ind i Kammeret —

Grethe. Endnu mindre! han gaaer gjerne derind og sover en Timestiid, førend han spiser til Middag.

Frisk. Saa maa jeg vel oppebie ham her paa staaende Fod?

Grethe. Nei, saa er jeg ulykkelig! Veed De hvad? kryb her under Skædsderbordet. Saasnart Fader er gaaet ind i Kammeret, kan De smutte bort.

Frisk. For Din Skyld finder jeg mig i Alt. (Han kryber under Bordet).

Claus. Hi! hi! hi! nu sidder Lieutenanten og kuffelurer under Bordet!

G r e t h e. Du, Claus, sæt Du Dig op paa det, og tag et Stykke og sje paa.

C l a u s. Sje i Dag? paa en hellig Søndag!

G r e t h e. Jeg vil tractere Dig med Caffee.

C l a u s. Med Caffee? Hille Skamfærd! ja, saa vil jeg da sætte et Hierte paa denne Poet-Altue, for jeg gider gierne haat Caffee. Men, Jomfrue, Bordet er skrøbeligt; de to Been ere brøstfældige, og det knagede allerede dygtigt i dem i Gaar.

G r e t h e. Ja, men Du veier ikke meget. — Hør, Hr. Lieutenant: hold fast paa de to brøstfældige Bordbeen, og stil Dem med Ryggen op imod Bordbladet; det varer kun et Par Minutter.

F r i s k (under Bordet): Godt! jeg er allerede i Positur; men det er en forbandet umagelig Stilling!

C l a u s. Naa, saa vil vi da i Guds Navn sætte os paa vort Skrædderbord!

Hvem veed, hvad det er godt for! (han springer op paa Bordet, og begynder at sje.)

G r e t h e. Og jeg vil skynde mig at faae min Strikstrømpe fat! (Hun sætter sig til at strikke.)

L o l y t e S c e n e.

M e s t e r S n i t. D e F o r r i g e.

S n i t. Ei, ei! saa søltig paa en Søndag?

C l a u s. Ja, Mester, jeg kiedede mig, og saa soer Glittigheden mig i alle Fingerenderne.

S n i t. Og Du ogsaa, Grethe? hvordan er det med Din Snue?

G r e t h e. Jeg har rigtig ligesom en Feber.

S n i t. Lad mig engang føle Din Puls. — Ja, ja, Du har virkelig en Feber i Blodet. Drik brav meget koldt Vand, saa gaaer den nok over. (sagte til Claus): Har her ingen været?

Claus. Været? nei! Dog jo, Mester Kringle har været her, og Mester Buxbax ogsaa.

Grethe. Ja, Fader, de har ret plaget mig.

Snit. Hm, det er af de Plager en ung Pige nok synes om. (sagte til Claus): Hvor stikker Lieutenanten?

Claus. Langt borte er han nok ikke.

Snit. Det tænker jeg med. Men nu, da jeg er hjemme, har det ingen Fare. (sagte): Du har dog vel gidet noie Ligt paa hende?

Claus. Jeg har ikke sluppet hende af Syne.

Snit. Og hun er slet ikke kommen ud af Stuen?

Claus. Nei, slet ikke.

Snit. Destobedre! — Her, Børnlille, siden jeg seer Jer være saa sluttige, faaer jeg ordentligt Lykt til at følge Jeres gode Exempel. (han tager sin Kiøle af og kaster den paa Sengen.) Jeg har et Par Sommer

og en Krave at sye her paa det nye Libes-
 rié, som den nye Baron lader gjøre til sin
 nye Tiener.

Grethe. Ei, Fader! J pleier jo el-
 lers at være saa søvrig, naar J kommer
 hjem og har hørt Præsten præke.

Snit. Men i Dag er jeg munter.
 Hans Belærværdighed fortalte om Israels
 Iternes Klæder i Orkenen, der havde holdt
 i 40 Aar — og saa speculerede jeg paa,
 hvad det maa have været for Syening!

Grethe. Men en lille Luur før Maal-
 tidet bekommer Jer altid saa godt. J
 gjorde dog bedre i at gaae ind i Kam-
 meret.

Snit. Nei, Barn, dertil er jeg alto-
 for oprømt. Du skal see, jeg vil hoppe op
 paa mit Arbeidsbord, ligesaa let som for
 20 Aar siden. (Han gjør det; Benene gaae
 fra Bordet, og Frisk, Snit og Claus ligge
 pludselig hulter til hulter, og stirre forundrede
 paa hinanden.)

G r e t h e (sagte): Nu Gud naade mig arme Pige!

C l a u s. Naa, hvem veed, hvad det er godt for!

F r i s k (endnu liggende paa Gulvet): See god Dag, min kiere Messer Snit! hvordan gaaer det? endnu rask til Beens?

S n i t (ligeledes): Verbødige Tiener, Hr. Lieutenant! har De fanstee anseet mit Skrædderbord for et Telt?

F r i s k (reiser sig). Jeg gjorde Deres smukke Datter en lille Visit; vi saae Dem komme, og da jeg veed, at De sommetider har alskens underlige Griller, saa skulde jeg mig for Løiers Skyld.

S n i t (reiser sig). Ja, velbaarne Hr. Lieutenant, jeg har blandt andre den narøagtige Grille, at jeg vil have min Datter skal være ærbar og skikkelig, i det mindste saalange hun er i mit Huus. Om kort Tiid skal hun gistes, og dersom hendes tilkommende Mand da intet har derimod, saa maa hun for mig gierne skule hele

Deres Escadron under Børde og Bønke;
men indtil den Tid skal jeg have mig fra-
bedet — !

Frisk. Ei, saa givt Dig, Grethe!
givt Dig jo før jo heller!

Enit. Og siden jeg ikke kan invi-
tere velbaarne Hr. Lieutenant til mit flette
Middagsmaaltid, saa beder jeg Dem —

Claus (reiser sig hurtigt). Slette Mid-
dagsmaaltid, Mester? vi har jo Svines-
fleg: Lieutenanten tager nok til Kaffe.

Enit. Hold Din Mund!

Frisk. Jeg forstaaer Ham, min fiere
Mester, og ønsker god Appetit! (sagte):
Du, Grethe, hast paa mit gode Raad:
tag Du Dig kun friskvæk en Mand, men
den dummeste Du kan faae! (han gaaer.)

Trettende Scene.

Snit. Grethe. Claus.

Snit. Blev der nu aftalt en Sammenkomst?

Grethe. Af nei! han sagde mig for evig Levvel!

Snit. Sid han sad i Siberien og spille Piquet med Vandamme! — Naa, Moska Claus!

Claus. Hvad Godt, Messer?

Snit. Du er dog vel ikke kommen til Skade ved Galdei?

Claus. Nei, Gud ske Lov, ikke en Enuus!

Snit. Det er mig kiert: saa behøver jeg ikke at lægge Fingrene imellem.

Claus. Hvad søger Messer om?

Snit. Om min Stof.

Claus. Vil J gaae ud at spadserere?

Snit. Nei, min Stof skal bare gjøre sig en lille Spadseretour paa Din Byg.

Claus. Lad det kun blive derved, Mester; jeg har allerede faaet Prygl to Gange i Dag.

Snit (i det han banker ham): Ja, men alle gode Gange ere tre, veed Du nok. Din Galgennebel! Din Ryg skal blive ligesaa bruun som Svineslegen.

Claus. Nu! au! au! (i en flabende Tone): Naa, hvem veed, hvad det er godt for!

Snit. Og nu kommer Touren til Dig, min Jomfrue Datter! (svingende Stokken): Jeg har stor Lyst til ogsaa at dansse en Kiepperdyggedands med Dig.

Grethe. Na, fiere Fader! tilgiv mig bare denne ene Gang; jeg skal aldrig giorre det mere!

Snit. Saa erklar Dig paa Timen: Mester Kringle eller Mester Bulbar? hvilken af dem vil Du have?

Grethe. Na, fiere Fader! det er et Par grove Flegler; jeg vil ingen af dem have.

Snit. Grove ere de, det er sandt; men det har intet paa sig. Om Du endogsaa valgde Dig den høfligste Mand i den hele By: hvad hjalp det? imod sin Kone er endogsaa den Høfligste grov.

Grethe. Ak, Fader! naar man har den Lykke at være en Skrædderdatter, og oven i Kjøbet Jeres Datter, saa er man forkielet og altsor vant til sin Levemaade.

Snit, (som føler sig smigret): Nu, ja — ja — det forstaaer sig. Men givtes maa Du og givtes skal Du. Jeg vil ikke længer staae Skildtvagt i mit eget Hus.

Grethe. Ja, Fader, jeg vil ogsaa give mig, men lad mig bare have Lov at vælge selv.

Snit. Det har jeg jo for længe siden givet Dig Lov til. Har jeg ikke over hundrede Gange sagt: tag en ærlig Haandværksmand, ligegodt hvilken! Og om han endogsaa var ligesaa fattig som en Muz i en Tiggeres Episekammer, derpaa skal det slet

ikke komme an, thi jeg har Guds Belsignelse.

Claus (pegende paa Kisten): Ja, Mester, I har Guds Belsignelse — af store Stumper og Lapper!

Snit. Udsel! Din dumme Pantomime kan Du gierne spare.

Claus. Udsel? er jeg en Udsel? naa, hvem veed, hvad det er godt for!

Grethe. Denne gang har Du Ret, Claus. — Velan, Fader: naar I lader mig have frit Valg, saa tager jeg — vor Claus.

Snit. Claus!?

Claus. Mig!? Hille den sorte Jøde!

Grethe. Det er en brav og stikkelig Knos; og naar I lader ham blive Mester —

Claus. Top, Jomfrue! jeg er fix og færdig!

Snit. Vogt Dig, Grethe, at jeg ikke tager Dig paa Ordet!

Grethe. Det er mit ramme Udsor.

Snit. Claus er kommen af fikkelige Golt; sagtens er han saa dum som en Stokfist, men sin Naal kan han bruge trods den Bedste. — Hvad siger Du, Claus? Vil Du være min Svigersøn?

Claus. Jh ja, hvorfor ikke det?

Snit. Men jeg vil dog ikke sælge Dig Katten i Sækken. Veed Du, hvorfor Grethe tager Dig?

Claus. Nei.

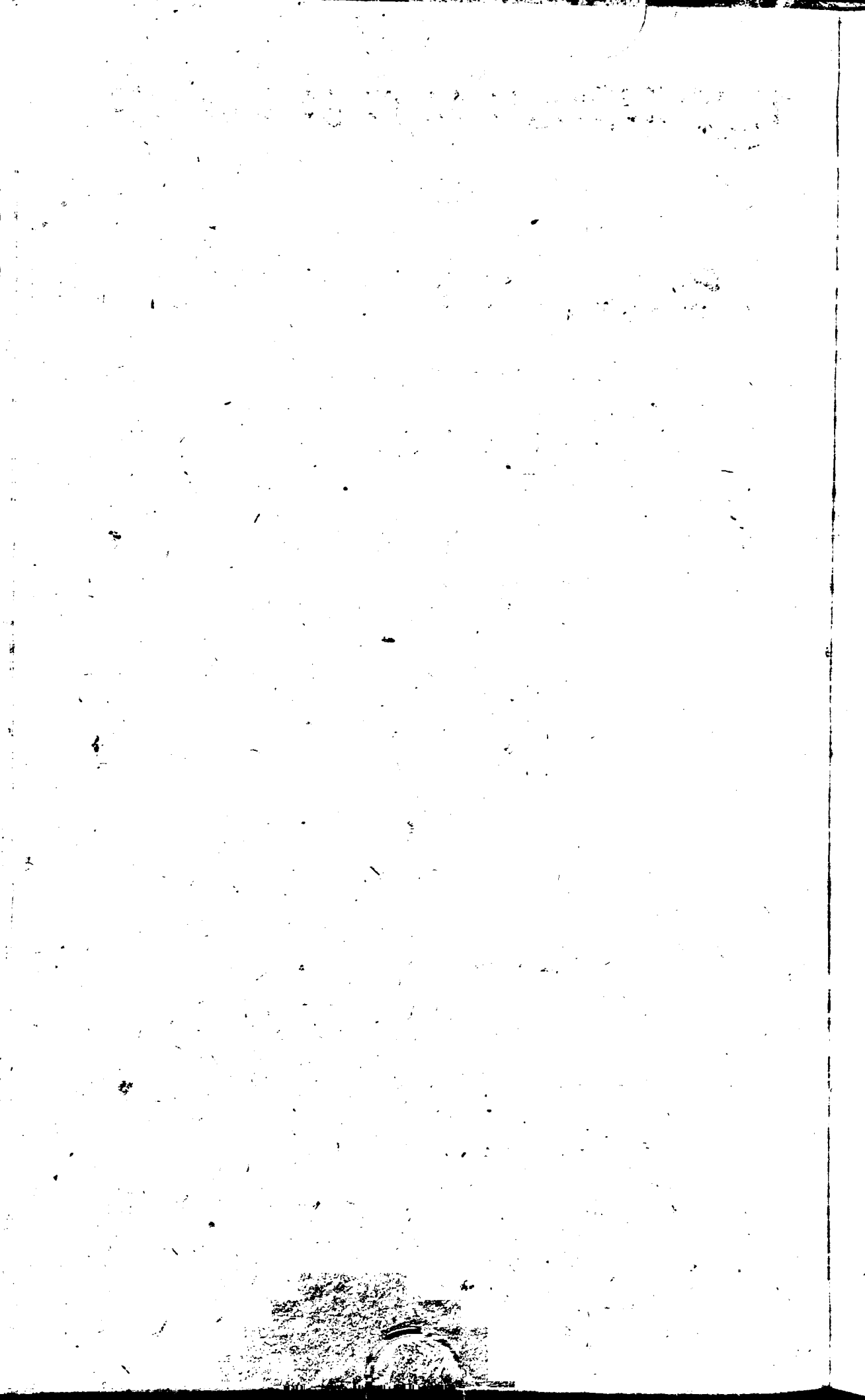
Snit. Forbi Du er en Dumrian, som hun mener hun kan gisre med, hvad hun lyster.

Claus. Jh nu — hvem veed, hvad det er godt for!

Snit. Naa, mig er det ligegodt. Du skal faae hende.

Claus. Tre Gange har jeg faaet Prygl i Dag, men den, der har Lykken med sig, løber dog af med Bruden! (han gior Grethe nogle flauv Kierteegn.)

Snit. Saa raader jeg Dig: bliv Din hele Levetiid ved Dit gamle Balsprog,



Uglspilsstreges og et godt Hierte

eller

Pudsenmageren.

Comedie i to Acter,

efter

L'espigle

af

Patrat.

Personerne:

Dumont, Herremand.

Armantine, }
Charles, } hans Børn.

Balcour, Dumonts Ven, og Lærer hos hans
Børn.

Nicodemus de Setiset, Armantines
Frier.

Handlingen foregaaer i Dumonts Hauge.
Paa den ene Side af Stuepladsen er en stor
Rosenbush, bag hvilken man maa kunne skjule sig
for de Spillende, og dog sees af Tilskuerne.

Første Act.

Første Scene.

Dumont. Balcour.

Dumont. Ja, min kiere Balcour!
Du fortjener min fuldkomne Tillid, og jeg
vil ingen Hemmeligheder have for Dig.

Balcour. Jeg skylder Dem saame-
get! —

Dumont (med Barme): Du skylder
mig slet intet, kiere Balcour. Jeg var
Din salig Faders fortroligste Ven; han
har vliift mig utallig mange vigtige Tjene-
ster; medens han levede kunde jeg ikke gien-

gielde ham. Ulykkelige Hændelser skilte Dig ved Din Formue, min Ven. Ved at give Alt for Dig, hvad der stod i min Magt, og ved at omgaaes Dig som min Søn, troede jeg, det skulde lykkes mig at afbetale noget af det Gode jeg skyldte Din salig Fader, men jeg er tværtimod kommen dybere i Gield.

Walcour. De?

Dumont. Ja, just jeg!

Walcour. Hvorledes det, om jeg tør spørge?

Dumont. Jo, hør kun, om jeg ikke har Ret: jeg opoffrede min Datters Opdragelse for den Glæde, bestandig at kunne beholde hende hos mig herude paa Landet. Dengang Du kom hertil, forstod hun intet andet, end at elske sin Fader; men i de tre Aar Du nu har været i mit Hus, har Du givet Armantine en saa fuldkommen Dannelse —!

Walcour. Deres Datter er saa lærevillig, har saamegen Aand og Hierte! —

Dumont. Og Du saamange Kundskaber, saamange Talenter! I sær besidder Du et, som jeg holder forfærdelig meget af.

Walcour. Og det er?

Dumont. Det, at giøre Dig elsket af Alle!

Walcour. Jeg er —

Dumont. Du er saaledes, som jeg beskriver Dig. Min Charlie, for Exempel: den Uglspil skulde jo kun have blevet her en Maaned; men jeg kan ikke faae Kræbaten hjem igien til sit Institut; han siger, at Din Underviisningsmaade er saalet, saa fattelig —

Walcour. Han har et meget lyst Hoved.

Dumont. Og Du meget fieldne Fortie-
nester. Hvis Din strenge Philosophie ikke
tilspærrede Dit Hierte for enhver Lidenskab,
saa kunde Du med Tiden komme til at
spille en stor Rolle i Verden.

Walcour. Troe mig, det er ikke af
Ufølsomhed, at jeg foretrækker det bestedne

Mærke for den farlige Glands. Hvormange Tusinde have ikke styrtet sig i stedsevarrende Ulykke, fordi de vilde forebige deres Nytte? O, Mennesket kan være saare lykkelig, uden at være berømt, men aldrig uden at være godt og ædelt!

Dumont. Jeg priser Din Wijsdom, min Ven; men — jeg dadler Dit Fruentimmerhad.

Walcour. Forlad mig! det har jeg længe fra ilt.

Dumont. Jo, jo, og denne Wisshed har forstyrret mig en Plan. — Jeg havde i Sinde —

Walcour (deeltagende): Hvad havde De i Sinde?

Dumont. Men jeg holder af mine Venner for deres egen Skyld, og det skulde giøre mig overmaade ondt, at paalægge nogens Tilbøielighed den mindste Trængsel.

Walcour. Hav den Godhed at forklare Dem noiere.

Dumont (tager ham ved Haanden.) O, min kære Valcour! Du veed endnu ikke, hvad Venſkab formaaer over et erkjendeligt Hierte.

Valcour (med Bøleſe): Derſom jeg ikke vidste det, vilde De snart have lært mig det!

Dumont. Ikke ſaa snart endda. Jeg kiender Dig: Du vaager noie over enhver af Dit Hiertes Bevægelſer. Du er for meget Philoſoph til blindt hen at overlade Dig til Venſkabs Henrykkelſer, og for ſtor Fruentimmerhader til at giøre Bekjendſkab med Amor!

Valcour. Men hvor kan De falde paa, at jeg — ?

Dumont. Mig har diſſe to trøſtende Bøleſer ſienket al mit Livs Lykſalighed! Men jeg veed, at giøre Forſkiel paa dem: Kierlighedſ flygtige Tid blænder, men ſvindeſ tilſidſt hen i Nøg; Venſkabs hulde Bænd derimod har det tilvæleds med Ma-

derabinen, at jo ældre det bliver, jo stærkere bliver det ogsaa!

Balcour. Det føler jeg hver Dag.

Dumont. Jeg har altfor gode Tanker om Dig til at jeg skulde bestynde Dig for Urafnemmelighed, og derfor vil jeg bede Dig at vise mig en stor Tjeneste.

Balcour. De bede mig! tael! hvad vil De, at jeg skal gjøre?

Dumont. Hielp mig, at gjøre min Datter lykkelig.

Balcour (henrykt): Jeg!? —

Dumont. Det er rigtig nok et Offer, men jeg kræver det af Dig, min anden Søn!

Balcour. Og det kalder De et Offer!? det!

Dumont. Almantine er ærbar og sindig; hun foretrækker Eensomhed for Selskaber, og Læsning for Forlystelser. Jeg er næsten bange for, at Du har ogsaa smittet hende med Dit Had til Kierlighed!

Balcour (fyrig): Vær vis paa, at dette foregibne Had — !

Dumont. Forsvar Dig kun ikke; jeg veed jo nok, at Du hader Kønnet.

Balcour. Men endnu engang: Hvem kan have — ?

Dumont. Derfor er jeg Dig saa megen mere Tak skyldig, at Du kan overtale Dig til at tilbringe hele Timer med min Datter.

Balcour. Jeg forsikkrer Dem: det koster mig ikke den allermindste Overvinsdelse!

Dumont. Ja, Snak! det veed jeg bedre! Men Du er en brav Karl, og jeg er vis paa, at dersom Omstændighederne nødte Dig til at giøte Dig, saa vilde Du sikkert vise Din Kone al mulig Agtelse og Godhed. —

Balcour. Ja! ja! det kan De være overtydet om!

Anden Scene.

Charles (bagved.) Dumont. Balcour.

Charles (sagte): Hvad mon de taler om?

Dumont. Min Datter tænker ligesom Du, og hun vil vist gjøre sin Mand lykkelig. Hun er allerede 18 Aar; det er paa Tiden for hende at giøte sig; hun holder af Dig, min kiere Balcour, og Du maa tale med hende om den Sag.

Charles (sagte): Bravo!

Balcour (rørt): Jeg?

Dumont. Jeg ønsker inderlig, snart at see hende giøt. Nu elsker jeg hende allerede saa uudsigelig høit, men fra det Dieblif hun har giørt mig til Bedstefader, vil hun blive mig endnu meget kiere! og det kan jeg sige Dig: den Dag Barnet bliver døbt, vil vi have Bal, og jeg dandser Polstdands med Gudmoderen — ja, med Giordemoderen oven i Riøbet! Kan man

lade være at glæde sig, naar man bliver Bedstefader? Det er umuligt!

Charles (sagte): Hvad jeg dog har en iegod Fader!

Dumont. Men min Datter maa aldrig forlade mig: det er den første Clausul i Contracten.

Balcour. Kunde nogen være sødere at opfylde?

Charles (springer frem.) Du givter min Søster bort, Fader? o, det er herligt!

Dumont. Hvad bestiller Du her, Charles?

Charles. Jeg ledte om vor gode Ven Balcour, og da jeg saae Dig og ham staae og tale sammen, saa lyttede jeg efter.

Dumont. Men veed Du vel, at det klæder slet ikke kiont, min Søn?

Charles (klapper ham paa kinden.) Sæt nu ikke Din alvorlige Mine op, lille gode Fader! Nei, lad os lee! lad os lee! det er det allerbedste vi kan giøre! Du talde

om Bryllup? jo, der vil det gaae lystigt til! Der vil blive en Dandsen og en Syn- gen! hop! fa! falderala la la! o, det er her- ligt!

Dumont. Gaae nu Din Vej, Charles. Vi har noget af Bigtighed at tale om.

Charles. O, maa jeg ikke blive her, Fader? — Jeg kan være meget stille og ærbar, naar jeg skal være det.

Dumont. Saa vær da rolig, og forstyr os ikke.

Charles. Saa! nu er jeg sat og sindig! — Seer Du denne Magistermine, Fader? Ikke et Emil!

Dumont. Lad os komme til vor Samtale igien: ved at betro min fiere Armantine til en Mand, skienker jeg mig selv endnu en Søn. —

Valcour. Hvor det Navn vil være ham dyrebart!

Charles. Og jeg svarer for, at han vil fortiene det.

Dumont. Jeg giver Charle en Broder. —

Charle. En Veileder!

Balcour. En Ven!

Dumont. Balcour, jeg er gammel; ved at slutte dette Givtermaal har mit Venfkab for Dig ladet mig forudsee alle de Tilfælde, som muligt kunde indtræffe. For Din Lykke er der forget.

Balcour (med sønlig Omhed): Min Erkiendtlighed! — Kiere, gode Fader! —

Dumont. Men Du maa aldrig forlade mig.

Balcour (fyrig): Aldrig! Aldrig!

Charle. Det haaber jeg ogsaa.

Dumont. Hvor vi skal leve lykkelige og rolige sammen!

Balcour (med Taarer i Øinene): Hvordan skal jeg udtrykke Dem —?

Charle. Omfavn Du Fader, og sig ikke et Ord; Din Betsalenhed staaer i Dine Øine.

Dumont (omfavner ham.) Min gode
Balcour!

Charles (hopperde af Glæde): Hvor
min Søster vil blive lykkelig!

Dumont. Det haaber jeg.

Balcour (bæsteben): Jeg tør troe
det.

Charles. Og jeg er vis paa det, er
jeg!

Dumont. Du har Ret, min Søn;
thi man siger, at hendes Brudgom skal
være et meget skikkelig Menneske.

Charles (forundret): Man siger? —

Balcour (ligeledes): Man siger?! —

Dumont. Ja, man har skrevet
mig alt muligt Godt om ham. (til Charles):
Du kender ham ventelig.

Charles. Caa kender Fader ham
da ikke?

Dumont. Nei, jeg har aldrig seet
ham.

Balcour (sagte): Hvilket Torden-
slag!

Charles (sagte): Naa, der dumpede vi artig!

Dumont. En af min Familie har afgjort den hele Sag. Partiet er godt, og jeg stoler paa Din Hielp, min kiere Balcour, for at faae det bragt istand.

Balcour. Paa min Hielp?

Charles (sagte): Han kunde aldrig have valgt bedre!

Dumont. Ja, min Ven, Du maa lægge et godt Ord ind hos Armantine for den Brudgom jeg har bestemt hende.

Charles. O, den Forretning paatager Balcour sig med Glæde!

Dumont. Da jeg var vis paa, at min Datter ikke elskede nogen anden, har jeg allerede underskrevet en lovmæssig Forpligtelse; den gode Pige kiender ingen Lidenskab; hun bliver lykkelig med sin Mand, og siden man aldrig kan blive det for tidligt, skal Brylluppet være endnu i Dag.

Charles. Det kan man kalde at overraske Folk!

Dumont. Jeg venter Brudgommen
hvert Øieblik.

Charles. Hvor kommer han fra?

Dumont. Fra Paris, hvor han har
været i et halvt Aar; men han er ellers født
og opdragen i Beaune, hvor hans Fader
endnu boer.

Charles. -Aha! den gode Herre er
fra Beaune, hvor de bedste Fedekalve har
hiemme? ja saa!

Dumont. Og som jeg før sagde,
det kan gierne være, at Du har seet ham i
Dit Institut, thi der er en af hans Brødre.

Charles (hurtig): Hvad hedder han?

Dumont. Nicodemus de Beriset.

Charles (med et Skrig): O, Gud frie
os!

Dumont. Hvad fattes Dig?

Charles. Har Du lovet min Søster
til den Original, Fader?

Dumont. Hvad siger Du?

Charles. At ingen af hans Lands-

mænd fortjener det Ogenavn, man pleier at give dem, med større Ret end han.

Dumont. Og hvad vil Du sige dermed?

Charles. At det er en Døsmer.

Dumont (alvorlig): Charles! tag Dig i Agt!

Charles (med Eftertryk): En Toffe!

Dumont (vred): Charles!

Charles. Et Fiog, et forunderligt Dyr i Vor herres Hauge!

Dumont. Du veed ikke selv hvad Du siger!

Charles. Jo mæn veed jeg saa! jeg kiender nok den gode Junker Nicodemus de Betiset. Han kom næsten hver Dag til sin Broder, og maatte smukt holde Lyset for alle os Discipler; for at have Løier med ham, bildte vi ham ind, at en ung, meget riig Frosken var dødelig forelsket i ham! det var mig, som skrev alle Kierlighedsbrevene; jeg satte ham Støvne i en Hauge uden for

Byen — o! vi har spilt den Dumrian mange, mange Pudser!

Dumont. Det er ikke muligt.

Charles. Da er det dog skeet.

Dumont. Hans Fader skal være en Mand af udmærkede Fortienester.

Charles (lcende): Ja, i Beaune kender jeg! blandt de Blinde er den Eensiede Konge!

Dumont. Den Mand, som har afgjort Sagen, kan ikke have villet bedrage mig.

Charles. Ja, det skal jeg lade være usagt, endskiøndt Du kan troe mig, Fader, at Sønnen er ikke holdne Varer. — Vil Du ellers høre en af den vittige Hr. Betifet den Eldres Geniestreger? Den er upaatvivlelig sand, thi vi har loffet den ud af hans egen yngste Pøde.

Dumont. Lad høre.

Charles. Han var Borgemeester i Byen, og der var intet Uhrværk paa det store Torv.

Dumont. Nu? og saa?

Charles. Saa lod han male en
Soelvifer der.

Dumont. Det var jo meget for-
nuftigt.

Charles. Ja, hør kun videre. Male-
ren havde udstafferet Soelviseren paa alle
Kanter med Roser og Tulipaner og jeg veed
ikke hvad. Nu syntes Hr. Borgemeesteren,
det var Synd, at al denne deilige Stads
skulde være udsat for Regn og Elud, og især
Soelstin, som blegede Farverne af! Hvad
har han at gjøre, Fader? — : han lader
sinuvt sætte et dygtigt stort Træskur over
hele Soelviseren, for at bevare den. — Jo,
det er et klygtigt Hoved, og Sonnen slægter
Faderen paa!

Dumont (leer imod sin Willie): Ha!
ha! ha! — Men der kommer Din Søster;
nu ingen saadan Snak mere! man maa
ikke forubindtage hende imod den unge
Mand.

Charles. Hm! det behøver jeg ikke at gjøre. Kiender jeg Frieren ret, saa passer han nok selv det!

Tredie Scene.

Dumont. Charles. Armantine. Balcour.

Dumont. Kom hid til mig, min Datter? (til Balcour, som vil gaae): Hvor vil Du hen, Balcour?

Balcour (sagte): Jeg frygtede for —

Dumont. Hvilket?

Balcour. At min Nærværelse skulde være Dem til Uleilighed.

Dumont. Nei, tværtimod! Du huser jo nok, hvad Du har lovet mig.

Balcour (sagte): Hvilken Commis-
sion!

Charles (sagte til Balcour): Grist Mod.

Dumont. Min fiere Armantine!
Du veed, hvor høit jeg elsker Dig!

Armantine. Som jeg elsker Dem,
min Fader!

Dumont. Du har da ikke Lyst til
at skilles fra mig?

Armantine. Nei, aldrig! aldrig!

Dumont. Det vidste jeg; og for
at skaane os begge for denne Betyrning,
har jeg ogsaa valgt Dig en Mand, som er
villig til stedse at blive hos os.

Armantine (saaer Pinen ned): Hvor
dan, min Fader? De vil — ?

Dumont. — Endnu i denne Dag giør
re min gode Datter til en lykkelig Kone.
— Du tier?

Armantine (forlegen): Min Fader. —

Dumont. Jeg ved, at Du elsker
intet andet med Eidskab, end Dine Bø-
ger; men Figen har en høiere Bestemmel-
se i Verden end at læse: denne Bestem-
melse maa Du opfylde, det befaler For-
nuften Dig, og derom beder Venkab og
faderlig Kierlighed. Alting er afgjort, og
Brudgommen kommer i Dag.

Armantine (sagte): O Gud!

Dumont. Du vil blive tilfreds med det unge Menneske.

Charles (sagte til Armantine): Ja, Du kan troe, det er en fin Regle!

Dumont. Han er vel voksen.

Charles (sagte): Som en Lægte!

Dumont. Og har et fint Ansigt.

Charles (som før): Som Mælk og Brød!

Dumont. Han er mild og venlig.

Charles (som før): Som en Biørneunge!

Dumont. Hellig.

Charles (som før): Som en Staldkarl!

Dumont. Og skulde der endogsaa være et og andet, hvori Du ikke syntes om ham, saa er han meget lærvillig.

Charles (som før): Som en Maulæsel!

Dumont. Kort sagt, i det Brev jeg har faaet, skriver man mig til, at det

er et Menneske, som indtager Folk ved det første Ord man taler med ham.

Charles (som før): At hans Røst kurrer som Uglestrig, det skal Du ikke regne.

Dumont. Og hvad Forstanden angaaer, saa forsikrer enhver —

Charles (som før): At det er et Gaar!

Dumont. Hvad er det Du siger, Monsieur?

Charles. Ingenting, Fader.

Dumont. Det vil jeg ogsaa raade Dig.

Charles. Naar venter Fader denne Herre fra Beaune?

Dumont. I det seneste til Middag.

Charles. Det vil blive Lige for Lige: vi giver ham et Maaltid Mad, og han os et Maaltid Latter.

Dumont (alvorlig): Charles! endnu engang —!

Charles. O nei, nei, nei, Fader!
Bliv ikke alvorlig; saa er jo al Fornoielsen forbi!

Dumont. Kom med mig, Armantine.

Armantine (affides, betragtende Balcour): Hvad jeg dog er ulykkelig!

Charles (sagte til Armantine): Aldrig forsagt!

Dumont. Ja, fiere Pige, den Brudgom, jeg har bestemt Dig, er sikkert en brav Mand. Naar jeg ikke havde denne Overbeviisning, mener Du da, at jeg vilde betro ham Dig, som er mig saa uudsigelig kjer? Charles er en Galning: man kan ikke regne hvad den Giamme siger. (til Balcour): Kom med, min Bea!

Armantine (med Omhed): Kom med, fiere Balcour!

Balcour (sagte): O Gud! er det mig da ogsaa muligt, at dølge min Smerte! (vil følge efter.)

Fjerde Scene.

Walcour. Charles (holder paa ham)

Charles. D nei; — hie lidt! — Naa, hvad siger Du om dette Systermaal?

Walcour (med Zwang): Jeg? Jeg har intet at sige.

Charles. Det gior Dig dog meget ondt.

Walcour. Hvorfor skulde det giøre mig ondt?

Charles (listig): Hm! Du fan troe, jeg har ganske gode Dine: Du elsker min Søster!

Walcour. Hvad tænker Du paa?

Charles. Som jeg siger: Du elsker hende!

Walcour (forlegen): Ja — jeg — jeg elsker hende — som Du selv elsker hende — det er at sige som en tierlig Broder elsker sin sønne Søster.

Charles. Nei, nei, saaledes er det ikke! Du skal sige: //som en brændende El-

sker tilbeder sin dyrebare Pige!" — det klinger ganske anderledes, og er meget sandere.

Walcour. Hvad kan have bragt Dig paa de Tanker?

Charles. Alleting!

Walcour. Siig mig det blot!

Charles. Du vil have en omstændelig Forklaring? vel! her er den! Mener Du, jeg ikke har holdt Die med Dig i den Tiid jeg har været her, naar Du har underviist mig og min Søster? For Exempel, Musik: naar jeg sang, sad Hr. Walcour ganske rolig, og rettede mig hver Gang jeg tog feil; men begyndte Armantine først at lade sig høre, ja saa God Nat! saa var Du strax ude af Takt, og Dit Hierte bankede, saa den ene Besteknap sprang op efter den anden. Hvergang der kom et: "Caro bene!" eller et: "Bell' idol mio!" i Arien, sladdrede Dine Dine af Skolen, og sagde: "Kiere Armantine! jeg elsker Dig!" — Strax expederede hun et ditto Diekast, som svarede: "Kiere Walcour! jeg elsker Dig!"

— Har Dinene saadanne Samtaler med en Søster? hvad, min Ven? — Og Jordbeskrivelsen! hvordan gik det med den? Naar hun blot saae paa Dig, strax tabde min gode Hr. Geograph sit Landfort, og istedet for at tage det op igien, saa ledte han baa-
de om Venedig og Constantinopel i Ar-
mantines brune Dine! — Kan en Søster
ogsaa forvirre En saaledes? hvad?

Balcour. Dersom Du troer mig
forfængelig nok til at smigre mig med uri-
melige Drømme, eller utafnemmelig nok til
at glemme hvad jeg skylder Din Fader —
saa agter Du mig ikke.

Charles (i Balcours Tone): Dersom
Du troer mig barnagtig nok til at troe,
at Dit Hierte er roligt, eller blind nok til
ikke at see, at min Søster elsker Dig —
saa kiender Du mig ikke ret!

Balcour (meget urolig): Kunde jeg
blot troe, at det Du siger, var sandt,
saa —

Charles. Nu! saa?

Walcour. Saa vilde jeg for evig forlade dette Sted!

Charles. Jo, det var et herligt Indfald!

Walcour. Det siger jeg Dig, Charles: lader Du blot falde et eneste Ord om disse Barnestreger, enten til Armantine eller til Din Fader, saa fatter jeg paa Diebliffet min Bestatning.

Charles. Du er større Barn end jeg! fast Dig i min Faders Arme, og siig ham hvad der ligger Dig paa Hjertet.

Walcour. Nei, nei! Jeg skal aldrig glemme hvad jeg skylder Din ædle Fader! han er min Ven, min Belgiserer og min Stotte! Naturen gav ham Ret til at byde over hans Datter. Jeg bør ære hans Villie. Mit Hjerte er reent; det kan aldrig quæle sin Erkiendtlighed, (sagte, i det han gaaer ud): og det skal trods Kierlighed — om det endogsaa skulde briste der ved!

Femte Scene.

Charles; (lidt efter) Armantine.

Charles (allene.) Saa Herren leger den Hemmelighedsfulde? Men vie Du kun! jeg skal pudse den paa Dig, som nok skal nøde Dig til at tale! — Der har vi min Søster! han gaaer i dybe Tanker, stakkels Slut! det var Løier, om jeg kunde komme til at lure lidt paa hende, inden hun seer mig. (Han smutter bag Rosenbusken.)

Armantine. Hvor ullykkelige har en utidig Tilbageholdenhed dog ikke gjort os! Jeg har dult Kælelser, som jeg burde have betroet til den bedste af alle Fædre: min forstilte Eiegenlydighed har bedraget ham, og derfor troede han, at kunne bortgive min Haand, uden at saare mit Hjerte — — o, hvor han har taget feil!

Charles (sagte): Det har jeg ikke!

Armantine. Jeg har da nu kun to Ting at vælge imellem: enten opoffre

Pligten for min Kierlighed, eller adlyde og blive evig — evig ulykkelig! (hun græder.)

Charles (affides): Hun græder! nei, nu er det nok! Taarer ere mig aldrig velkomne Gæster, og naar Armantine græder, gier jeg strax Slip paa mit Balgsprog: „Iad os lee! (han gaaer frem.) Er Du der, Line?

Armantine (søgende at fatte sig): Jeg maa dolge ham min Sorg!

Charles. Vi har ingen Tiid at spille. Naar, hvad vil Du giøre?

Armantine. Min Pligt.

Charles. Og den er?

Armantine. Adlyde!

Charles. Adlyde? — Og Dit Hierte?

Armantine (tvungen): Er fuldkommen roligt.

Charles. Virkelig? ei, det fornøier mig ret! (sagte): Hun forstiller sig ogsaa for mig! De behandler mig begge to som et Barn! Wie kun, I skal faae det betalt!

Armantine. Hvad er det Du der siger?

Charles. At jeg er en Løffe.

Armantine. Hvad Henseende?

Charles. Jh, jeg havde jo faaet det dumme Indfald at troe, at Du holdt en Smule af Valcour.

Armantine (forvirret): Af Valcour? Jeg?

Charles. Ja! men nu seer jeg nok, at jeg har taget feil. Du vil gierne givtes med Junker Betiset.

Armantine. Jeg?

Charles. Ja, ret Du! naa, naa, dølgs kun ikke Din Glæde!

Armantine. Min Glæde!

Charles. Ja, jeg seer Dig allerede skaae og paradere som Brud med en stor Bouquet i Brystet! O, hvor blodrød Du bliver i Ansigtet, hver Gang nogen gratulerer Dig, endskiøndt Dit Hierte hopper af Glæde!

Armantine (grædende): Du er ret grusom!

Charles. Du græder? og jeg troede det skulde fornøje Dig.

Armantine. O, Du seer ikke —!

Charles. Derfor Du havde elsket
Walcour, som jeg troede, saa kunde jeg —

Armantine (hastig): Hvad kunde
Du —?

Charles. Ingenting! ingenting! (ef-
terabende Armantine): „Dit Hjerte er fuld-
kommen roligt!“

Armantine. Ak!

Charles. Det gior mig kun ondt for
ham, den stakkels Walcour!

Armantine. Hvorfor det?

Charles. Jo, thi han kan ikke sige
som Du: „mit Hjerte er fuldkommen roligt!“

Armantine. Fortaar Dig.

Charles (hoidskende): Han er forels-
ket!

Armantine (rort): Walcour!

Charles. Dodelig slaaet!

Armantine (saaer sinene ned): I
hvert da?

Charles (leende): Ja — jeg vil ikke
sige som Figaro: „i Deres Formynders
Nyndling!“ men jeg kunde sige —

Armantine. Hvilket?

Charles. „I min Faders Datter!“

— Ha! ha! ha!

Armantine (med nedslagne Dine):
Det har han dog aldrig sagt mig.

Charles. Af Delicatesse. — Du er
riig, og han er fattig.

Armantine (fyrig): Hvad siger
det?! Hvormøget fylder jeg ham ikke;
Aandsdannelse, Talenter, Alt!

Charles. Altsaa elsker Du ham da?

Armantine. Ah, fiere Charles! —

Charles (i samme Tone): „Ah, fiere
Charles!“ — Naa, var jeg hævingierrig,
hvor jeg skulde straffe Dig for Din Mis-
tro! Men nu har jeg ikke Stunder til at
skændte paa Dig — jeg maa tiene og hiel-
pe Dig!

Armantine. Hvad kan Du gjøre
for mig?

Charles. Sætte en Pind for Dit

Givtermaal med Monsieur Nicodemus de Betiset!

Armantine. Skulde det være muligt!?

Charles. De Kierlighedsbreve jeg skrev til Tossen, medens jeg var i Skolen, har bragt mig paa et Indfald: jeg er vis paa, at han kiender min Haand igien — lad Du mig styre Intriguen. Jeg skal nok gjøre ham fied af at være her længe. Nu maae vi først have gjort det Nødvendige.

Armantine. Og det er?

Charles. At slaae en Streg over alle Formaliteter, og sige Balcour, at Du elsker ham.

Armantine. Jeg, Broder?

Charles. Ja, netop Du!

Armantine. Det tør jeg aldrig!

Charles (lidt vred): Ja, vil I slet ikke slaae mig bi, saa lader jeg Jer segle Jeres egen Et! —



Armantine (klapper ham paa Rind-
den): Maa, bliv ikke vred, fiere gode
Charles! —

Charles (smitende): Hm! hvad dog
ikke Haabet kan giøre Pigerne venlige!

Siette Scene.

Armantine. Charles. Dumont. Balcour.

Dumont. Kom, fiere Ven! det vil
ikke vare længe, inden vi har min Sviger-
søn her; hans Tiener kom for et Dieblif
siden. — Min Datter maa dog vide hans
Komme lidt i Forveien; see nu til, at Du
kan tale hende tilrette. Jeg troer ikke
Freden.

Balcour. Men hvad kan jeg vel
giøre?

Dumont. Bliv her blot: det beder
jeg Dig om.

Balcour (sagte): Hvilken Pine!

Charles (sagte til Armantine): Der er
Fader; begynd med at bede om Opsættelse.

Dumont. Kiære Armantine! Hr. Betiset vil snart være her; jeg haaber Du vil tage imod ham som den Mand, hvis Brud Du skal være i Aften.

Charles (sagte til Armantine): Nu frisk!
 Armantine. Jeg ærer min Faders Bille; men jeg kiender ogsaa hans Dashed for mig, og af den tør jeg haabe Alt!

Dumont. Forklar Dig bestemtere, mit Barn.

Armantine. Dengang De før talde til mig om dette Givtermaal, bandt min Forundring ganske min Tunge, og De kunde rigtig nok antage min Laushed for et Samtykke.]

Dumont. Nu da? —

Armantine. Jeg har aldrig seet den Herre, De bestemmer mig til Mand, og — (i det hun seer paa Balcour): for at elske hinanden maa man være nøie kiendte.

Dumont. Naar han nu kommer, gjøre I jo Bekendtskab.

Armantine. Dertil udkræbes lang
Tid, min Fader!

Charles (sagte til Armantine): Bedre
endnu!

Dumont. Du veed ikke, hvor hier
teglad jeg vil gjøre Dig.

Armantine. De drømmer ikke om
den Hjertesorg De vil volde mig!

Dumont. Jeg ønsker Din Lykke.

Armantine. Den vil De forstyrre!

Dumont. Hvortil vilde Din Lige-
gyldighed føre Dig?

Armantine. Hvortil vil Deres
Strengthed føre mig?

Dumont. Til blid Tilfredshed.

Armantine (med - et Dietast til
Balcour): O nei, kiere Fader! til sørgelige,
frugtesløse Savn!

Dumont. Naar Du først var givt,
saa kom Du tidt til Paris; husk paa: Etue-
spil, Boller, alle mulige Slags Forlystel-
ser --

Armantine. Alle disse skøiende Glæder kan aldrig friste mig. Naar jeg søgde den sande Lykke, saa fandt jeg den fædse her: i min gode Faders Arme!

Balcour (sagte): O, Armantine!

Dumont. Du rører mig, mit Barn — og jeg er bange for, at jeg har gjort en Dumhed.

Charles (hopper i Beiret af Glæde): Du har gjort en Dumhed, Fader? o, det er herligt! det er herligt!

Dumont. Hvad! er det herligt, siger Du? hvorfor er det herligt?

Charles. Jo, for naar jeg nu kommer til at begaae en lille en, saa har Du intet at lade mig høre!

Dumont. Nu er det ikke Tiid at spørge: jeg har forpligtet mig til, enten at give Betiset Armantine, eller udbetale ham en betydelig Sum Penge.

Armantine. Vilde De da for en ussel Fordeels Skyld opoffre Deres Datters Lykke? — O, min Fader!

Dumont. Godt, godt, Barn! saa græd dog ikke! (sagte til Walcour): Min Ven, jeg kan umuligt imodstaae den arme Piges Taarer. — Du er koldfindig —

Walcour (sagte): Jeg koldfindig!

Dumont. Tæl Du med hende.

Charles (sagte): Jo! Fader henviser sig rigtig nok til den Rette!

Dumont. Armantine, jeg lader Dig være allene med Walcour.

Charles (sagte): Belgior! —

Dumont. Lad ham læse i Dit Hjerte.

Charles (sagte): Gode Raad!

Dumont. Hør opmærksom paa Alt hvad han siger Dig.

Charles (sagte): Og giæt Alt hvad han ikke tør sige!

Dumont. Charles, kom Du med mig. (Han omfavner sin Datter.) Min Armantine, jeg stoler paa Din Hengivenhed. (i det han trykker Walcours Haand): Min Ven, jeg ventter Alt af Din Iver.

Charles (sagte til Armantine): Kristt
 Mod! (til Balcour): Vær nu ingen Toffe!

Dumont (i det han gaaer): Naa!
 Kommer Du-med, Charles?

Charles. Her er jeg, Fader! her er
 jeg! (sagte): Der haaber jeg da, at Fader
 har sat Bedebukken til at være Gartner!
 (løber ud efter Dumont.)

Syvende Scene.

Balcour. Armantine.

Balcour (sagte): Hvordan skal jeg
 følge hende min Kierlighed?

Armantine (sagte): Hvordan skal
 jeg tilstaae ham min Umhed?

Balcour (stielvende): Trøsten! jeg har
 her faaet en Commission —

Armantine. Som De gierne forretter.

Balcour. Troer De virkelig?

Armantine. Ja, hvad andet?
 Deres Hierte er stærkt og roligt. Hvorles
 des skulde De da kunne gjøre Dem noget

Regreb om de Quæler, hvortil man for-
dømmer mig?

Balcour. Maaſkee overdriver De-
res Inobidningskraft dem ogsaa.

Armantine. Ligefom Deres Lige-
gyldighed ſvækker Billedet.

Balcour. Altsaa troer Armantine,
at jeg er uſoelfom?

Armantine. Jeg vilde kun altså
for gierne troe det Modſatte; men —

Balcour. Men? tael ud!

Armantine. Den ſtrengte Philo-
ſophie —

Balcour. Styrrer Mandens Hand-
linger, men — den forandrer ikke hans
Hierte!

Armantine. Nu vel, ſaa ſvar mig
da oprigtigt: hvad bør jeg tænke om min
beſtemte Frudgom?

Balcour. Den Mand, Deres Fa-
der vælger Dem, maa være ſtolt af ſin
Lykke.

Armantine. Han burde søge at behage mig.

Walcour. Det vil han ogsaa.

Armantine. Han veed, at min Fader er riig: — derfor er det han frier til mig!

Walcour (med Omhed): Han vil faae Dem at see, smukke Armantine! — og behøves der mere for at elske Dem?

Armantine (rødmennde): Man skulde ikke gaae langt, for at finde et Beviis paa det Modsatte.

Walcour (henreven): Oh! — (fattende sig): Hvad vilde jeg have sagt!?

Armantine (efter et Ophold): Walcour! De veed hvor høit jeg agter Dem!

Walcour. O, men De veed ikke, hvor høit det glæder mig!

Armantine (med Ild): Det er ikke min Skyld! — (Walcour slaaer sinene ned, — hun yttres nogen Misforstaaelse; efter et Ophold bliver hun ved): Walcour!

Walcour. Frøken!

Armantine. Tør jeg gjøre Dem et Spørgsmaal?

Walcour. Gierne.

Armantine (forlegen): Har De aldrig — kiendt Kierlighed?

Walcour. Hvad spørger De mig om?

Armantine. Svar mig oprigtigt!

Walcour (langsom): Hidtil har mit Hierte —

Armantine — Trodsset dens Magt, — men, alting kan forandres. Hvis De nu engang kom til at elske, hvad vilde De da gjøre?

Walcour. Af! er den Ulykkelige vel skabt til Kierlighed?

Armantine (med Barme): De ulykkelig!? og De tør beklage Dem over Skieb-
nen? Hoor De er ubillig, Walcour!

Walcour. Den har røvet mig saa meget!

Armantine (fyrig): Kan det, den har røvet Dem, nogenfinde opveie hvad den har ladet Dem beholde? Ulykken

kan styrte os i Nød, berøve os Rang og
 Høihed, men over vore Dyder formaaer
 Skiebnen intet! de ere vort Hiertes Riig-
 dom! Naturen skienkede Dem Skatte, som
 Intet kan udtømme! — Et Hierte som De-
 res, Balcour! — et Hierte, som fortjende —!
 (hun standser, men beholder hans Haand inden
 i sin).

Balcour (sagte): O Gud! hvilken
 Kamp!

Armantine. Er det Dem, som
 har rødme over, at De er Uretfærdighedens
 Offer? O, Deres Vanheld maae have lært
 Dem, Balcour, at den ærlige Mand vel
 kan forfølges af de Døde, men at de Gode
 aldrig forlade ham!

Balcour. Havde Deres ædelmodige
 Fader ikke været —

Armantine. At giøre Vel er
 hans Glæde. De veed ikke, hvor høist lyk-
 kelig han føler sig, ved ganske at kunne be-
 handle Dem som Søn.

Walcour. Jeg veed hvad jeg skylder ham.

Armantine (rødmande): Men De veed ikke, hvad De kunde komme til at skyldte ham! — (Et kort Ophold, hvori deres Dine mødes, da begge staae dem op paa eengang. — De see til den anden Side, og staae maalkløse og i heftig Bevægelse.)

Armantine (affides): Han forstaaer mig ikke!

Walcour (ligeledes): Nei, det udholder jeg ikke!

Armantine (søgende at fatte sig): Min Fader holder overmaade meget af Dem. —

Walcour. Derpaa giver han mig daglige Prober, og —

Armantine (afbryder ham med Giinshed): Og hans Børn tænke ligesom han!

Walcour. Kun min evige Erkiendtlighed kan afbetale — !

Armantine. Det glæder mig saa inderligt, naar jeg hører ham sige til Dem:

(meget ømt): „Walcour! jeg elsker Dig!“

Walcour (affedes og urolig): Hvor er jeg!? —

Arman tine. Hvormange Kiertegn viisde han Dem ikke i Gaar Aftes! huster De det?

Walcour (i heftig Sindsbevægelse):
• Ja, — Fæsten! —

Arman tine. Han tog Deres Haand, saaledes, og sagde til Dem, i det han tryk-
kede den: — „Naar jeg siger, at jeg elsker
Dig, føler Du da ogsaa dette Ord i sin
fulde Styrke? — forstaaer Du mig? —
Walcour! ved at virke for Din Lyksalighed,
troer jeg at betrygge min egen! Vær op-
rigtig! Hvis det staaer i min Magt at gjøre
Dig lykkelig, saa tael! og vær overtydet
om at jeg —!“ — (med Genrykkelse): Di-
Deres Dine fyldes med Taarer! Walcour!
— —

Walcour (søger at fatte sig): Deres
Faders Godhed rørde mig saa heftigt, at —

Armantine. Af! det var min Fader, som rørde Dem?!

Balcour (med mere Fasthed): Kunde jeg gisre mig hans Hoiagtelse uværdig, saa vilde denne Koldse bræbe mig!

Armantine. Hør mig, Balcour. — De eier min Faders udeelte Fortroilig-
hed, og De fortjener den; nu vil jeg give
Dem et Bevis paa min. — Vær De min
Skiebnes Dommer: jeg giver Dem fuld-
kommen Raadighed over min Haand. Ud-
spørg hverken Rang eller Aligdom i det
Valg De gjør; frygt intet af min Fader.
Naar han seer mig for sine Fødder, vil
han ikke modstaae mine Bønner. Det maa
falde Dem let at læse i mit Hierte — naar
De kun vil det! Bliver jeg ulykkelig, saa
er ene De Skyld deri — og de Nag, De
vil komme til at føle berøver, skal hævne
mig; men — hvis De skienker mig en
Brudgom, som fortjener min hele Omhed,
saa vil De selv komme til at nyde det

Gode De har stiftet — og min Lyksalighed skal være Deres Løn!

Walcour (affides): O, min Fornuft! —

Armantine. Jeg gaaer nu, og lader Dem eftertænke det. — Lev vel, Walcour! — Den stakkels Armantines Skiebne er i Deres Hænder. Inden De giver mit Hjerte bort, saa husk paa: at uden Kierlighed er Egtskab en Marter; men naar Kierlighed knytter Baandet — o! saa er det Himmelen paa Jorden! (gaaer.)

Attende Scene.

Walcour (allene, i den heftigste Sindsbevægelse): Hvad skal jeg giøre!? — O Gud! min ærbødige Taushed har rørt denne tilbedelige Piges Hjerte: hun elsker mig! jeg kan ikke tvivle derom. — Da jeg skulde stode Lykken fra mig? — Hvad siger jeg!? hendes Fader er min Belgier! han har skienket mig sin Tillid; kan jeg misbruge den? Aldrig! nei, aldrig!

Niende Scene.

Charles. Walcour.

Charles (løbende): Han er kommen!
han er kommen! — Naa, hvordan løb Din
Samtale med min Søster af?

Walcour (uden at see eller høre ham):
Ja, det er afgjort! —

Charles (forundret): Hvad er afgjort?

Walcour (som før): Hun elsker mig! —

Charles. Det sagde jeg Dig jo nok.

Walcour (som før, med Fasthed):
Jeg har kun een Bestlutning at fatte! —

Charles. Og den er? lad høre!

Walcour (som før): Den vil koste mig
meget! —

Charles (leende): Da seer jeg dog
just ikke, hvori Betsøftningen kan stikke!

Walcour (som før): Og kan jeg vel
ogsaa bestemme mig, dertil? —

Charles. Det kommer an paa en Prøve!
— Hvad svarede min Søster Dig?

Walcour (som før, bestemt): Ja! —

Charles (leende): Ja? Aha! har hun begyndt med at sige Ja og vil blive saa ved, saa bliver I to snart enige.

Walcour (vil gaae.) Afsted!

Charles (stiller sig i Veien for ham): Hvorhen da, om man tør spørge?

Walcour (kommende til sig selv): Ah! — Er det Dig, Charles?

Charles. Fortæl mig, hvad der er hæudet.

Walcour (forvirret): Omfaan mig, Charles! —

Charles. Saa Du er da ret hierte glad?

Walcour. Lev vel, min Ven! lev vel!
(han gaaer lidenskabelig ud.)

Tiende Scene.

Charles (allene, leende): Som jeg mærker, er en forelsket Philosoph ligesaa gal som et andet syndigt Adamsbarn, der har figget en kion Pige for dybt ind i Dine! — Nu skal vi da til at have giort Seig-

neur Nicodemus Betiset lidt gal i Varysk-
 fen! Naar Fader lærer at kiende Fuglen
 ret, saa vil han snart see hvad der er ved
 ham at hente, og fortryde Kisbet; og —
 skulde det ikke træffe ind, saa skal snart et
 Brev og en Forklædning frøne Bærket. —
 Men om han nu kiendte mig? Na, Pokker
 heller! Tak see Varyskerne: i Paris kan
 man tidt ikke kiende det Bruenimmer om
 Morgenen, som man har været meget noie
 bekiendt med Aftenen før! — Allsaa fra
 den Kant kan jeg være temmelig rolig.
 Men hvad vil Fader sige? Skændel! —
 Ja, men saa svarer jeg: „Fader! er det da
 Synd at narre en indbildst Døsmer?“ Min
 Søster og min Ven elske hinanden; naar
 jeg nu foreener dem ved et heldigt lille
 Puds — ih! saa tiener jeg jo baade Kier-
 lighed og Naturen! (han klapper i Hænderne.)
 Lystig! lystig! min Plan gaaer an! (han
 løber trallende ud.)

Anden Act.

(Samme Decoration.)

Første Scene.

Dumont. Nicodemus de Betiset; (strax efter)
 Charle.

Betiset. Naa! Deres Datter, Svigerpapa! hvor er hun da henne? hvor er hun?

Dumont. Jeg troede at finde hende her.

Charle (sagte, i det han kommer):
 Der har vi vor Original! (bukkende): Deres Tiener, Hr. Nicodemus de Betiset!

Betiset. Ah! — Mig synes jeg har
seet Ham for i Paris, lille Mand?

Charles. Ganske rigtig, store Mand!

Betiset (sagte): Hvad gior den Dø-
genigt her, Svigerpapa?

Dumont. Hvad han gior her? Det
er min Søn.

Betiset. Ja saa! — Skal han da
blive her i Huset? her?

Dumont. Jeg haaber ja.

Betiset (stødt): Ja, for det er ikke
Alle og Enhver, som staaer mig an, maa
De vide!

Dumont. Det gior mig ondt.

Betiset. Altsaa er det dette lille
Purhoveds Søster jeg tager til Kone?

Charles. I det mindste er det henz-
de De har lyst at faae til Kone.

Betiset. Er hun ogsaa mørkhaaret?

Charles. O, meget mere end jeg!
men hvorfor spørger De ellers derom?

Betiset. Jo, for jeg kan ikke lide
andre end Blondiner.

Charles (sagte): Det maa jeg skrive bag Dret!

Betiset (bliver ved): Og jeg har saa mine Aarsager.

Dumont. Maa man ikke vide dem?

Betiset. Na jo saamen! hvorfor ikke? Jeg har altid hoert, at de lysshaarede Fruentimmer skal være de frommeste og spagfærdigste, — og jeg vil være Herre i mit Huus, det vil jeg! — Men hvor bliver Deres Datter af, Svigerpapa? faaer man hende da ikke at see, den gode Mammefelle?

Dumont. Lidt Taalmodighed.

Betiset. De maa vide jeg er aldrig vant til at bie, er ikke jeg! Det viser jo paa min Ære og Samvittighed slet ingen Respect — og Respect maa hun vise mig, for jeg vil være Herre i mit Huus!

Dumont (sagte): Hvilket Menneske!

Charles (sagte): O, det er kun lidt, Fader!

Betiset (lcende): De skulde kun vide, hvordan alle Skionhederne i Paris rendte efter mig! ha! ha! ha!

Charles. Nei, virkelig?

Betiset. Ja, de har reent fordærvet mig.

Charles. Hm! hm! hm!

Betiset. De løb efter mig i Skattekatal!

Charles. Eya!

Betiset. Hvor jeg gif, vare de Fændens Tøse i Hælene paa mig!

Charles. Naar min stakkels Søster hører det, o, saa daaner hun vist!

Betiset. Hm! hun kan gierne slaae sig til Taals: hun skal dog blive min kære Kone, naar hun kun lader være at hovmode sig deraf.

Charles. Det har vel ingen Nød.

Dumont (sagte): Hvad skal jeg give med det gale Menneske?

Betiset. Men sig hende ogsaa, at det maa naturligtvis ærgre saadan en Per-

font som mig, naar jeg seer, at min Kierlighed ikke bliver besvaret.

Charles. Det forstaaer sig!

Dumont (sagte): Vi maae have en Ende herpaa! (heit): Charles, gaae ind og sig til Din Søster, at jeg befaler hende at komme herud.

Betiset. Det kan jeg falde at tale! — Man maa vænne hende til at lystre Commando, for jeg vil være Herre i mit Huus!

Charles. Ja vist! at lade Junker Nicodemus de Betiset staae og vente paa Audients under aaben Himmel, det viser paa min Ære og Samvittighed slet ingen Respect!

Dumont. Gaa gaae dog!

Charles. Jeg flyver, Fader! (han løber ud.)

Anden Scene.

Dumont. Betiset.

Dumont. Vi ere allene; tillad mig nu, at tale aabenhjertigt med Dem.

Betiset. Hvad vil De mig?

Dumont. Min Datter er opdragen her paa Landet; hun er bliid og beskeden. —

Betiset. Naar? og hvad saa mere?

Dumont. Den Tone, det Bæsen, den Dragt, kort sagt: alt hvad man nu omstunder kalder Smag og fin Levemaade, og som dog i Grunden virkelig ikke er andet end Latterligheder og —

Betiset. Latterligheder? Bah! det er noget, som Svigersfædrene ikke forstaaer sig paa!

Dumont. Alle disse overdrevne Moder —

Betiset. Det er Fløden af Paaklædningen! Saaledes seer næsten alle de Pao-

riffte unge Herrer ud: jeg er en Mand
comme il faut!

Dumont. Jeg vil ikke trættes med
Dem; men saameget veed jeg, at dette
bliver aldrig Maaden at vinde min Datters
Herte.

Betiset. Døttrene seer med andre
Dine end Fædrene. Jo, jo, jeg kiender
Nigerne; de kan altid godt lide en Karl,
som er paa Moden, og min Skrædder veed
Veien til Picernes Hjerter!

Dumont. Ja, mig synes rigtig nok,
De har Skrædderen mere at takke end Na-
turen, og jeg siger Dem forud, at saaledes
som De nu er klædt, vil De meget misbrage
min Datter.

Betiset. Desværre for hendes Smag!
jeg er dannet, og jeg kan ikke lade mig
søbe om for hendes Skyld!

Dumont. Da synes mig dog, De
burde søge at gjøre Dem yndet.

Betiset. Naar hun faaer mig at
see, saa baade ynder og elsker hun mig
nok; det har ingen Nød.

Dumont. Det vil nu snart vise sig, thi der kommer min Datter.

Tredie Scene.

Betiset. Dumont. Charle. Armantine.

Charle (sagte til sin Søster): Svar ikke et Ord, men lad mig raade. (høit): Min Søster! Du seer her Hr. Nicodemus de Betiset, Din tilkommende Mand.

Dumont. (til Armantine): Hils ham dog.

Armantine (neier ganske koldt.)

Charle (sagte til Betiset): Hvordan synes De om hende?

Betiset. Hm! af en Brunette er hun ret passabel.

Charle. Hvad hun er lykkelig, at hun finder Deres Bifald!

Betiset (bukker adskillige Gange): Frøken! — (han vender hende pludselig Ryggen, og gaaer hen til Dumont): Men, Svigerpapa! er det ikke bedre, at jeg bier med

at complimentere hende, indtil Bryllupsgæsterne ere forsamlede ?

Dumont. Som De selv behager.

Charles. Nei, nei, gjør det kun nu; man kan jo altid siden udbede sig et Da Capo.

Betiset. Ja, ja, da! (han begynder atter at bukke.) Frøken — (han brøder igien af, og siger til hende med Sidstighed): Men saa see dog paa mig!

Charles. Hvorfor det?

Betiset. Hun maa jo see Actionen — og desuden vil jeg have, at man skal lystre mig, for jeg vil være Herre i mit Huus!

Charles. Maa, Hovedet i Veiret, Ur mantine!

Ur mantine (seer haanlig paa Betiset.)

Betiset (bukker atter.) Frøken! Seer De hiin diamantspillende Soel oppe paa Himmelen's azurblaa Bue? den er skøn og herlig, men ah! den fordunkles dog ganske af Deres Skønhed. Spørger man

mig, hvorledes jeg vil forsvare og forfægge denne Sætning, saa svarer jeg: Jo! thi paa Himmelen er der kun een Soel, men Frøken — (til Charles): Hvad — hvad var det nu hun hed?

Charles. Armantine.

Betiset (bliver ved): Men Frøken Armantines Dine ere to Sole! — (ganske indtaget af sig selv): Naa! hvad siger De nu? var det ikke smukt?

Charles (ganske alvorlig): Siig mig ret oprigtigt: er alt dette virkelig af Deres egen Fabrik?

Betiset. Just ikke altsammen; — men de to Sole, de er ganske mit eget Værk.

Charles. Det er sublimt!

Dumont (sagte): Nei, længer holder jeg det ikke ud! (til Betiset): Bliu ikke vred, at jeg forlader Dem et Dieblik; jeg har nogle Forretninger —

Betiset. Gaae De kun, gaae De kun! jeg tager det ikke ilde op.

Dumont (sagte): Som det lader
kommer jeg til at betale Kjøbet, thi det er
en utaaelig Knægt! (gaaer.)

Fjerde Scene.

Armantine. Betiset. Charles.

Charles (sagte til sin Søster): Svar
ham ikke et Ord, førend jeg er gaaet. (til
Betiset): Na, Hr. Svoger, nu maae vi
tænke paa at fornsie os noget ved dette
Bryllupsgilde.

Betiset. O ja, lad os det.

Charles. Det kunde være moersomt,
at spille en lille Comedie, men siden det er
for sildigt taget, saa lad os lege Ordsprogs-
legen. — De er jo med?

Betiset. Om jeg er med?! ved
Brylluppet? — Jeg er jo Brudgommen.

Charles. Jeg taler om Ordsprogs-
legen.

Betiset. Om Ordsprogslegen?

Charles. Ja; har De aldrig leget den med?

Betiset. Jeg leger aldrig. Jeg er intet Barn.

Charles. Jh, det er ingen Barnes leeg; det er en Slags Comedie, hvori enhver spiller sin Rolle.

Betiset. Ja, det er en anden Sag; Saa er jeg med. Jeg er en stor Privat-theaterhest.

Charles. Ja, De seer ud til det.

Betiset. Jeg recenserer — jeg kan sætte mig i Stillinger — og gjøre Grimasser!

Charles. O, bravo! — Men hvad for et Ordsprog skal vi nu vælge? —

Betiset. Det ved ikke jeg!

Charles (tager sin Brevstafke frem.) Wie lidt, nu vil jeg skrive adskillige op, og saa kan De selv vælge. (Han sætter sig paa en Steenbænk.)

Betiset (til Armantine): Destobedre! nu har han noget at bestille; saa kan

vi tale i Ro sammen saalænge. Siig mig nu først: hvordan synes De om mig?

Charles (skriver): „Binnen blanc, binnen franc!“ — „Man skal ei skue Hunden paa Haarene!“ — „J Narrehætte ere Tankerne lette!“

Betiset. De svarer ikke, Frøken?

Charles (som før): „Tanker ere toldfrie.“ — „Bedre at tie end svare ilde.“ — „At have Tand for Tunge staaer vel hos Gamle og Unge!“

Betiset. Jeg skienker Dem min Haand, mit Hierte, min hele Person!

Charles (som før): „Seløbuden Steg stinker!“ —

Betiset (til Charles): Hvad er al det for Gladder han sidder der og ramser op?

Charles. Jeg? Jeg skriver Ordsprog.

Betiset. Ja saa! — (til Armantine): For det første skal De blive den lykkeligste Kone i hele Verden.

Charles (skrivende): „Love er ærligt,
men holde er besværligt!“

Betiset. Jeg kan ellers ikke begri-
be, hvordan min Onkel har faaet Dem op-
snuset.

Charles (som før): „Støverhunde
har gode Næser.“ — „Gode Varer sælge
sig selv.“

Betiset. Noe er det: nu hører De
mig til.

Charles (bliver ved): „Du skal ei
sælge Huden, førend Du har skudt Bjørnen!“

Betiset. Og jeg skal sige Dem
saamange smukke Ting —

Charles (som før): „I Gaasehoveder
er der kun liden Hierne!“

Betiset (seer arrig hen til Charles):
Han forstyrrer En, det Menneske! — (til
Armantine): Thi endskiøndt min Onkel er
et reent Gæ —

Charles (som før): „Æblet falder
ikke langt fra Stammen!“

Betiset. Nei, hør! — (bliver ved): —
 Og jeg rigtig nok altiid har været hos ham —

Charles (som før): „Lige Børn lege
 bedst!“

Betiset. Saa har jeg dog Forstand
 for fire.

Charles (som før): „Selbroes Kin-
 fer!“ — og „Miauende Kat tager ei mange
 Muus!“

Betiset. Han driller mig! — (til
 Armantine): Og De faaer i mig en extra-
 ordinair Person til Mand!

Charles (som før): „Kiære Herre!
 bogt Deres Næse for Lyset!“

Betiset, (som idelig med Harmen har
 Pottet om til Charles, bliver nu aldeles utaalmo-
 dig): Men hvad vil De vel sige med Deres
 Næse og Deres Lys, om jeg maa spørge?!

Charles. Ei, men bliv dog ikke vred,
 Svoger Betiset! Jeg skriver jo i al Ustkyl-
 dighed Ordsprog.

Betiset. Jeg gider ikke høre den
 Pølsesnal! — (halvsagte); Paa Broderen lo-

ber Munden som en Riep i et Hiul og Søsteren er saa stum som en Kist. (høit): Maa, Frøken! faaer jeg noget Svar?

Charles. Hvorpaa? — De har jo ikke spurgt hende endnu.

Betiset. Ikke? — Frøken, elsker De mig?

Armantine (rytter paa Hovedet.)

Charles. Forstaaer De? det er saa meget som Nei!

Betiset. Nei? — Saa? — Da haaber jeg dog, De vil komme til at elske mig?

Armantine (rytter paa Hovedet).

Betiset. Hvad vil hun nu sige med det?

Charles. Efter min Forklaring: atter Nei!

Betiset. For Ganden! da maa hun ogsaa være forbandet fræsen! Hun skal bie længe til hun finder en Mand som mig!

Charles. Det siger jeg med! Men Ulykken er: hun forstaaer sig slet ikke paa Karrierer.

Betiset. Men hvorfor taler hun ikke? — Er hun stum?

Charles. Af Blufærdighed. — Wie lidt, saa skal jeg skaffe Dem hendes sande Hjertens Mening at vide. (Han tager Ar-
mantine assides, og hvidsker til hende): Jeg gaaer min Vej; hold Du ham nu med Selskab, at jeg kan faae Stunder til at give ham Raadestødet. (Han gaaer tilbage til Betiset, og siger i en modfalden Tone): Hjerte Hr. Svoger! det gjør mig inderlig ondt, men hun siger reentud, hun kan slet ikke lide Dem.

Betiset. Bah! bah!

Charles. Men fortviol ikke derfor. Det tør nok blive godt!

Betiset. Nei, jeg fortvioler ikke for saa lidet!

Charles. Saa lidet? — Jeg troede,

at hendes Dines to Sole havde sat Ild
paa Deres Hierte?

Betiset. Nei, det er kun Narre,
som saadan strax fænger Fyr.

Charles. Brænder De da ikke?

Betiset. Nei! Han har rigtig nok
et Par ret smukke Dine, men der skal
mere til hos mig!

Charles. Na Snak! Jeg seer jo nok,
at De fortæres af Kierlighed; De staaer i
lys Lue. Jeg raaber Brand!

Betiset. Hvad! jeg troer den
Knægt giver Nar af mig!

Charles. Brand! Brand! Brand!

Betiset. Han er en Nar! en Ubes
fat! en Nar!

Charles (løbende omkring): „Kragen
raaber altid paa sit eget Navn!“ det Ord-
sprog vil vi lege! — Brand! sluk! Brand!
Brand! (Han løber ud.)

Femte Scene.

Betiset. Armantine.

Betiset. Deres Hr. Broder gjorde meget viselig i at smøre Hæle, thi ellers skulde jeg — !

Armantine. Vi ere =nu allene, min Herre. —

Betiset. Naa! endelig faaer hun da Laasen fra Munden!

Armantine. Tillad mig at tale ganske aabenhjertigt med Dem.

Betiset. Vidste jeg ikke nok, at det var den Strik, som hindrede Dem fra at sige, at De elsker mig!

Armantine. De tager feil. — For at skaane Deres Egenkierlighed, vilde jeg ikke i min Broders Nærværelse sige Dem, at jeg hverken kan elske eller ægte Dem.

Betiset. Hvorfor ikke, om jeg maa spørge?

Armantine. Fordi jeg elsker en anden.

Betiset. Hvad! — det var rene Ord for Penge!

Arman t i n e. Jeg troer vist, De har for megen fin Følelse til at ville paa-
staae —

Betiset. Men Lovtet, Forfribning-
gen! —

Arman t i n e. Min Fader skal flye Dem Deres tilbage — og De er sikkert alt-
for ædelmodig til, at De ikke skulde følge hans Exempel.

Betiset. Nei! jeg flyer intet tilbage!

Arman t i n e. Hvordan! skulde Egen-
nytte — ?

Betiset. Nei, det er ikke Egennytte, men — men jeg er vis paa, at De vil nok elske mig med Liden.

Arman t i n e. Da er jeg ganske vis paa det Molsatte!

Betiset. Lad os kun give os først, saa kan vi altid siden tale om det.

Arman t i n e. Og De skammer Dem ikke?

Betiset. Hvorfor skulde jeg skamme mig?

Armantine. Hjertet lader sig ikke befale.

Betiset. Det bryder jeg mig kun lidt om. Jeg har Deres Faders Haand for, at De skal være min Kone, eller —

Armantine. Troe ikke, at det Løfte min Fader har givet Dem, nogensinde kan forandre min Beslutning: den er fast og uigienkaldelig!

Betiset. Hvordan har da han baaret sig ad, for at behage Dem, han, som De elsker?

Armantine. Han er elskværdig: med det Ord er alting sagt.

Betiset. Hvad er da jeg?

Armantine. De? — De er Hr.

Betiset!

Betiset. Ja, det er jeg, og det gjør jeg mig til af! Jeg er af stor Familie. Men hvad vil den Herre her paa mine Encemærker? Han har Uret!

U r m a n t i n e. Den man elsker har
aldrig Uret! (gaaer.)

S i e t t e S c e n e.

Betiset (allene.) Ih! men — det er
jo ret at være grov! — Hun siger' reentud,
at hun vil ikke have mig: mig, som fik
Kierlighedsbreve i Paris! — Hvad skal jeg
nu sige til Alle dem, som veed mit Frieri?
— Det er da ogsaa saa ærgerligt! — Den
rige Pige lod jeg ogsaa fare, hun, som var
saa deilig, og som jeg aldrig har seet, og
som elskede mig saa umenneskelig! — Død
og af Ulykke! jeg kunde græde af Arrig-
hed! — Og hvad vil min høistærede Fa-
milie sige, naar jeg kommer hjem uden
Kone!

S y v e n d e S c e n e.

Betiset. Pierre.

Pierre. Er det Dem, som hedder
Sr. Nicodemus de Betiset?

Betiset. Jg, det er mig.

Pierre. Jeg sluttede mig strax til det af Herrens Ansigt.

Betiset. Hvad vil Du mig?

Pierre. Det kan denne Brevlap fortælle Herren.

Betiset. Fra hvem er den?

Pierre. Fra hvem den er? — Fra en ung Grofen, som før kom kiserende ind i Landsbyen i en prægtig Karosse med to strammerede Tjenere bag paa. Da jeg lukkede ledet op for hende, gav hun mig en heel Haandfuld Solpenge, og saa flyede hun mig dette Brev, og sagde, at jeg skulde levere det i Herrens egne Hænder, og bede Ham at vie paa hende her i Havggen, saa kommer hun strax. (sagte): Jeg kan min Leye godt!

Betiset. Er hun smuk?

Pierre (sagte): Hvad skal jeg nu svare? det sagde Junker Charle mig intet om.

Betiset. Saa svar dog!

Pierre. Men gode Herre har ikke betænk Brevdrageren med en Drilkestilling!

Betiset. Har Du ikke faaet Dit Verinde betalt?

Pierre. Ja — men to Gange Betaling er dog altid bedre end een! ikke sandt, gode Herre?

Betiset. Der da! — (giver ham Pengene.) — men sig mig nu: er hun smuk?

Pierre (seer paa Pengene.) Oh ja saas men! — hun kan passere.

Betiset (sagte: Man maa lade ædelmodig! — (høit): Der har Du en Livre til.

Pierre (glad): En Livre!? — Ja, Herren maa troe, det er en Pige sou: en Blomme! (sagte): Havde han grebet endnu dybere i Pungen, var han bleven en reen Lufindstien! (høit): Herren huffet mig vel nok, naar der skulde være en Stilling at fortjene. Lille Pierre er velbekendt, og narrer aldrig dem han gaaer Verinder for.

Farvel, gunstige Herre, og mange Tak!
(sagte): Du fik en lang Ræse! (han gaaer.)

U a t t e n d e S c e n e.

Betiset (allene, har imidlertid brækket Brevet.) Hillestam! om det var fra mit deilige Ubehiendte! (Han seer paa Underskriften): "Amarante Sensitive." (med Glæde): Det er fra hende! det er fra hende! hun følger mig allevegne! (Han læser):

„Elkede Barbar! Giv mig paa Dine
„blikket Dit Hierte tilbage, eller frygt for
„Virkningerne af forsmaget Kierlighed! Vælg:
„enten mit uforsønligste Had, eller min
„Formue og min Kierlighed! Husk, at El-
„stov har Vinger, for at følge troe Elsker-
„re, og at Hævnen har Arme, for at straf-
„se Meenederen!“

Ah! det kan man kalde Kierlighed!
„Vinger — Arme!“ — Jo, jo, min fiere
Grøken Armantine! De skal erfare, det er
sandt, at Skionhederne forfølger mig, og

at jeg meget gierne kan undvære Dem! —
 Jeg er paa min Ere ganske henrykt af
 Glæde! — Naar Armantine seer alle de
 Herregaarde, og Diamanter, og Rentepenge,
 som jeg faaar med min Deilige, saa vil hun
 da græde og skrike: „Ak! hvad jeg var
 „dum, at jeg slog paa Nakkem ad saadan
 „en smuk Karl! den yndigste Person man
 „vilde see for sine Dine!“ — Men saa svarer
 jeg: „Ja, grad hun nu kun, mit
 „Barn! nu er det for sildigt at bide sig i
 „Fingrene!“ — Ha! ha! ha! Men der kom-
 mer en Dame! det er vist min Amaranthe
 Sensible!

Tiende Scene.

Betiset. (i Fruentimmerdragt med
 en lys Paryk, Anplings-Skoer, Bifte og
 et Tørklæde i Haanden.)

Charles. Ak, Grusomme!

Betiset (med Glæde): Det er hende!

Charles. Evløs!

Betiset (sagte): Hun er Blondines
det er just efter min Smag!

Charles. Efter Alt, hvad jeg har
giort for at overtøye Dig om min Dur-
hed, Uafnemmelige! saa forlader Du mig,
for at giøte Dig med en anden Pige!?

Betiset. Undskyld mig, smukkeste
Froken! — men behag ellers først at sige
mig, hvad De har giort for mig?

Charles. Regner Du da det første
Skridt for intet?

Betiset. Nei, det er rigtig nok no-
get; men —

Charles. Har jeg ikke skrevet Dig
til?

Betiset (seer skivt paa ham): Jo!
(sagte): Jeg har seet det Ansigt et Sted
før!

Charles. Har jeg ikke bestilt Dig til
tyve Tête á Tête?

Betiset. Jo, men De er altid ble-
ven borte, og har narret mig April!

Charles. Du burde beklage og ikke
 beskylde mig! Kunde jeg vel overlade mig
 til min Tilbøielighed, da jeg stedsse var un-
 der en streng Formynders Varetægt, og
 omringet af tusinde Argusser? Men For-
 hindringerne oppustede min Kierlighed istæ-
 det for at slukke den. Evang og Forfølgel-
 ser giød Dile i den Ild, som fortærer mit
 arme Hierte! Jeg leed saa ubeskrivelig
 meget, og altsammen for Dig, Grusom-
 me! Et sødt Haab vedligeholdte mit Mod;
 og nu! — i det Dieblif, da jeg har faaet
 min Frihed! — (Han græder.)

Betiset (hastig): De er fri?!

Charles. Ja! og eier 100000 Rigs-
 dalers aarlige Indkomster. —

Betiset. Bittermæn!

Charles. Samt en betydelig Mængde
 Juveler.

Betiset. Hvormange vel omtrent?

Charles. Over for 20000 Ducater.

Betiset. Stamfærd!

Charles. Jeg kom nu her, for at tilbyde Dig det allesammen.

Betiset. Men hvor ere Deres Paa-
rørende blevne af, som De skred til mig
om?

Charles. De ere døde.

Betiset. Allesammen?

Charles. Hver en Kiæbt!

Betiset. Saa pludselig?

Charles. Ja.

Betiset. Hvad De er lykkelig!

Charles. Men hvad nytter alle mine
Kiigdomme mig, naar Du ikke elsker mig?

— Elskværdigste Barbar! naar Du vil
holde op at elske — ak! saa hold ogsaa op
at være indtagende!

Betiset. O, min Guddommelige!
De rører mig!

Charles. Jeg sørger liig Turtelduen,
der har mistet sin elskelige Mage, thi ak!
jeg har jo ogsaa mistet min Mage! — Jeg
kan ikke hade Dig, søde Meeneder; nei,
alt mit Had skal raame min Medbeilerin!

de! — O! hvor hun er lykkelig! hun eier Dit Hjerte! Men — en Straale af Haab! eier hun det ogsaa? kunde Du ikke forlade hende? — Du forlod jo mig, som elsker Dig saa brændende! — Ja! jeg læser det i Dit Ansigt! Du vil igien vende tilbage til Ditt kielne Amaranthe, og være ligesaa tro som Du er elskværdig!

Betiset. Al, yndigste Nymphe! frist mig ikke over mine Kræfter!

Charles (som henrykt): O! hvor denne forføriske Betskænhed triumpherer over min Bredde, adspredde min Frygt, beroliger mit Hjerte og fordobblere min Dumbhed! — Ligesaa vittige som skionne Corydon! kom og deel mine Riigdomme! Kierlighed og Overflod skal kappes om at gjøre Dig lykkelig!

Betiset. Ja — jeg vil nok — men — sig mig: hvor er det jeg har seet Dem før? thi Deres Ansigt er mig ganske bekendt.

Charles. Hvor Du har seet mig? allevegne, hvor Anstændigheden tillod mig at følge Dig; allevegne, hvor jeg troede jeg maaskee kunde finde et gunstigt Dieblif til at tilsværge Dig min brændende Kierlighed!

Betiset. Hvad! er det virkelig muligt, at De elsker mig saa umaneerlig høit?

Charles (med Beundring): Ogsaa Beskedenhed!? Ah! denne Egenkab fattedes Du kun, for at være fuldkommen!

Betiset. Saa De har da dygtig mange Penge?

Charles. Gid jeg havde endnu flere!

Betiset. Ja, gid De havde!! — Og De elsker mig ret tilgavn?

Charles. O! af mit ganske Hierte!

Betiset. Og De vil giote Dem med mig?

Charles. Det er min Siels eneste Ønske!

Betiset. Ja saa — saa udbeder jeg mig ogsaa et lille Kys paa Kiøbet.

Charles (vigende tilbage): Nicodemus! Nicodemus! betænk Du hvad Du forlanger?!

Betiset. Et Kys! et Kys, min Fugl Phoenix!

Charles. Min Herre! jeg bliver vred!

Betiset. Blive vred, fordi man beder sin Kiæreste om et Kys! — Men jeg seer nok, De elsker mig ikke!

Charles. Jeg ikke elske Dig? Dig! o, hvilken grusom Vebreidelse! den gaaer mig til Mars og Been!

Betiset. Nei, det er Dem, som er grusom!

Charles. Lær jeg vel overlade mig til min Tildøielighed, førend jeg kiender Din Forbindelse med denne Familie, og førend jeg veed, om det ogsaa er Dig muligt at bryde den? Jeg er en dydig Pige; min Ære staaer paa Spillet; hvem veed, hvad der er imellem Dig og Hr. Dumont? —

Betiset. Slet ikke andet end en Slags Forstrivning; det er Alt!

Charles. Jeg vil betale Alt, Alt hvad man forlanger, hvis Penge kan afgjøre det. Kierligheds Lykke kan man aldrig købe for dyrt! — men jeg frygter kun for, at der kunde være Clausuler i dette Document, som gjorde Dig det til en uundgaaelig Nødvendighed at ægte Frøkenen? — —

Betiset. Langtfra! ikke een.

Charles. Ak! elskelige Troløse! Du bedrager mig!

Betiset. Hvoraf troer De det?

Charles. Jo: handlede der kun om Penge, saa havde Du vist nok vist mig Forfærdningen.

Betiset. Er det hele Knuden? — (han flyer Charles Documentet.) Der har De den! — Med mig kan man faae det lige som man vil.

Charles (tager Papiret.) Ja, det seer jeg.

Betiset (seer ud af Siden.) Der kommer min anden Kæreste.

Charle. Saa stuler jeg mig bag
 denne Rosenbust; jeg vil ikke, at min Med-
 beilerinde skal see mig! Lev vel, min Siels
 Elskede! — lev vel, min Adonis! For dette
 Beviis paa Din Kierlighed takker jeg Dig!
 — Jeg har naaet mit Maal! — og lad
 dette kielne Kys af mine jomfruelige Læber
 være Din Løn, og besege vore Hierters
 Pagt! — Lev vel! — Lev vel! — (Han
 smutter bag Rosenbusten; Betiset stiller sig
 foran ham, saaledes at Charle kan sees af
 Tilskuerne, men ikke af Dumont og de Andre).

T i e n d e S c e n e.

Dumont. Armantine. Balcour (med
 Støvler paa.) Betiset. Charle (stult.)

Dumont (holder Balcour i Haanden):
 Du vil reise, Balcour! og uden at tage
 Afsted med mig?

Balcour. Jeg maa!

Dumont. Nei, Du skal ikke forlade Din varmeste Ven, Din Fader! — Hvad har Du at beklage Dig over?

Armantine. Hvad har vi gjort Dem imod, kære Balcour? — Siig min Fader, hvad der ligger Dem paa Hjertet. Han vil saa gierne see sine Børn lykkelige — (til Dumont): og anseer De ham ikke som Deres Søn?

Dumont. Det veed han! — (til Balcour): Hav Fortrolighed til mig!

Balcour. O, tving mig ikke til at rødme for Dem!

Charles (sagte til Betiset): For at hæbne Dem, saa gientag med høi Røst Alt hvad jeg nu vil hvidske til Dem.

Betiset (sagte til Charles): Ja nok!

Dumont. Er det Ket, Balcour? Hvor Du tie for mig? — Jeg vil vide Din Hemmelighed; Venskab kræver det, og Goren befaler Dig, ikke at dølge den for mig.

Walcour (efter et Ophold): — Jeg kan ikke tale!

Dumont. Walcour! jeg begriber ikke Din Udfærd.

Charles (sagte til Betiset): Siig nu bag efter mig.

Betiset (sagte): Godt.

Charles (hvidsker): „Da skal jeg strax forklare Dem den.“ —

Betiset (igientager det høit): „Da skal jeg strax forklare Dem den.“

Charles (hvidsker): „Den unge Herre elsker Deres Datter. —“

Betiset (som før): „Den unge Herre elsker Deres Datter.“

Dumont (forundret): Hvad siger De!?

Charles (hvidsker): „Og hun elsker ham igien.“

Betiset (som før): „Og hun elsker ham igien.“

Dumont. Er det muligt!?

Charles (hvidsker): „Jeg bryder mig saamæn kun lidt derom.“ —

Betiset (som før): „Jeg bryder mig
saamæn kun lidt derom.“

Charles (hvidsker): „Eh! jeg blæser
baade Dem og Deres Datter et Stykke!“

Betiset (som før): „Eh! jeg blæser
baade Dem og Deres Datter et Stykke!“

Dumont. De kunde dog i det mind-
ste udtrykke Dem lidt høfligere! — Men,
Armantine, hvad er det han siger mig?

Armantine (omfavner ham): Sand-
heden, min gode Fader!

Walcour (for Dumonts Fødder): Jeg
dør af Skamfuldhed!

Dumont (munter): Ah, min Hr.
Philosoph! De elsker Deres Skolarinde i
Smug!?

Armantine (hastig): Troe mig,
fiere Fader, han har aldrig sagt mig det!

Walcour. Jeg vilde dølge det for
alle Mennesker.

Dumont. Saameget desværre! saa meget desværre! havde jeg vidst det før, saa havde jeg ikke havt nødtigt at gaae længer om en Svigersøn.

Walcour. Min Belgierer!

Armantine. Min sønne Fader!

Dumont. Basta! basta! Nu maa jeg tale med Hr. Betiset om vor Forfkrivning.

Charles (kommer frem, holdende Bisten for Ansigtet, neier meget dybt for sin Fader, river Forfkrivningen itu og kaster Stykkerne paa Jorden): Her er den — til Takke betalt!

Dumont. Hvem er denne unge fremmede Dame?

Betiset (kloggerleer): Ha! ha! ha! ha! det er min Kiæreste! Vi bryder os hverken om Dem, eller om Deres Datter, eller om Deres Penge! — Vi har selv hele Stiepper og Lønder fulde! — Na, min

lille Engel! min tilkommende Gemalinde og
 Junkerinde! for at give dem ret flau og
 rasende, saa lad os omfavne hinanden!

Charles. Oh ja! hiertelig gierne,
 min søde Engel! elskværdige Barbar! (han
 kaster leende Kiolen, Gløret og Parykken, samt
 Charlet af sig, og staaer i sine egne Klæder.)
 Erbsdige Tiener, Hr. Nicodemus de Betis-
 set! Ha! ha! ha! ha!

Dumont (leende): Det er min Søn!

Armantine (ligeledes): Min Bro-
 der!

Balcour (ligeledes): Det er Charles!

Betiset (farer tilbage.) Det er den
 Iede Satan! Slip mig! slip mig!

Dumont. Men hvad Pokker har
 Du gjort her i denne Laffelage, Charles?

Charles (leende): Jeg har gjort Cour
 til Hr. Nicodemus de Betiset, og han har
 gjort Amour til mig!

Dumont. Hvad er det for Gladder, Uglspil?

Charles. Jo, Fader, Du maa vide, denne fielsne Adonis bærer saa stor Kierlighed til Din Familie, at dengang han mærkede han ikke kunde faae Søsteren, friede han til Broderen!

Betiset (meget bister): Det er skam meligt! — Men vie fun! vie fun! I skal faae at høre baade fra mig — og min Fader — og min Procurator!

Dumont. Nei, nei, ingen Processer! dem hader jeg som Fanden! — (smilende): Hvad kan det desuden sige Dem, Hr. Betiset, at miste saadan en jævn, ligefrem Pige som min Datter? Husk paa alle de mange Skønheder, som løb efter Dem i Paris!

Charles. Javist! gjør det, og vær ikke længer vred! — Vi to skal have os

en Springom paa Deres Kiærestes Bryllup. Troe De mig: det er altid bedre, at være lystig paa en Andens Bryllup, end at volde sig Bekymringer paa sit eget!

Betiset (til Charles): Vil De da ingen flere Pudser spille mig?

Charles. Ikke eet, det lover jeg Dem.

Betiset (til Dumont): Og De vil betale mig mine Reiseomkostninger?

Dumont. Det skal jeg! (til Balcour og Armantine): Og nu, mine Børn! Gud velsigne Jer!

Charles. Og hvad siger Du da til mig, Fader?

Dumont. At Du er en god Galning: derfor tilgiver man Dig Dine Ugløspilstræger.

Charles. Sid Alle vil sige det samme! — Hvad mener De, Hr. Betiset?

Betiset. Jeg mener, at jeg vil vise, baade at jeg er ædelmodig og at jeg er et Genie: ved stantepele at komme frem med en Bryllupslykønsning af min egen Fabrik.

Charles. O ja, giv det! maaskee vi kan bruge den som Epilog, naar vi lægger Ordsprogsløgen, og spiller, for Exempel:
 „Til store Narre skal store Bielder!“

Betiset (spydig):

Jeg gratulerer Brudeparret!

Skiondt med en Kuro jeg gaaer herfra,

(Skottende til Armantine):

jeg skulde troe, den værst er narret,

som nægted mig sin Haand og Ja!

Naar De fortryder, De var kræsen,

saar siger jeg; „Ja, suk man væk!“

Charles (afskynder ham hurtig): Og der paa svarer vi:

Hr. Betiset gif efter Narsen,

og vi har holdt en Nar for Siæk!

Betiset. Nu begynder han igien!!

Alle (leende til Betiset):
Hr. Betiset gif efter Næsen,
og vi har holdt en Nar for Gæst!

Dækket faldet.

Sparebøsser.

Comedie i een Act

efter

Kotzebue.

Ved

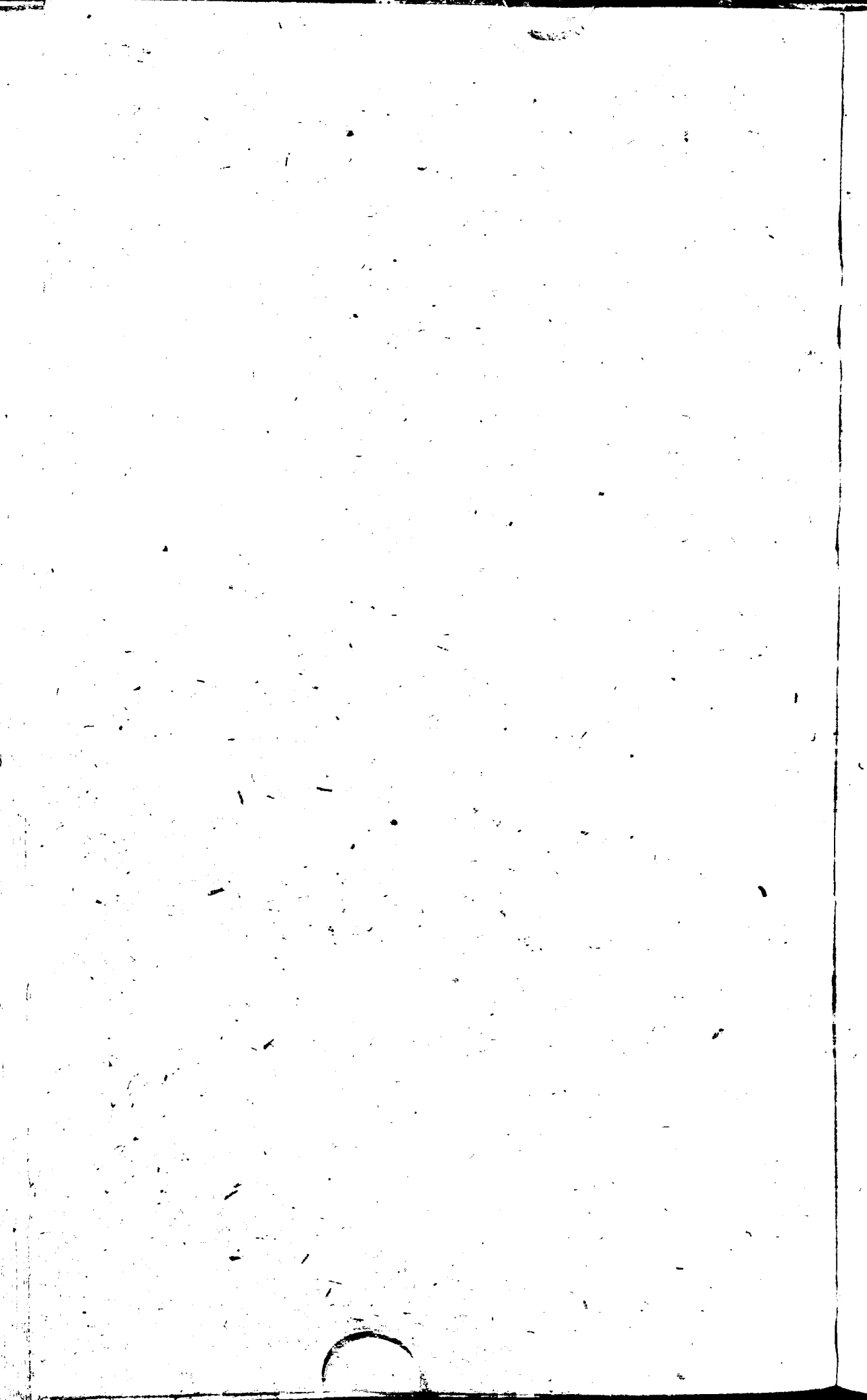
N. T. Bruun.

København 1815.

Forlagt af H. G. Ludewig paa Børsen

No. 8.

Trykt hos C. Grøbe.



S p a r e b o f f e n.

Comedie i een Act

af

Rotzebue.

Personerne:

Mester Blok, Grovsmed.

Lise, hans Datter.

Peter, hans Svend.

Freidig, en gammel Student.

Handlingen foregaaer i Mester Bloks Dagligstue, hvorfra gaar en Trappe op til Freidigs Kvistkammer.

Første Scene.

Mester Blok. Lise.

Blok. Lise! hvor er Du henne?

Lise (kommer ned ad Trappen.) Nu
kommer jeg, Fader.

Blok. Igien oppe hos Studenten?

Lise. Jeg bragde ham hans Fro-
kost.

Blok. Og sladdrede en halvtimestiid
bort.

Lise. Jeg lærer altid noget af ham.

Blok. Tavist, lærd er han, høilærd!

Lise. Og god, hiertens eiegod!

Blof. Og en Mar, en stor Mar!

Lise. Det mener Du ikke, Fader.

Blof. Jovist mener jeg det. — Hent mig Brødet henne i Skabet! — Hvad hjælper al hans Lærdom ham? ikke for en suur Sild! — En Dram af den aflange Flaſke!

Lise, (som gaaer frem og tilbage, og bringer det Forlangte): Han lever glad og fornøiet. Han behøver kun ſaalidet.

Blof (ſtærker ſig Brød.) Hans Forældre vare velhavende Borgerefolk.

Lise. Han gjør ikke ſine Forældre nogen Skam i deres Grave.

Blof. Dette Huus efterlode de ham frankt og frit.

Lise. Har han da gjort Gield paa det?

Blof. Endnu meget værre. Han har, ſaa at ſige, givet det bort.

Lise. Men dog indtil ſin Død forbedret ſig Koſt og Vopæl hos Dig, Fader.

Blof. Er det da nogen Betænkning for ſaadant et Huus? og hvor længe kan

Han vel leve? Han er alt gammel, og seer han ikke ud som den complete Svindfor?

Lise. O, Fader! bedrøv mig ikke!

Blok. Og om han endogsaa levede 20 Aar endnu: hvad spiser han da? hvad drikker han? hvorledes boer han? — Alt det havde jeg jo gierne givet ham for slet intet, naar han havde bedet mig derom. — Mener Du kanskee, at jeg ikke ogsaa holder af ham?

Lise. Og alligevel kalder Du ham altid en Nar, Fader!

Blok. Ja, det gjør jeg; men just fordi han er en Nar, just derfor holder jeg af ham; thi de f'øge Folk duer ikke meget; de tænker altid kun paa dem selv, og naar det bare gaaer dem vel, kan Fanden gierne tage ved hele Kisten. Narrene derimod — forstaae mig vel: Narrene af Hr. Freidigs Classe! — de lever bestandig uden for dem selv, og skader intet Menneſke undtagen sig selv.

Lise. Gud lade det længe gaae ham vel! Uden ham havde jeg været saa dum som en Gaas.

Blok. Først maa Du spørge Din Kæreste Peter, om han ogsaa er fornøiet med, at Du er bleven klogere. Gaae, og bring ham hans Frokost; men fias nu ikke Tiden bort, thi Knøsen har meget at tage vare.

Lise (gaaer.)

U n d e n S c e n e.

Mester Blok (allene, tager en stor Regnskabsbog ud af Skabet.)

Nu, frist isærd dermed! Det er et ærgeligt Stykke Arbeid! Jeg vil heller smede de ti Hesteskoe, end opgiøre en eneste Regning; men det maa dog gøres. Faaer jeg mine Penge i Dag — det er en fin flækkelig lille Summa! — faaer jeg dem, siger jeg, saa skal Børnene heller ikke blive glemte. Det skulde være mig selv ret

kiert, om jeg snart kunde give den Ting det sidste Hammer slag. — (Han regner, brummer i Stægget, kløer sig i Hovedet og er forstredelig.) Det vil ikke ret gaae! — Jeg behøvede rigtig nok bare at falde paa Lise, thi hun forstaaer det Bæsen, trods nogen Regnemester; det har hun ogsaa lært af vor Student; men mig synes ligesom at jeg skammer mig, og jeg vil ikke lade hende mærke, at hun forstaaer det bedre end jeg, og at Egget kunde lære Hønen.

Tredie Scene.

Kreidig (kommer ned fra sit Kammer.) Mester Blok.

Kreidig. God Morgen, fiere Mester!

Blok. See, god Morgen, Hr. Kreidig! Allerede saa tidlig i Klæderne? Det er dog just ikke i Dag Veir til at spadserere.

Kreidig. Jeg vil et Erinde hen paa Posthuset.

Blof. Him! der pleier Han kun sielden at komme. Jeg tænkte Han havde faaet sin Befomst af Posten, da Han for et halvt Aar siden sendte den store Pakke til Wien, og imod sin Forventning maatte frankere den, og betale saa forfærdelig mange Penge i Porto.

Freidig. Han har Ret, Mester, det var nok ogsaa en Daarlighed.

Blof. Naar Han har pinet og plaget sig en heel Maaned med at lære Studenterne jødiske og latinke, saa indbringer det Ham knap saameget, som Han dengang maatte spotte i Bøssen for ingenting.

Freidig (smilende): Det er sandt nok.

Blof. Derfor synes mig, Han skulde heller lade Posten ride Pokker i Bold.

Freidig. Men denne Gang bringer den mig kanske noget.

Blof. Penge?

Freidig. Det vel neppe. Men dog et Brev, som vil volde mig Glæde.

Blok. Et Brev fra en gammel Bekendte?

Freidig. Jeg har aldrig seet den Mand.

Blok. Det var mig en rar Glæde, den!

Freidig. O, den kan være meget god, kære Mester. Ved sine Landsfostre at vinde ædle Menneskers Yndest i fjerne Egne, o, det er en herlig Nydelse!

Blok. Det forstaaer jeg mig ikke paa.

Freidig. Fortalde jeg ham ikke den gang, at en Menneskeven i Wien havde udsat et vigtigt Priissspørgsmaal?

Blok. Spørgsmaalet har jeg glemt, men jeg veed nok, der var 100 Ducater at fortiene derved.

Freidig. Spørgsmaalet handlede om Opdragelsen, og saa gav jeg ogsaa mit Ord i Lauget med. At vinde Prisen falder mig aldrig ind; jeg kender mine Væner; men det, jeg har sagt, er i det mind-

ske saa hierteligt og sandt, at jeg vel tør vente mig et Par venlige Linier til Svar fra Modtageren.

Blof. Bære den gode Hr. Modtager saa ogsaa kiont vil frankere sine venlige Linier, thi ellers koster de mere, end de ere værd. — Nei, da priser jeg mine Kragestæer! det falder mig suurt nok, at male dem, men jeg lader mig dem godt betale.

Freidig. Den, der ikke kiendte Mester Blof bedre, skulde troe, han var gierrig.

Blof. Gierrig? — Nei, Gud ske Lov og Tak! den Dievel har ikke sit Hiem under mit Tag. Men man er sparsommelig, man har en Datter at forsørge.

Freidig. Og til hende har Hans sinke Svend Peter et godt Die?

Blof. Ih nu, hun hader vel just heller ikke ham.

Freidig. Har Han mærket det, Mester?

Blof. Hvad andet? naar Ungdoms

men er forelsket, mærker man det i det allerførste Kvarteer.

Freidig. Og Han har intet ders imod?

Blok. Ikke det mindste. Peter er en brav, ærlig Knøs.

Freidig. Hvorfor opsætter Han da Brylluppet saa længe?

Blok. Jeg? — Jeg opsætter det ikke. Det berøer ganske paa Lise og Peter selv.

Freidig. Han spørger. Seer jeg ret paa de unge Folk, saa tæller de Minutterne.

Blok. Det kan nok være, men man kan ikke leve af Lusten. Penge skal de tælle, og ikke Minutter. Jeg vil forielig sige Ham min Mening om den Sag. Dengang jeg begyndte at mærke, at det brændte, var det allerede for sildigt at slutte. Alligevel vilde jeg gierne først prøve, om de ogsaa elskede hinanden ret af

Hiertet, saadan paa Liv og Død som jeg
 elskede min salig Kone. Nu udfandt jeg
 da et Middel til at komme efter det. En
 Søndag: Eftermiddag, da vi kom fra Af-
 tensangen, kaldte jeg dem begge to herind
 i Stuen til mig, og sagde til Peter: „Du
 „er en fattig Etympier, men det sagde in-
 „tet, dersom kun jeg var riig. Men jeg
 „har heller intet andet end dette Smule
 „Huus, og saa et Par stærke flittige Næ-
 „ver. Jeg begynder at blive graa i Skaf-
 „len, og maa tænke paa en Modstilling til
 „den gamle Mand: derfor kan jeg ikke
 „give Lise saadant -et Udstyr og Medgift,
 „som jeg gierne vilde. J maae selv sørge
 „for, hvordan J kan komme til at sætte
 „Foden under Jeres eget Bord. Men med
 „komme Hænder lader jeg Jer ikke træde
 „ind i Egtestanden, der kommer intet ud
 „af. Prøver paa det — sparer sammen —
 „samlers — Krummer ere ogsaa Brød! —
 „og jeg vil ogsaa bidrage min Skieb: en
 „Trediepart af Alt, hvad jeg fortjener.

„Naar J har sammenstrabet 1000 blanke
 „Gylde, vel! saa holder J Bryllup; men
 „førend J kan tælle mig disse 1000 Gyl-
 „den op paa Bordet, før bliver der intet
 „af! Lægger vel Mærke til det, og kommer
 „ikke med Tryglen og Tiggen, thi det hiel-
 „per Jer ikke for en Pibe Tobak!“

Freidig. Saa gik det nok løs paa
 en Græden?

Blok. Nei, langt fra. De faldt
 mig begge to om Halsen, og vare færdige
 at springe op til Loftet af Glæde. — Seer
 Han, Hr. Freidig: paa denne Maade har
 jeg skaffet mig de to Forelstedes Klynken
 og Klagen af Halsen, og oven i Kibbet
 vant dem til Arbeide og Sparsomhed.

Freidig. Ypperligt, Mester! Hvem
 har lært Ham den Philosophie?

Blok. Ei hvad! jeg blæser ad al
 Verdens Filosofuxeri. Det forstaaer jeg
 mig ikke paa! Naar man har Hjertet paa
 det rette Sted, saa kommer ogsaa de rette
 Tanker og Følelser.

Freidig. Og hvordan er Sagen lyk-
ledes? Har det unge Par allerede samlet noget
sammen?

B l o k. Jh, ja vist, allerede næsten
Halvparten; og det er dog neppe et Aar
siden de begyndte at strabe til Bunte. O,
Han kunde vist ikke bare sig for at lee,
Herre, naar Han sommetider saae dem ar-
bejde; hvor de færdes! hvor det gaaer fra
Haanden! og hvor de vender hver Skilling
ti Gange, førend de giver den ud, og det
endda med dybe Sukke! Ha! ha! ha!
De har anskaffet dem en stor Sparebøsse,
med en forstrækkelig Laas; der gaaer in-
gen Dag, uden at Sparebøssen jo bliver
aabnet og forsøget og befigget og tallet og
luffet! — og ligesom Skatten voxer, saa-
ledes voxer hver Dag deres Haab og des-
res Glæde!

Freidig. Det bliver vist et lykkeligt
Egteskab.

B l o k. Det skulde jeg mene. — Men,
Hille Skamfærd! over al denne Snak glem-

mer jeg min Regning, som desuden holder mig Hovedbrud nok.

Freidig. Fly mig den, Mester; i to Minutter skal jeg giøre Ham den istand.

Blof. O ja, viis mig den Willighed. Jeg svæder værre ved det Arbeide, end naar mine Blæsebølge dernede i Smeden ere i fuld Gang.

Freidig (sætter sig ved Bordet.) Men Hans Blæk er jo reent tørt bort!

Blof. Er det? ja, saa var det jo ikke min Skyld, at det ikke ret vilde gaae fra Haanden med min Regning.

Freidig. Kun et Dieblifs Laalmodighed. Oppe paa mit Kammer skal jeg snart faae den færdig. (Han gaer op.)

Fjerde Scene.

Mester Blof (allene; medens han tager sin Paryk og sin Kiøle paa.)

Det er en slikt Mand, ærlig og retskaffen, men dog et underligt Menneske.

Han tiener alle Folk — det er hans Glæde —
 kun ikke sig selv. Det er jo ikke længe
 siden de Herrer Kirkeværgere til Sancts
 Knuds Kirke vilde vælge ham til Aften-
 sangsprædikant. „Jeg frabeder mig den
 Ære,“ sagde han; „jeg tager intet Kald
 eller Embede imod, thi jeg holder af min
 Frihed, og har hvad jeg behøver.“ Deri
 løi han da nu rigtig nok ikke, thi han be-
 høver omtrent saa meget som slet intet.
 En Flaske Blæk, et Par Riis Papiir og
 Fierene af en Gaasevinge: dermed er han
 forsynet for et heelt Aar! (Han gaaer op
 ad Trappen til Freidigs Kammer.)

Femte Scene.

Lise (med Æg i sit Forklæde.)

Mine Høns giøre mange Æg; dem
 kunde jeg sælge, men det forslaaer kun saa
 lidet. Nei, saa vil jeg heller lade dem
 ligge paa Æggene, saa faaer jeg Kyllinger
 — lad mig see! — ja, strax efter Juul,



og de bliver dyrt, dyrt betalte! Jeg veed
 Guld nok her i vor By, som ikke vilde give
 en Staadder en Skilling, men naar de
 bare kan faae noget, der er lækkert og rart,
 o, saa betaler de Alt hvad man forlanger!
 Saa gaar jeg op til Hr. Borgemeesterens
 — han har en fransk Kof, der aldrig prut-
 ter — o! saa faaer jeg mange, mange
 Penge i vor Sparekasse! (Hun har imidler-
 tid lagt Eggene ind i Stabet.)

Siette Scene.

Peter. Lise.

P e t e r (tørrende sin Pande): Uf!
 hvor er Vandflasken? Jeg maa kisle mig
 lidt af!

Lise (klappende ham paa kinden): Staf-
 fels Peter! Du anstrænger Dig saameget.

P e t e r. Det siger intet, kiere Lise!
 det siger intet! Jeg veed jo, hvorfor jeg
 anstrænger mig. Med hvert et Hammers
 slag rykker jeg Maalet nærmere; og om-

sider, omfider kommer der en Dag, da jeg
 smider Hammeren, tager min Brud-
 gomskiøle paa, og reder mit Haar pæent
 glat henad Panden — og see! saa kommer
 Du mig imøde med Brudekrandsen paa Dit
 smukke lille Hoved, og en stor Bouquet i
 Brystet, og saa spadserer vi stise og fram-
 me og ærbare — o, men stieglade i Hier-
 tet! — til Kirken. — O, Lise, Lise! var
 det Dieblif dog allerede nær! (han omfav-
 ner hende fryg.)

Lise. Ja, men Du maa dog ikke
 knuge mig ihjel, inden det Dieblif kommer!
 — Men Du vilde jo have noget at drikke?
 her staaer Vandflasken.

Peter. Om det endog saa var en
 Viinflaske, saa lod jeg den staae. Husval
 mig med et Kys af Din røde Mund.

Lise (tørter Svenden af hans Pande og
 kysser ham.) Din Skielm! vil Du ogsaa
 tale saaledes efter Brylluppet?

Syvende Scene.

Peter. Lise. Mester Blok og Freidig
(ere imidlertid komne ud af Kammeret, og
blive staaende paa Trappen.)

Blok. Ket saa, Børnlille! geneer
Jer ikke!

Lise (farer tilbage.) Peter! Fader saas
os!

Peter. Hvad skader det? Gengang
maa han jo dog værne sig dertil.

Blok (kommende ned): J tager For-
skud, mærker jeg?

Lise. Kiere Fader! —

Blok. En Anden vilde dog i det
mindste anstille sig lidt peen, og giøre nogle
Omstændigheder; men hun, Tassen, hun
rækker selv friskvæk Halsen frem, ligesom
en Dæunge, der vil mades.

Lise. Peter var — bleven saa heed
af sit Arbeide — og saa vilde jeg — vilde
jeg bare —

B l o k. — Kisle ham af med et Kys? Ja, ja, det er et splinternyt Middel! — Men for Pokker! jeg er ogsaa grumme heed. Siden Dine Kys skal være saa fislende, saa lad mig see, om Middellet er rigtig probat, og kom ogsaa hid og kys mig engang!

Lise (iler hen i hans Arme.) Min gode Fader!

Peter. Ak! naar kommer dog den Dag, da jeg ogsaa tør falde Jer saaledes?!

B l o k. Snart, Børnlille, snart! Kun Laalmodighed. Jeg vil just nu bringe en stor Regning hen til den rige tykke Kiebsmand. Naar han betaler mig, saa dratter der igien en god Skillings Penge ned i Jeres Sparekasse. Sæt mig imidlertid en Flaske Hvidtøl i friskt Brønde vand, hører I?

Lise. Jeg springer strax ned i Kiebsderen!

Peter. Og jeg til Brønden!

Blof. Velan, Hr. Freidig, saa lad os to gaae. Hen til Hiørnet har vi jo een Wei, og for Pokker! vi har jo ogsaa eens Forretninger. Enhver af os søger Lønnet for sit Arbeide; kun med den Forstiel: hos mig Klinger det, og hos Ham er det kun Papiir, der rasler, ha! ha! ha!

Freidig. Ei, naar kun enhver af os er tilfreds. Havde jeg saadanne velsig- nede Børn at forsørge, saa saae jeg ogsaa mere paa det, der Klingede. (Han gaaer med Mester Blof.)

Attende Scene.

Lise. Peter.

Lise. Vi ere allene. Lad os nu hurtig komme det i Sparebøssen, som vi har samlet os uden Faders Vidende.

Peter. Du har Ret. Men hurtig, at Tiden ikke skal gaae til Spilde. (De løbe begge hen til Skabet og hente Sparebøssen, derpaa sætte de dem i Forgrunden, og holde Spar- rebøssen imellem sig.)

Lise. Løst engang! den begynder dog allerede at blive tung.

Peter. Ak, vi har desværre ikke engang Haloparten endnu. Men friskt Mod, kommer Tid, kommer Raad. Hvormeget fik Du for Dit Kniplings Lørklæde?

Lise. Sex Gylden.

Peter. Ikke mere?

Lise. Det var saa gammelt. Salig Moder havde faaet det i Foræring af salig Bedstemoder, og hun havde igien arvet det efter sin salig Fæster. (Hun putter Pengene tælende i Sparebøssen): En — to — tre — fire — fem — sex!

Peter. Der har Du jo endnu flere Penge?

Lise. Jeg faaer vel sige Dig alle ting: jeg har ogsaa solgt et Perlehalsbaand, og min lille Guldring. Jeg tænkte: hvortil behøver jeg det? min Peter holder nok af mig, endogsaa uden saadan Stads.

Peter. Gode, fiere Lise! O, naar Du bare først er bleven min Kone, saa skal jeg nok pynte Dig, og give Dig Stads.

Lise (puffende de øvrige Penge i Sparebøffen.) Sex og ti — ere sexten! — Og naar nu det ogsaa kommer til, som Fader bringer i Dag, saa fattes der dog ikke meget i Halvparten.

Peter. Ja, men nu har vi heller intet mere at sælge.

Lise. Nei, desværre! Har Du slet intet, som Du kan undvære?

Peter. Jeg har rigtig nok her en Guld-Medaille. (han tager den op af sin Lomme.) Den har min Fader faaet engang, fordi han frelsde tre Mennesker fra at drukne; men denne Medaille hædres min salig Faders Minde: den kan jeg ikke lade komme fra mig.

Lise. Nei, nei! for alting ikke! den maa Du giemme som en Helligdom. Saa dan gaaer det mig jo ogsaa med dette lille Guldhierke — (hun tager det ud af sin Barm):

salig Moder fik det af en reisende Herre, fordi hun havde bragt ham hans Guldbørs tilbage, som han havde tabt. Det kommer aldrig af min Hals. Det og Medaillen skal bringe Lykke i Huset, Peter!

Peter. Vel ere Afmindelser om gode Gierninger en Skat, Lise; men det der bringer Lykke i mit Hus, det er intet Guld-Hierte — det er Dit Hierte, som er mere værd end Alverdens Guld og Diamanter!

Lise. Saa siger jeg det Samme om Din Medaille!

Niende Scene.

Freidig (kommer sagte ind.) De Forrige.

Peter. Et heelt Aar kommer vi i det mindste til at vente endnu.

Lise. Vi maae troste os med, at vi ere dog sammen, og bestiller alt hvad vi kan.

Peter. Være Din Fader ikke gaa
saameget paa Credit —

Lise. Og mangengang til rige Folk,
der forøder mere paa een Dag, end vi be-
høver til hele vort Livs Lykke. Kun end-
nu 500 Gylden, saa bytter vi ikke med no-
gen Konge paa Thronen! — Men nu maa
det være nok, fiere Peter; vi sladdrer kun
Tiden bort. (De sætte Sparebøssen ind i
Skabet igien. Freidig fluler sig bag Trap-
pen,)

Lise. Nu springer jeg ned i Kælden-
ren.

Peter. Og jeg ud til Brønden! Far-
vel saalænge, Lise!

Lise. Farvel saalænge, Peter! tænk
paa mig!

Peter. Det gjør jeg, hvor jeg er.

Lise. Som jeg paa Dig!

Peter. O, den Bryllupsdag! den
Bryllupsdag!

Lise. Ja, den Bryllupsdag! den

Bryllupsdag! 500 Gylden til, saa har vi den!

Peter. O, hvor der skal spares og arbeides!

Lise. Og haabes!

Peter. Og elstes! Farvel, Lise! min Lise!

Lise. Farvel, Peter! min Peter!
(De gaae ud hver til sin Side.)

Tiende Scene.

Freidig (allene.) I gode Børn! ja, arbeider, elsker og haaber! Haabet vil ikke svigte Jer. „Kan endnu 500 Gylden, og I ville ikke bytte med nogen Konge paa Thronen!“ - sagde Du ikke saa, lille Lise? — Naa, den Domygelse skal Kongerne paa Thronen erfare endnu i denne Dag! — (Han tager en stor Pung frem, gaaer hen til Skabet, lukker det hurtigt op, tager Sparebøssen, og sætter den paa Bordet foran sig.) Der staaer den, denne lille Skat, som Haab og Kierlighed have sanket. Hvor

meget Arbejde og Møie, hvormangens Undværelse har den ikke kostet! Hurtig skal Venstrebåndet sin Skæbne dertil! (Han tager Pungen.) Det er de første Penge jeg har fortjent med mine Skrifter; hvor kunde jeg bedre sætte dem paa Renter? (Han sætter Spareboksen igjen ind i Skabet.) Med det, Lovedet har erhvervet, at lykfsaliggjøre Hjertet, og binde andre gode Hjertes fast til sit: o, hvilken sød selespløstende Følelse baade for det nærværende Dieblif og alle de kommende Timer! (han gaaer op i sit Kammer.)

Ellevte Scene.

Mester Blok. Peter (med en Krukke Vand, og Lise (med en Flaske Ol.)

Blok. Naa? hvor ere I henne? har I først nu hentet Ol og Brøndvand? I har ikke forhasket Jer, Børnlille! og jeg var dog en god Stund borte.

Peter. Bliu ikke vred, fiere Mester!

Lise. Gif Du Din Regning betalt, Fader?

Blok. Ja, og Kiebmanden qvittede mig ikke en Skilling af; og, veed I hvad, Børn: det er mig kiere end alle hans Penge, thi det beviser, at han holder mig for en ærlig Mand. Her ere 84 Gylden — (han tager en Skindpung op af Lommen.) deraf hører en Trediedeel, 28 Gylden, til Jeres Sparebøsse, og dem har jeg ogsaa allerede tattet ind i en Lap Papiir. Der, tag dem.

Lise. O, det vil vores Sparebøsse synes godt om! (Hun henter Sparebøssen og holder Faderens Penge ind af Rabningen, hvorpaa hun vil sætte den hen igien.) Det er dog snurrit, saa tung som den Sparebøsse er bleven lige med eet! Løft engang, Peter!

Peter. Ja, grumme tung.

Blok. Naturligviis! 28 Gylden veier da heller ikke saa lidt.

Peter (løftende endnu engang paa Sparebøssen.) Den Ting kommer mig ordentlig ganske underlig for!

Blok. Nu skal I see, der er kommen en Nisse eller Dragedukke flyvende ned igiennem Skorstenen, og har fyldt Jer Sparebøssen med Penge!

Lise. Nei, det er nok snarere nogen, som ser at narre os, har practiseret en Blyklump ned i den.

Peter. Ih, vi kan jo lukke den op.

Lise. Ja, ja, det kan vi!

Blok (smilende): Og ved samme Leilighed har vi den Fornøielse, at tælle vor Skat endnu engang!

Peter (aabner Sparebøssen.)

Lise (seer ned i den.) Na, min Gud.

Peter (forbausket): Hvad er det!?

Blok. Naa? hvad er der?

Peter og Lise (paa eengang): Lutter Guld!

Blok. Der har vi Nissen eller Dragedukken, som jeg sagde!

Lise. Nei, vi spørger ikke, tiere Fader! See selv.

Blok (seer ned i Sparebøssen): Hille Pokkeren! ja, det har sin Rigtighed. — Men veed I vel, at saadanne Streger synes jeg slet ikke om? Ky, skam Jer!

Peter. Hvad er det I mener, Mester?

Lise. Hvorfor er Fader vred paa os?

Blok. Troer I kansee, jeg er saadum, at jeg ikke skulde have mærket, hvordan det er gaaet til? I ere forlibte, I længes, og vilde heller givtes i Dag end i Morgen. Siden det nu gif Jer for langsomt med at samle Pengene, saa har I laant dem.

Lise. Nei, mæn og sandelig har vi ikke, Fader! Jeg har endnu aldrig loiet for Dig.

Peter. Og jeg, Mester, jeg vil heller ikke lyve mig til at blive Jeres Svigersøn. Hvordan disse Penge ere komne i

vor Sparekasse, det maa Gud vide; men at vi ere uskyldige, det kan J troe.

Blof. Hm! J seer mig begge to saa ærligt ind i Dinene ved Jeres Forsikringer — saa jeg næsten ikke kan lade være at troe Jer. — Men, for Ganden! her er jo dog, alvorligt talt, ingen Nisse i Huset.

Peter. Jeg kan ikke blive klog derpaa.

Lise. Det er ikke længer end et Dvarteer siden vi tællede Pengene.

Blof, (som har grundet et Dieblit): Død og Plage! nu falder der mig noget ind. Nu nylig mødte jeg Caspar Postbud heromme paa Hjørnet, og han sagde — Rigtig, saadan hænger det sammen! — Pengene kommer fra Hr. Freidig.

Peter. Fra den fattige Student!?

Lise. Det er umuligt. Ja, hans Sierte er det sagtens liigt nok, men hans Pung — !

Blof. Det er ham, siger jeg Jer! Han har skrevet noget, Gud veed, hvad det er — og saa har han faaet 100 Ducater

derfor — af, hvem veed jeg ikke heller. Postbudet sagde, at for en halv Time siden havde han faaet Pengene. Paa Timen er han løbet herhiem, har været en Nar som sædvanligt, og har puttet Pengene i Jeres Sparrebøsse.

Lise. Det har han gjort for os!?
 — (grædende og leende paa eengang): De Penge han saa snart har fortient — dem, dem giver han os! giver os dem, uden engang at sige det! Kyss mig, Peter! jeg har intet fierere at give ham til Siengield end et Kyss af Dig! det skal han have! det skal han have! (Hun iler opad Trappen, og ind til Greidig, raabende): O, det gode, ædle Menneske!

Peter (følger efter hende): Den fattige Student! hvem skulde have tænkt det?! O, jeg vil kysse hans gasmilde Haand!

Blot. Det er dog ret et prægtigt Menneske, den Nar!

To lyste Scene.

Blof. Lise og Peter (trække) Freidig
(med kjerlig Magt ud af hans Bærelse og ned
ad Trappen.)

Lise. Nei, De maa komme ned med!
De maa gaae til Bekjendelse — !

Freidig (smilende): Min Gud! det
klinger jo, som om jeg havde begaaet en stor
Misgjerning!

Peter. Denne Sparebøsse —

Lise. Alt dette meget Guld —

Peter. Det kommer fra Ham,
Herre —

Blof. Ja, det nytter ikke Han be-
nægter det, Hr. Freidig! Postbudet har rø-
bet alleting.

Freidig. Er det Alt? Nu ja, kiere
Pørn, jeg har kastet en lille Brudegave
ned i Jeres Sparebøsse. Hvad er det saa
mere? Jeg trænger ikke til de Penge. Jeg
fik dem ganske uventet; de kan gjøre Jer

lykkelige: hvor kunde jeg da vel anvende dem bedre?

Eise (rørt): O, Herre! Herre! — nei, jeg kan ikke tale! (Hun tørrer Øinene.) Hvor kan man dog være saa god!?

Peter. Vor hierteligste Tak —!

Freidig. Stille! stille! Hvem vinder mest? Jeres Lykke har jeg dog kun fremskyndet et Par Maaneder: mig selv har jeg derimod for min hele Levetid forberedt en glædelig Erindring.

Blot (ryster trohiertig hans Haand.)

Freidig. Seer I, dette Haandtryk af en ærlig Mand, og Jeres taknemmelige Blikke ere mig riig og rundelig Giengjæld!

Peter. Det er vor anden Fader! Kys haant endnu engang, Eise! Jeg bliver ikke jaloux.

Eise (falder Freidig om Halsen.) O, tusinde Gange!

Peter. Hurra! Heise! de 1000 Gylden ere complete! (han slugter Eise i sine Arme.)

B l o k. Og i næste Uge holder vi Bryllup! — (snakksom hierteglad): Men tilstaae mig: er det — er det dog ikke en prægtig Nar?

Freidig. Lad mig i Guds Navn være det! naar jeg kun er en god stakkels Nar! Men lærer heraf, mine Venner:

At plukke Glædens Blomst i Livets
Bed,

dertil har Himlen skabt os Alle lige;
Hvor Brodres Held er Hiertets Dismeed,

den Fattigste tør kappes med den
Rige.

Hvor Villien til Gavn og Veldaad er,
o, der er ogsaa Evnen stedse nær!

Har jeg ei Guld, saa har jeg dog et
Hierte,

som føler, deler Andres Fryd og
Smerte.

Lad kun mit Liv henrinde ubekjendt,
naar det omslynget er af Døds
Riæde!
og naar i Døden Venfkab vil begræde
den fattige, godmodige Student!

S k i l s m i s s e n

eller

Egteskabsdievelen.

Skuespil i to Acter

frit efter

Demoustier.

Red

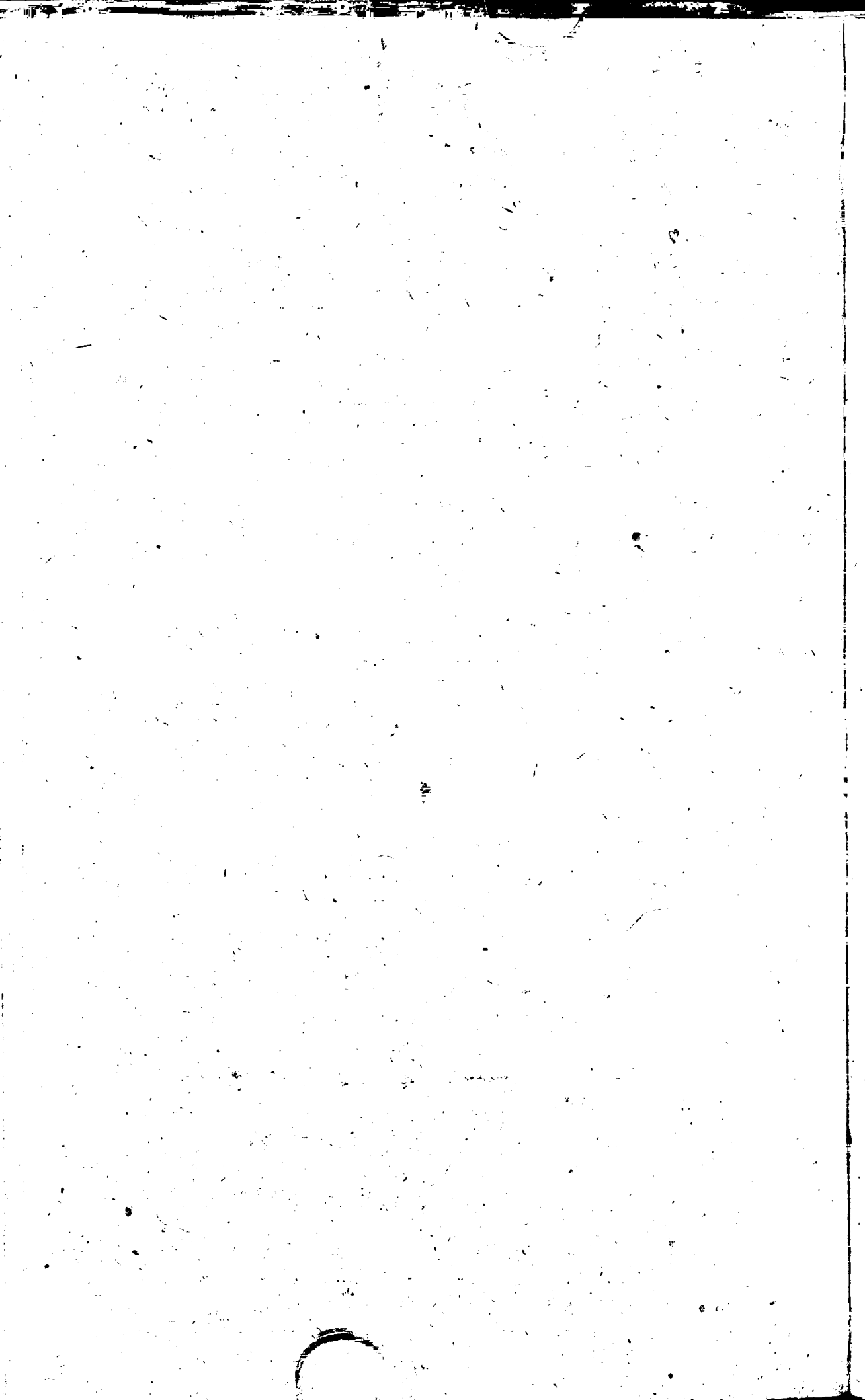
N. T. Bruun.

Kjøbenhavn 1815.

Forlagt af H. G. Ludewig paa Børsen

No. 8.

Stykt hos C. Græbe.



S f i l s m i s s e n

eller

Regteskabsdievelen.

Comedie i to Acter

frit efter

Demoustier.

Personerne:

Guillot, Forpagter.

Mannette, hans Kone.

Main, deres Søn, 8 Aar gammel.

Candor, Fredsdommer i Byen.

Dubois, forhen Kammertiener hos en fornem Herre.

Handlingen foregaaer i en fransk Landsby.

Første Act.

Første Scene.

(Skuepladsen forestiller en Stue i Guillots Hus: i Baggrunden Indgangsdøren; paa høire Side Sovestammerdøren; ligeover for denne staaer et lille Bord, og ved Siden af dette atter en Dør, oven over hvilken man sees et aflangt Bindsæl.)

Dubois (lister sig ind paa Tæerne; han har en Nivis i Haanden.) Min smukke Man-
nette er endnu ikke opstaaet, mærker jeg
nok; hun hviler sødelig ved sin Ektefælles
Side, imedens jeg staaer her og ryster af

Kulde. Jeg kunde ærgre mig ihjel, naar jeg tænker paa, at saadan en Bondefnold som den Guillot tør bilde sig ind at være min Medbeiler. Jeg, Monsieur Dubois, som har levet ved Hoffet, som har baaret en Grevindes Slæb, pudset mangen Ministers Skoe, og barberet en Marquis! — Var den fordomte Revolution kun ikke brudt ud, saa havde jeg nu i det allermindste været Commerceraad, thi ringere Embede kunde man dog i forrige Tider ikke byde sin Kammertiener; Skrivertienester, de vare for de studerende Stympere. Men Verden er reent forkeert nuomstunder; man gjør ikke mig og mine Lige til andet end Fyrbødere og Posetiggere! — for at trøste mig lidt over den onde Verden man lever i, tager jeg herud, og vil more mig med en Landsby-Dulcinea: men see! der er en Egtemand mig i Veien. Jeg har sagtens over hundrede Gange sat Spliid imellem dem, men det varer saalænge med de forbandede Skilsmisser, at Egteparret forliges

ret kjerligt igien, inden man kan faae en
 istand. Dog endelig, tænker jeg nok, at
 dette — (han peger paa Papiret): skal hielpe
 mig til at naae mit Maal: I Kraft af denne
 Placat kan alle Egtefolk blive skilte, saa-
 snart de selv vil. Det er en herlig Opfin-
 delse! Dog i Paris ansees den Ting for
 en reen Bagatel; her er det derimod en
 ordentlig Sag af Bigtighed. Man maa
 altsaa passe bestandig at gyde Olie i Ilden.
 I Gaar satte jeg dem dygtigt sammen —
 men tyø! (han gaaer hen og lurer ved Døren):
 skændes de ikke nu? — jo — o, det er ypp-
 perligt! (ærgertlig): Nu, for Dievlen! nu
 kyskes de Bøndertoffer! — det er blot for
 at drille mig! — der kommer de! nu maa
 jeg afsted; men jeg vil lade Nvisen blive
 her; man kan ikke vide, hvortil den kan
 gavne. (Han lægger Nvisen paa Bordet, og
 gaaer, men lurer dog af og til udenfor Indgangs-
 døren.)

Anden Scene.

Guillot og Rannette (holder Alain ved Haanden.)

Guillot (godmodig, i det han kommer ind): Nu, kære Rannette, nu slet ikke mere derom; lad det altsammen være glemt.

(til Alain): Kys Moder, min gode Dreng!
(han støder Alain hen i hendes Arme.)

Rannette (kysser Barnet): Og giv Du Fader mit Kys igien.

Alain (seer hen paa Bordet.) Jeg er tørstig, Moder!

Rannette (med Omhed til Guillot): Vi ere ogsaa staaet noget sildigt op i Dag, min Ven.

Guillot. Fortryder det Dig, min Rannette?

Rannette. Nei, tværtimod; hvert et Dieblis, man tilbringer hos den man holder af, er saa sødt! — (hun kalder ud ad Døren paa hoire Haand): Men saa bring dog Theen ind! — det er jo en forfræffelig Tid!

Guillot. Taalmodighed, min Blut!

Mannette (hidfig): Jeg mærker nok, at naar man vil have noget gjort her i Huset, saa skal man gisre det selv! (hun gaaer hastig ud.)

Alain. Fader, skal jeg hjælpe Moder?

Guillot (rapper ham paa Arken):
Ja, min lille Dreng. (Barnet løber ud.)

Tredie Scene.

Guillot (allene.)

Hvad hun er hidfig! sandt nok, jeg burde just ikke lade hende det høre, thi jeg har selv min Deel. — Jeg troer ikke der findes noget Hus, hvori der er saadan en Afveksling af Uveir og Soelstin. Hvilken Storm havde vi ikke i Saar! Ja, havde den gode Hr. Candor ikke været, som tidt kommer og jævner vore Smaatsigtigheder, saa var det nu forbi, saa var mit Mannette gaaet bort — (munter): for at komme igien. Dagen paa! — Lunde

denne Dag gaae af uden Skiænderi, saa var det næsten den første. Saaledes er den Egtestand! efter Krig kommer Fred; Kierlighed betaler Processens Omkostninger, og man elsker hinanden hsiere end før.

Fjerde Scene.

Guillot. Mannette og Alain (bære Theestøiet ind.)

Mannette (munter): Behager gunstige Herre at tage Plads?

Guillot (i samme Tone): Gunstige Frue! det gjør mig sandelig overmaade ondt at jeg skal volde Dem saamegen Uveilighed. (De sætte sig. Mannette skienker. Guillot tager Avisen, som Dubois lod blive liggende, og figger i den.)

Mannette (i det hun skienker): Hvad er det for et Papiir, min Ven?

Guillot (læser): „Den juridiske Journal.“

M a n n e t t e. Hvor kan den være kommen her?

G u i l l o t. Den gamle Skolemester har vel glemt den her i Gaar. — (hastig): Ah! her staaer den nye Skilsmisse-Forsordning.

M a n n e t t e (med Omhed): Den vil vi vist aldrig komme til at gjøre Brug af.

G u i l l o t. Det tænker jeg med. Det Forsordning er ikke skreven for os Landsbyfolk.

M a n n e t t e. Nei, det er kun de fornemme Herrer og Madammer, som saadan lader sig skille fra hinanden hver anden Stund. Men saaledes gaaer det, naar Vergierrighed og Stolthed skal knytte Hjertets Baand. Det duer ikke! Dengang vi to giftede os, adløde vi —

G u i l l o t (afbryder hende): Kierligheds og Venstabs Bud.

M a n n e t t e (omfavner ham,) Og vi bleve lykkelige!

Guillot. Derfor vil jeg ogsaa raade alle forelskede unge Karle at bruge min Recept: „Naar Du vil blive en lykkelig Ægtemand, saa vogt Dig især for en kofet Kone!“ — og af det Slags vrimler der desto værre nuomstunder. Naar man anskaffer sig saadan en Ægtefælle, saa givter man sig egentlig ikke saameget for sin egen som for andre gode Venners Skyld. Nei, man maa vælge sig en god fornuftig Pige, i hvis samme Hjerter Kierlighed smiler under Blufærdigheds Slør. Er hun tillige smuk og blomstrende som min Mannette, saameget desto bedre! men det er dog noget, som snart forgaaer. Naar vor Kone skal være os evig kær, saa maa Dyden overløse Skianheden, og naar Kierlighed flygter, maa Venstabs blive tilbage.

Mannette. Ja, Du har Ret; man maa noie betænke sig paa det Valg man gjør, men siden maa man ogsaa holde fast ved det; (hun rækker ham Haanden med Omhed.) og det gjør jeg!

Guillot (munter): End jeg da, min Mannelte?! — (i det han peger paa Forordningen): Men veed Du hvad, min Slut? naar Die Rion vilde, saa tænker jeg det kunde let gøres denne Forordning ganske unødvendig.

Mannelte. Saa? hvordan det?

Guillot. Ved Blidhed og Taalmodighed. Naar vi har Uret, saa beklager os og værer søielige. Det sikreste Middel til at bringe os til at indse vore Feil, er Dumbhed og Taushed.

Mannelte. Ah! jeg mærker nok, hvor Du vil hen.

Guillot (paastaaelig): Jo mere en elsket Kone skæner sin Mand, naar han har Uret, jo mere beskylder han sig selv, og jo snarere retter han sine Feil.

Mannelte (bitter): Det siger man rigtig nok!

Guillot. Det er en afgjort Sag!

Mannelte (hidsig): Hvad? paa-
skæer I, at vi stakkels Freuentimmer skal

finde os i alle Jeres Capricer, Jeres Lu-
ner og Jeres Uartigheder? — Og hvorfor,
om jeg maa spørge?

Guillot. Fordi — —

Mannette (reiser sig hidfig): Fordi, —
forbi det er Jer, som har frebet Loven!

Guillot (rolig): Giv efter, saa — —

Mannette. Na, Du taler godt i
en Lygte! give efter? — giv J selv efter!

Guillot (reiser sig rolig): Hør mig,
Mannette, i Gaar —

Mannette. I Gaar havde Du Uret!

Guillot (bliver varm i Hovedet): Men
i Forgaars da? — —

Mannette. I Forgaars med, og
hver Dag!

Guillot (hidfig): Nu, det kan man
da kalde — — !

Mannette (afbryder ham endnu hidfi-
gere): At tale Sandhed! — (Her staaer
Main op.)

Guillot (i Brede): Hvad! Du tør
paastaae! — —

M a n n e t t e (halsstarrig): Ja, det
 tør jeg!

A l a i n (med Omhed): Moder! — —

M a n n e t t e (streng): Tie stille!

Femte Scene.

De Førrige. Dubois (kigger ind ad Døren.)

D u b o i s (sagte, med Glæde): Bravo!
 Begyndelsen er god.

M a n n e t t e (til Guillot): Du, Du
 faae mig til at give efter!

G u i l l o t. Ja, jeg tænker det skal
 vel gaae an.

M a n n e t t e. Det vilde være noget
 splinternyt: Et Fruentimmer! Ja, hie saa
 længe!

G u i l l o t (i en truende Tone): Dette
 Liv skal snart faae en Ende.

M a n n e t t e (hidfig): Det skal det!

G u i l l o t. Ja, det skal det!

M a n n e t t e. Saadanne ere I alle!

sammen! Naar man hører Jer tale, saa skalde man troe, at Gruentimmerne ere ikke skabte for andet end for at tilbede og adlyde Jer! (Mlain gaaer fra Fader til Moder for at saae dem til at tie.)

Guillot. Det siger jeg ikke, men

Mannette. Men Du tænker det dog i Dit Hjerte! — Og jeg for min Deel, jeg paastaaer, at en Kone er ikke skabt for at taale Jeres stolte Egenmyndighed og Jeres Griller; at Jeres foregionne Retligheder ere ligesaamange Uretfærdigheder, og at naar Manden har Uret, saa er det ogsaa Manden, der skal give efter.

Du bo i S (sagte; gnidende sine Hænder): Ah! det gaaer ypperligt!

Guillot (bitter): Ei, hvem har vel sagt andet?

Mlain. Fader! ikke stænde paa Moder!

Mannette (trykker Drengen op til

sig): Omfavn mig, mit Barn, og bliv Du fornuftigere end Din Fader!

Guillot (med Strenghed, efterat han har ladet Barnet gaae ud): Marnette! Din Mand kan vel taale at fornærmes af Dit opfarende Væsen, men er i det mindste den barnlige Kierlighed i Ufkyldighedens Varm. Foragt i et Barns Hierte er farligere end Du tænker. — Dersom vor Son kunde holde op at agte mig, vilde han snart lade være at elske Dig; og, almechtige Gud! hvem skulde danne hans Hierte til Dyden, hvis han ikke elskede sine Forældre? — Min Kone, har jeg Feil, saa fortie dem — ikke for mig — ikke for Dig selv, men for vort Barn!

Dubois (sagte): Nu er det Tiid! (høit, i det han hastig gaaer frem): See god Morgen, mine Venner! Hvordan gaaer det i Dag?

Marnette. Slet nok.

Guillot. O meget slet!

M a n n e t t e. Ja, Monsieur Guillot erklærer reent ud, at han vil bruge al sin Myndighed som Mand.

D u b o i s (sagte til Marnette): Taal dog ikke det!

G u i l l o t. Madame Marnette opfaster sig til Dommer; jo mere man indrømmer hende, jo mere forlanger hun; det er en reen Despot!

D u b o i s (sagte til Guillot): Bind Munden paa hende med et eneste Ord!

G u i l l o t. Hun bliver hvert Dieblif værre.

M a n n e t t e. Han flammer fra Morgen til Aften.

G u i l l o t (hidfig): Men, som sagt, jeg er endelig ogsaa fied af det Liv!

M a n n e t t e. Vist ikke mere end jeg!

D u b o i s (sagte til Marnette): Met saa!
— (sagte til Guillot): Giv ikke efter! (høit):
Weed I hvad, mine fiere Venner! det gior mig hiertelig ondt, at see hvor fiede disse evige Rivolerier gior Jer af Egte-

standen. Og, sandt at sige, har jeg virkelig ogsaa i lang Tid troet, at I to vare slet ikke skabte for hinanden.

M a n n e t t e. Al nei!

G u i l l o t (meget hidfig): Melan da, saa er der jo Midler, hvorved det Onde meget snart kan afhjelpes!

M a n n e t t e (bitter): Og Du ønsker intet heller end at bruge dem?

G u i l l o t. Jeg? — — (affides): O Gud!

M a n n e t t e (sagte): Saa døde jeg af Sorg!

D u b o i s (tager dem begge ved Hænderne): Hvad nytter det at klage, naar man kan handle? — Mine Venner, lader os først for Alvor undersøge Jeres Hjertes, Jeres Gilling og Jeres Rettigheder, thi saa kan vi allerbedst siden fælde Dommen: — I givtede Jer for at leve lykkelige med hinanden, og det gjorde I ogsaa i Begyndelsen. Nu ere I ikke længer lykkelige? ei, saa værer da enige i at løse den Knude, som

binder Jer! — „Vi elsker hinanden, og vi knytter det hulde Bånd, hvortil Naturen, Kierlighed og Loven indbyder os; kort sagt: vi vil leve sammen.“ — „Vi elsker hinanden ikke længer: — farvel da, vi vil skilles ad!“ — See, saaledes bør man tage Tingen, og der har J baade — (til Guillot): — Mandens og — (til Mannette): — Konens Rettigheder.

Guillot (hidfig til Mannette): Nu kan Du jo bruge dem.

Mannette. Det har jeg ogsaa i Sinde.

Guillot. Jeg ligesaa. Jeg vil iværksætte det i Morgen — eller endnu i Dag!

Mannette (meget hidfig): Og jeg vil iværksætte det paa Diebluffet! (til Dubois): Vil De ikke bevise mig det Venskab at hente Fredsdommeren? (Dubois lader som om han betænker sig.)

Guillot (trænger ligeledes paa ham): O ja, gjør det!

D u b o i s (i en hykkelfø Tone): Al ja, jeg vil da gaae. Det er mig en tung Gang! men hvad gior man ikke, for at tiene sine Venner? og jeg troet virkelig, at jeg beviser Jer en sand. Tieneste derved. (sagte i det han gaaer): Bravis! hun er min! (gaaer.)

S i e t t e S c e n e.

Guillot og Mannelte.

Guillot. Det er Dig, som noder mig til denne Mderlighed.

Mannelte. Det er Herren selv.

Guillot. Din utaalelige Hidsighed —

Mannelte. Ja, jeg er hidsig; men jeg er ogsaa den, som først lider derved. Og er Du kanskee ikke ligesaa opfarende? Har jeg ikke i ti samfulde Aar taalt Din Bæghindighed, Dine Marrestreger, Din Uris melighed, Dine Luner og Din myndige Tone? — — Men vi stakkels Fruentimmer ere uhykkelige nok! Den barbariske Gorden fors

byder os at sukke. Vi ere Offere, baade for Mandfolkene's Had og for Deres Kierlighed, og vort Lod har stedsse været at elske og at lide!

Guillot. Nu faaer jo Dine Lidelser Ende.

Mannette. Det haaber jeg.

Guillot. En lykkeligere Mand —

Mannette. En fierere Kone — (her vender Guillot sig bort fra hende.) Utaknemmelige! nu foragter Du mig, men der vil dog komme en Tiid, da Du vil savne mig!

Guillot (hastig og rørt): Du taler om Savn? — —

Mannette. Som Du vil komme til at føle.

Guillot (spodst): Saa? troer Du det?

Mannette. Det er jeg vis paa.

Guillot. Og Du da?

Mannette (med forstilt Eiegenlybighed): Him! hvad mig angaaer — —

Guillot (stødt): Jeg sværger Dig til, at jeg vil slet ikke komme til at savne Dig mere, end Du vil savne mig. Og troer Du da virkelig, at jeg vilde tilbringe mit hele Liv med at tænke paa en Kone, som glemmer mig?

Mannette (rørt): Det siger jeg just ikke. —

Guillot. Dog saa omtrent.

Mannette (fortredelig): Du lægger med Willie Alt, hvad jeg siger galt ud!

Guillot (bitter): Gør jeg? Nei tværtimod — —

Mannette (hidsig): Lad os gjøre Ende paa denne Samtale!

Guillot (bydende): Naar det skal skee, saa maa Du tie!

Mannette (færbig at gøres af Uregrette): Min Nærværelse begynder at fiede Herren. Han vil forjage mig ved sine Bitterheder, men spar sig kun den Umage: jeg gaar allerede!

Guillot. O, saa god at spare
 Deres Galde! jeg viger Dem Pladsen. (han
 gaar.)

Syvende Scene.

Mannette (allene; efter et Ophold;
 hun seer sig rundt om.) Saa skal jeg da nu
 for steds forlade dette kiere Huus! — Gru-
 soume Mand! Du veed ikke, hvor høit jeg
 elskede Dig! — — Men Din Stolthed vilde
 gjøre mig min hele Levetiid ulykkelig, og
 Fornuften forbyder det, som Hjertet vil. —
 Jeg vil gaae ind til min Søn; hans Kier-
 tegn skal lindre min Sorg. O! der er ingen
 Smerte, som en Moder jo glemmer i sit
 Barns Arme! (Hun gaaer ind i Kammeret paa
 hoire Haand. Candor og Dubois komme paa
 samme Tiid ind ad den midterste Dør.)

Attende Scene.

Candor. Dubois.

Candor. Det gior mig ondt at høre,
at to stikkelige Folk vil skilles.

Dubois. Jeg troer, der skeer dem
en sand Tjeneste derved.

Candor. Hvis en af dem har Uret,
kan det jo giorres godt igien.

Dubois. Nei, de ere Uvenner for
Livstiid.

Candor. Da vædder jeg dog, at jeg
skal forlige dem endnu i denne Dag.

Dubois. Nei, det vil være svilbt
Umage. Wanen har avlet Mishag hos dem,
og Mishag Fiendskab.

Candor. Det er sørgeligt! Jeg til-
saaer, at jeg her opfylder mit Kald med
Smerte.

Dubois. Hvorfor det? Saamange
finder sig jo vel derved.

Candor. Destoværre! — Her er det hverken Faderen eller Moderen, som jeg beklager: det er deres Barn; og jeg vilde ønske, at den tierstfærdige Lov, som er saa villig til at løse to Egtefolks Pagt, dog i det mindste kunde frelse en uskyldig lille Skabning fra de Ulykker, som bide paa den. Efter mine Tanker burde et levende Barn være en uoverstigelig Hindring for Skilsmissen.

Dubois. Og hvor blev saa Friheden af?

Candor (med Sig): Lad os ikke misbruge Ordet Frihed! Hvem skyldte vi vel helligere Pligter, end det Væsen, som vi have stienket Livet? det Væsen, hvis Svaghed og Uskyld Himlen har betroet til vort Hierte, og som ved at unddrages vor Omfarg, med Tiden kan kræve os til Regnskab for sin Lykke?

Dubois. Men De veed jo, at den fælleds Massa af Forældrenes Formue betrygge Børnenes Interesse.

Candor (med megen Barme): Kan Penge vel komme i Betragtning her? — Naar Uskyldigheden og Dyden ere i Fare, da er alting tabt!

Dubois. Men jeg seer ikke — —

Candor (afbryder ham): Jeg seer, hvordan Mand og Hustru for stedse have forladt deres fordums kiere Bolig! — jeg seer deres Barn vandre ene om paa Jorden, næsten i sin Gødselsstund berøvet Lykke og Kierlighed! — jeg seer ham blive bekiendt med Lasten! (med Gysen): jeg seer ham modnes til Forbrydelse, styrte med Skændsel i Graven — thi af! hvem skulde lede hans svage, vaklende Fied, da hans egne Forældre bleve Naturen utroe?!

Dubois. Men de vil altsiid blive ved at elske ham, endskiøndt de stiles ad.

Candor. Vær man da forlade det Væsen, som man elsker? —

Dubois. Men man elsker det jo ikke mindre, fordi man ikke er hos det.

Candor. Jo. Venstreb ligner Lyset, der svækkes ved Graastanden. Det er i Forældrenes Arme, at Barnet bør opdrages. Under deres Omhu maa det vokse i Kierligheds Skib. Der skal det modtage og give Kiertegn for Kiertegn; fra Faderens Arme skal det svæbe over i Moderens, thi det kan ikke være det nok, at være elsket af een allene, og det, kun det kan udtæmme deres Omhed. Kort sagt, for at befæste dets lykkelige Naturgaver og dets spæde Forstand, maa denne unge Plante være Middelpunkten for Forældrenes udeelte Kierligheds. Jld.

Dubois. Ja, men Loven — —

Candor. Loven er usædvendig der, hvor Kierligheden og Dyden herste. Være vi mindre fordærvede, da tilkom Loven ikke saa let Skilsmisser.

Dubois. Er det et Onde, saa er det dog et nødvendigt Onde.

Candor. Jeg bestrolder ogsaa kun vor Forblindelse, og beklager Loven, at den

er nødt til at stifte Ulykker, for at undgaae Misgjerninger! (han vil gaae ind i Kammeret, men møder Mannette.)

Niende Scene.

Mannette. Candor. Dubois.

Mannette. Hr. Dommer, jeg beder Dem! —

Candor. Min Datter! er det muligt, at Du saaledes for stedse vil forlade dette Hus? at Du, med Din sølende Siel, dog kan forlade Gienstande, der maae være Dit Hierte saa kiere? er det ogsaa muligt?

Mannette. Jeg nødes til det, gode Herre.

Candor. Du veed jo selv, at der kan let komme et Ord, endogsaa imellem de bedste Venner.

Mannette. Her i Huset stæer det hver evige Dag. Jeg kan ikke giøre et Skridt, uden at — —

C a n d o r (med Venstreb): Jeg kiender Dig, kiere Mannelte. Du er — lidt hidsig! Et smt Hierte kan undertiden altfor let forbittres.

Mannelte. Nei, jeg er omsider bleven fied af at taale Andres Uretfærdighed.

C a n d o r. Hvad taaler man ikke af den, man elsker? Din Mand kan vel have sine Smaa-Luner — —

Mannelte. Smaa, siger De? nei, sine store, grove Luner! Og hvert Dieblif har han dem, Hr. Dommer.

C a n d o r. Kan Du da sige Dig ganske fri for denne Feil, kiere Mannelte?

D u b o i s (sagte til Mannelte, som bliver forvirret): Han er Deres Mand's Ven; seer De ikke nok, at han tager Guillot's Partie?

C a n d o r (til Mannelte): Du svarer intet, mit Varn?

Mannelte. Jeg har intet at svare. Jeg vil stilles fra ham.

C a n d o r. Men Din Mand — —

D u b o i s (sagte til Mannette): Sagde jeg det ikke nok?

C a n d o r (bliver ved): — Maa ogsaa ville det.

M a n n e t t e. De troer nok at gjøre mig ret forvirret ved denne Indvending, men min Mand ønsker det saamæn ligesaa meget som jeg, og det er maaskee den eneste Ting, hvori vi nogensinde har været enige.

C a n d o r (med Omhed): Al, Mannette, Du er endnu ung! —

M a n n e t t e. Jeg er fied af at underkues, og De faaer ikke noget udrettet hos mig. Lad os derfor ikke tale mere deroim.

C a n d o r. — Og Du vil saaledes fordomme Dig selv til at hensukke et eenligt Liv? —

M a n n e t t e (stødt): Hensukke et eenligt Liv?

C a n d o r. Istedet for disse søde
Baand — —!

M a n n e t t e (fortredelig): Sorg De
aldrig derfor, Hr. Dommer. Jeg troer,
at jeg kan gierne finde mig en anden Mand.

D u b o i s (hvidfænde): Uhaatsvoldelig!

C a n d o r. Den første Kierlighed er
altiid den kiereste. Hymen kan vel fængsle
vore Hjerter mere end een Gang; men troe
mig, Marnette, hans anden Gunst er al-
drig den første værd.

M a n n e t t e. Det faaer man at see.

C a n d o r. Marnette, frygt Angeren,
som stedse er Ubetænksomhedens Folgesvend.
Vi har en hemmelig Røst i vort Hjerter,
som siger os haarde Sandheder.

M a n n e t t e (sukker).

D u b o i s (sagte til Marnette): Han bil-
der sig nok ind, at han staaer paa en
Prækestuel.

C a n d o r (bliver ved): Og sig mig,
hvorfor vil Du saaledes opoffre Dit Livs
Lykke? For et Diebligs Lune eller for et

M a n n e t t e (i det hun gaaer): Desto
bedre! Jeg vil føre Proces. (gaaer.)

T i e n d e S c e n e.

C a n d o r. D u b o i s.

D u b o i s. Naa, seer De nu selv?

C a n d o r. Deres Uvenskab bedrøber
mig. Men troer De ikke det skulde være
muligt at forlige dem igien?

D u b o i s. Nei, det troer jeg slet
ikke. Jeg har giort Alt, hvad jeg kunde,
det veed jeg! Men hvad hialp det? De
saae jo selv, at jeg understøttede Dem for.
Jeg tænkte: maastee kan en venstabelig
Forestilling gavne! — men paa det Lag!
Nei, at saae et Fruentimmer fra hvad hun
engang har sat sig i Hovedet — Der har
vi Manden!

Ellevte Scene.

Guillot. Candor. Dubois.

Guillot (til Candor): Hr. Dommer, De veed ventelig den sørgelige Pligt, som bringer Dem i mit Huus?

Candor. Vensteb bringer mig ligesaameget herhid som Pligten, og jeg maa tilstaae Dig, min Ven: det gior mig inderlig ondt at see to Ægtefolk — —

Guillot (hastig): Ægtefolk? det ere vi ikke længer.

Candor. Hvordan! Jeres hellige Baand — —

Guillot. Vore Baand ere brudte!

Candor. Loven — —

Guillot. Kierlighed knytter Ægtebaandet stærkere end Loven, og naar man holder op at elske, saa holder man ogsaa op at være Ægtefolk.

Candor. Men Religionen —

Guillot. Naturens Lov, som er indgravet i vore Hierter, leder os til at søge

Var hidfse Ord, som vist ere sagte uden
Hensigt — —

M a n n e t t e. Nei, ikke uden Hensigt! Jeg kiender min Mand bedre end De.

C a n d o r. Men lad ham endogsaa have fornærmet Dig med Willie. O, min Datter! at tilgive har Pønnen i sig selv.

M a n n e t t e. Ja, men man faaer dog ikke Tilgivelse, uden at man først beder derom.

C a n d o r. O, naar vort Hierte virkelig elsker, lader det sig da bede om det, som det giver?

D u b o i s (sagte til Mannedte): Han er indsmigrende.

M a n n e t t e (til Candor): Nei, det er forgieves, at De søger at overtale mig

— —

C a n d o r (med Sig): Jeg besværges Dig i den Kierlighed's Navn, som forener Jer: hvis Guillots Opførsel ikke har været rigtig, saa lad Venstreb og Fornustens

glemme den; eller hvis det blot er en
Grille, saa giv Du efter!

M a n n e t t e (hidfig): Hvad? Skal
jeg give efter!? —

D u b o i s (sagte til Mannedette): Hører
De?

C a n d o r. Lad den elskværdigste af
Jer ogsaa være den fornuftigste!

M a n n e t t e (bitter): Hr. Dommer,
den Bending var smigrende, og jeg priser
Deres høie Wiisdom! Der er vist ingen,
som bedre kan tale Mændenes Sag end
De — men alligevel vil jeg have Skilts-
misse!

C a n d o r. Din Mand maa ogsaa sam-
tykke deri — —

M a n n e t t e (i det hun gaaer): Det
er mig det Samme!

C a n d o r. Hvis ikke —

M a n n e t t e. Jeg holder ikke op, før
end — —

C a n d o r. Hvis ikke, maae J føre
Proces.

Guillot (hastig): Hvorfor, siger De? Er det muligt, at hun med alle hendes utallige Feil, som jeg nu vil fortælle Dem —

Candor. Sige ikke det, fiere Guillot! jeg vil heller være usidende om dem.

Guillot. Sag mig det ikke ilde op, men De maa dog vide — —

Candor (med Venfkab): Lad os heller tale om Manneltes Dyder. I ti Aar havde Du levet saa lykkelig med Din Kone. I vare blevne et Exempel for Egnen. Manneltes eneste Dnske var at tækkes Dig og gisre Dig lykkelig.

Guillot. O! endogsaa Mindet om disse lyksalige Dage er næsten udslettet ved senere Storme!

Candor. Saameget desværre! Ikke det for at gienminde det Døde, maa Du forjage lige indtil den allermindste Tanke derom; man maa blot erindre sig det Gode. Husk paa, at Mannelte elsker Dig, at hun aldrig har elsket nogen anden end Dig. Hendes Opførsel er forandret, siger Du?

hvad skader vel det, naar Hjertet er det samme? Vore Elskedes Hjertes ere vort bedste Gode; Dit tilhører Mennette, og Venkøb beder Dig om at give hende det igien.

Guillot (sart): Al, kiere Hr. Domsmer —!

Dubois (sagte): Nu! han bliver blød om Hjertet; nu er det Tiid at hente hans kiere Egtesælle. (gaaer)

Tolvte Scene.

Candor og Guillot.

Candor (bliver ved): Guillot! giv efter, hvis Du har Uret!

Guillot. Ja — men naar jeg nu har Ret?

Candor. Gaa giv ogsaa efter; da har Du dobbelt Fortieneste. Vær lidt mere om, og lidt mindre forfængelig; derom bede baade Fornuft og Kierlighed Dig, kiere Guillot!

Lykken, og den rene og medlidende Religion, som fremkalder Dyder og Lykksalighed, og hvis milde Haand udgyder utallige Bølgninger til Menneskelighedens Trængsel, kan ikke krænke sine helligste Rettigheder, og pålægge mig den forhadte Pligt, at være Slave og ulykkelig.

Candor. Vel sandt! Skilsmissen kan være nødvendig, naar et Ægtepar — —

Guillot (hastig): Altsaa ere vi jo enige — —

Candor (med Fasthed): I een Punkt; men Du er Fader, Guillot! og Manden har aldrig Ret, naar Faderen har Uret. Før levede Du uafhængig, men nu skylder Du det Bøse Regnskab, som Du har skienket Livet. Endskøndt Din Søn er Dit eneste Børn, saa er han dog ikke nær saa meget for Dig som Du er for ham. Vil Du, at han fra sin spædste Barndom skal være fader- og moderløs?

Guillot. Men, Hr. Dommer, naar to Egtefolk leve i en evig Strig: er deres Barn da ikke allerede i Forældrenes Hånd baade fader- og moderløst —

Candor. Men Enighed kan igien skienke det sine Forældre.

Guillot. Maastæ en Dagetiid —

Candor (hastig): Det er allerede meget!

Guillot. Al!

Candor (med Bld): Du veed, at mit Rald er Fredens Rald, det skionneste Mennesker kan udøve! Hvor jeg vilde prise mig lykkelig, dersom jeg kunde forlige Jer! dersom jeg kunde see Jer leve enigere end nogenstude før! naar jeg da deelde Jeres Henrykkelse og Jeres Taarer, vilde jeg sige til mig selv: //diffe Mennesker har Du gjort lykkelige! — Dette Barns Hierte har Du betaret!//

Guillot. Hr. Dommer, en saadan Lykke overstiger mit Haab.

Candor. Hvorfor det, min Ven?

Guillot. Nei, jeg er vis paa, at
Mannette vilde misbruge saamegen Godhed.
Jeg kiender hende!

Candor. O, min Gud! forjag dog
denne Frygt, og husk paa, at naar en
Mand vil være god nok, saa maa han væ-
re en Smule for god!

Trettende Scene.

Candor. Guillot. Dubois (kommer i
Baggrunden med) Mannette.

Dubois (sagte til Mannette): Sæt
en Pind for deres Complot! Nu har de
flaaret og lagt Raad op.

Mannette (løber hen til Candor): Hr.
Dommer, troe ikke hvad han siger om mig?

Candor. Han siger intet andet end
Godt om Dig.

Guillot (med kold Ironie): Og jeg si-
ger hvad jeg tænker.

Dubois (sagte til Mannette): Mær-
ker De Snaren?

Mannette (til Candor): Jeg seer nok, at De og Guillot spiller under Dække sammen, for at faae mig til at sadle om: men List, Veltalenhed, Complimenter, Sukke, al den Snak er kun Tiids-spilbe! min Beslutning sidder her. (Hun holder Fingeren paa Panden.)

Guillot (til Candor): Naar saa er, er det jo ikke værd at rokke den.

Mannette (til Guillot): O nei, spar Dig kun den Umage.

Guillot. Jeg veed nok, at naar Du først har sat Dig noget i Hovedet, saa siger Du ligesom Skrædderens Kone — —

Mannette (afbryder ham, i det hun klipper med Fingrene): Jovist! Det skal klippes!

Du b o i s (sagte til Mannette): O bræ visstno! — Endnu mere.

Mannette (bliver ved): Og der — der skal Skabet staae!

C a n d o r (med Mildhed): Hvis jeg formaade noget over Jeres Hjertter — —

Guillot og Mannelte. Deter for-
gieves!

Candor. Saa lad Vensteb dele
Evisstigheden imellem Jer begge!

Mannelte. Man kan nok høre paa
Deres Tale, at De ikke er giwt.

Dubois (til Candor): Skil - dem
nu ad, ligesaa godt først som sidst. Det
bliver jo dog deres egen Sag.

Candor (til Guillot og Mannelte): J
nøde mig da til at opfy!de en sørgelig
Pligt? —

Guillot og Mannelte. Ja!

Dubois (glad): Spild ikke Tiden!

Candor. Velan da! jeg vil lyde
Jeres Willie. (sagte): De har et Barn;
det er mit Haab! (høit): Følger nu med
mig, mine Venner.

Dubois. Skynd Dem at giøre
det af, Hr. Dommer.

Candor (seer stivt og mistroisk paa ham.)
Det vil jeg. (sagte): Jeg fatter Mistæn-
te. Gud! forsvær Du en uskyldig Slab-

ning, og send Din Fred i to gode Menne-
sters Hjertes! — (høit): — Kommer, mine
Venner. (han gaaer med Guillet og Mannette.)

Dubois (følger dem til Døren, und-
vigende Gandors (Dietast): Jeg skal nok pas-
se paa Huset saalænge.

F i o r t e n d e S c e n e r

Dubois (allene.)

Sagen kunde aldrig være i bedre Gang! —
Men vil min Samvittighed ogsaa tillade,
at jeg stiller to Egtesolk, som elsker hinan-
den? — Hm! det gaaer vel an! Jeg har
Gud stee Lov! en Samvittighed, som kan
fordøie meget. — Og naar man ret betæn-
ker det, saa bør Folk tværtimod rose mig
for denne Handling. Mand og Kone kan
ikke forliges: ergo beviser den dem jo en
sand Venstabs-Tjeneste, som sætter dem i
Friede. Mannette er en nyffelig vever ille
Kiælling; jeg, Monsieur Dubois, jeg kan

ogsaa passere! hvad er altsaa naturligere,
end at forene en kion Kone med en vatter
Karl? — Jø ja vist, jeg bør roses for mit
venstebelige Gemyt! (Han gaaer.)

Anden Act.

(Samme Decoration.)

Første Scene.

Dubois og Alain.

Dubois (glad): Ja, min Dreng,
nu skal jeg være Din Fader.

Alain. De, gode Herre! hvordan
det?

Dubois. Jo, nu skal Du forlade
dette simple Hus. Du kender jo nok
min smukke Gaard, hvor der er den store
Hauge, med de mange pærer og Blommer
og Kirsebær?

Alain. Ja.

Dubois. Der skal Du nu herestee
boe.

Alain (bedrøvet): Og min første Fa-
der skal blive allene her?

Dubois (beroligende ham): Nei, vi
kommer tidt og besøger ham.

Alain. Her tidt?

Dubois. Ja vist. — Der skal Du
hver Dag faae ligesaamange Kirsebær at
spise som Du vil.

Alain. Faar Fader ogsaa nogle
med?

Dubois. Nei, han bliver jo her.

Alain. Saa smager de mig heller
ikke. Jeg vil ingen Kirsebær have. — O, min
Fader!

Dubois. Tys, der er han! Tie nu
smukt stille med hvad jeg har sagt Dig.

Alain (arøelig): Ja, tie kan jeg nok,
men — —

Uden Scene.

Guillot. Dubois. Alain.

Guillot (tankefuld og med en Bevning af Brede): See saa, nu er jeg da skilt fra min Kone!

Dubois. Nu bliver Du ikke længer sagt imod!

Guillot. Ja, omfider er Uenigheden dog forjaget af mit Haus.

Dubois. Dette kan man med Rette kalde Din første rolige Dag. Nu kan Du dog sommetider lægge Dig i Din Seng, uden først at have haft Klammeri. Jeg ønsker Dig ret hiertelig til Lykke, min Ven!

Guillot (seer med Omhed paa sin Son): Arme Barn! Nu har Du da ingen Moder længer!

Alain (til Guillot): Myster jeg ogsaa Moder? (til Dubois): O, De sagde mig ikke —!

Dubois (til Guillot, som staaer ganske urolig): Krist! Mod, min Ven! Slaae Du Grillerne bort!

Alain (græder): Moder, som jeg holdt saa meget, saa meget af! hun, som var saa god!

Guillot (omfavner ham): Vær rolig, mit Barn! Mit Hierte skal nok erstatte Dig hende.

Alain. Lover Du mig ogsaa det, Fader?

Guillot. Ja! det lover jeg Dig!

Dubois (sagte): Jeg har aldrig nogen god Tro til disse rørende Optrin! (til Alain): Gaae Du lidt ud, min lille Dreng; Fader og jeg har nogle vigtige Ting at tale om.

Alain (i det han gaaer): Men maa jeg da ogsaa komme ret snart tilbage?

Dubois. Ja vist! til Middag.

Alain (med et dybt Suf): Gaa vil jeg da gaae! (gaaer et Par Skridt, men ven-

der om igien.) Glem nu ikke, hvad Du har lovet mig Fader!

Guillot (rækker Armene ud imod ham.)
Nei, nei! det skal jeg aldrig glemme! —

Dubois (fører Alain hen til Døren.)

Alain (uden at vende Binen fra Guillot):
Farvel, Fader! — Farvel! (gaaer langsom ud.)

Tredie Scene.

Guillot og Dubois.

Dubois. Jeg skammer mig virkelig paa Dine Begne over Din Svaghed. Ved saadan en Leilighed maa man vise, at man har Hjertet paa det rette Sted.

Guillot. Det har jeg!

Dubois. Du har Fanden! At en quak Entemand seer lidt alvorlig ud, det kan jeg nok finde mig i, men Suk — og Graad! nei fy! det er jo at synde med Skik og Brug.

Fjerde Scene.

Guillot. Rannette. Dubois.

Guillot (i det han seer Rannette):
Gud!

Dubois. Hvad fattes Dig?

Guillot. Rannette! — —

Dubois. Hvorover bliver Du for-
kræffet? Hun er jo ikke længer Din Kone.

Guillot (til Rannette): Jeg troer at
jeg gætter Aarsagen, hvorfor Du kommer
her.

Rannette. Den maa Dit Hierte vel
sagtens sige Dig.

Guillot. Ja, Du vil forlange Din
Medgift tilbage; den skal Du — —

Rannette (med Kraft og Følelse): Jeg
kræver kun een Eiendom tilbage, og den
kan ingen nægte mig; det er min Søn.

Guillot. Din Søn bliver her, hos
mig.

Rannette. Med hvad Ret! — —

Guillot. Vær rolig, Mannelte. Naar Du elskede Din Søn og Din Mand, saa skulde Du have blevet hos dem. Du har forladt os, og Dine Rettigheder eer forbi.

Mannelte. Hvad! Om der endogsaa var en Verden imellem os, kan et Barn undrages sin Moders Herredomme?! Kan Jeres Love, kan Jeres Rettigheder, alle Jeres Fordomme nogensinde udlette det hellige Navn, som Naturen, som Himlen selv har skrevet i en Moders Ansyn? — Min Søn adlød jo min Kist i Gaar, skulde han vel kunne miskiende den i Dag?

Guillot. Du var død mod Jernstien; nu er Naturen død mod Dig.

Mannelte. Kan et Barn være død for sin Moders Bønner? Hvor er min Søn, o, sig mig dog, hvor er han? (hun løber til alle Dørene.) Alain! min elskede, kære Alain! kom til Din forsvblede Moder! Du skal, Du maa komme!

Guillot (rolig): Hørend man vilde

byde over Andre, skulde man dog først kunne beherske sig selv.

M a n n e t t e. Beherske mig selv? Allmægtige Gud! naar man vil berøbe mig det, som er mig kiereft i Verden — naar man vil rive mit Hjerte ud af mit Bryst! — Nei! dette Offer faaer I aldrig af mig! Jeg vil have mit Barn! Ingen, nei, ingen kan elske ham saa høit som jeg. Jeg vil anraabe Guds og Menneskenes Retfærdighed, og naar Hr. Candor seer mine blodige Taarer, skal han have Medynd med min Smerte! O, mit Barn! mit Barn, (hun gaaer.)

G u i l l o t. Taarer ere ikke Grunde.

M a n n e t t e (kommer tilbage): O! det er jo vore eneste Baaben! — (hun vender sig hastig til Dubois): Tael De dog for mig!

D u b o i s (forlegen): Ja — men De taler virkelig selv allerbedst. De har — begge to Ret, og jeg — har intet at sige. Ved saadanne Leiligheder tier og beundrer jeg kun. — Ellers — min Mening er den

ne: — Dommeren vil nu efter Ære og Samvittighed give Een af Jer Ret. (sagte til Rannette): Det bliver Dem! (sagte til Guillot): Det bliver Dig! (høit): Lad os nu først høre hans Dom, og indtil den er fældet, bringer jeg Jeres Barn hjem til mig.

Guillot. Ja, giv det!

Rannette (uroelig): Hjem hos Dem? —

Dubois (sagte til Rannette): Tys! Det er just Anebet. Saa kommer han jo i Deres Bold.

Rannette (sagte): Aha! — (høit): Jeg samtykker ogsaa deri. — Men maa jeg ikke først omfavne ham? —

Guillot (langsom): Jo, Rannette — men — —

Dubois. Han er ikke her.

Rannette (med Følelse og Kraft): Saa gaaer jeg! Enten min Søn eller Døden! (hun gaaer.)

Guillot (falder efter hende): Kiere

Mannette! — (Hun gaaer, uden at ville høre ham.)

D u b o i s (sagte til Mannette, i det hun gaaer ud): Kom og hent ham hienime hos mig.

Femte Scene.

Guillot og Dubois.

D u b o i s. See saa, nu er Du jo bleven Din Kone qvit, og uden selv at vide af det, har Du fulgt Moden. Jeg veed ikke engang, hvor Du har kunnet holde det saa længe ud med-hende. Hun har dog virkelig slet Intet tillokkende ved sig; nei, Damerne inde hos os i Paris, dem skulde Du engang see! de —

G u i l l o t (afbryder ham): De har ikke min Mannettes Hierte,

D u b o i s (lystlig): Ah, Du er et Barn! at miste sin Kone, det er det samme som at faae et Albuestød: i Begyndelsen værker det bansat, men en, to, tre!

saar er Smerten forbi. Du har været skilt fra hende i en samfuld halv Time, og Du sørger endnu! det er jo uhyrt. -- Betænk, Broerlille, hvor mange Mænd vilde ikke ønske sig i Dit Sted! — Og om Du endogsaa var besat af en Sivte-Diævel, ih, saa kan Du jo finde tusinde Koner for een!

Guillot. Ingen Rannette!

Dubois. Saa? hm, det gik vel an! — Men lad os nu ret overveie, hvad Du har vundet og hvad Du har tabt. Du har mistet en Kone, men Du har faaet en Ven, som ikke stikendes med Dig; havde Du nu haat Din Kone, saa havde Du i den korte Tiid allerede over ti Gange været oppe at mundhugges. Lust paa alle de mangfoldige Betyrninger, som følger med Egtestanden.

Guillot. Troe mig: selv disse Betyrninger ere søde, naar en elsket Kone deler dem.

Dubois. Naar, Vor Herre har da

ogsaa ret æltet Dig til at være Egtemand
(Mlain kommer ind.)

Guillot. Naar jeg var sørgmodig,
kom Mannelle altid og kastede sig i mine
Arme. Ved hver en Taare hun fældede i
min Barm, fælde jeg hvor inderligt hun
elskede mig, og min Smerte opløste sig i
Kierlighed og Bløde.

Dubois (spøgende): O, Din stak-
fæls Mand!

Guillot (til Mlain): Min Søn, Du
Din Moders Billede, nu skal Du trøste
mig!

Mlain. Men Du har jo lovet mig,
Fader, at jeg skal faae hende igien?

Dubois (sagte): Dette gaaer al-
drig godt!

Guillot. O, hvor jeg elskede hen-
de! Jeg finder hende igien i Dine Dine;
Dine Træk ere et tro Billede af hendes!
Min Søn! dersom du vil elske mig saa høit
som Din Moder fordam elskede mig, saa

Kan jeg med endnu større Sandhed sige, at jeg har fundet hende igien.

D u b o i s (sagte): Den Dreng maa jeg have bort. (hoit til Guillot): Farvel saalænge, min Ven. (Han vil gaae med Alain, som gjør Modstand.)

G u i l l o t (hastig): Hvor gaaer Du hen? —

D u b o i s. Du veed jo vor Aftale var, at saalænge indtil Fredsdommeren afgior, hvem af Jer Barnet bør tilhøre, skal det blive hjemme hos mig.

G u i l l o t (til Alain): Du skal forlade mig!

A l a i n (flyver hen i hans Arme.) Nei, nei, jeg bliver hos Dig, Fader! (til Dubois): Slip mig!

G u i l l o t (til Dubois): Ja, slip ham.

D u b o i s. Hvor kan Du være saa svag? det er at drive Kierligheden alt for vidt!

Guillot. Bli selv Fader, førend
Du dadler mig. (til Alain, som han omfavner):
Jeg forlode Dig! nei aldrig!

Dubois (sagte til Guillot): Eys! Man-
nette kommer — Din Søn — —

Guillot (bestyrtset): Nei, nei, hun
maa ikke see ham.

Dubois. Jeg bringer ham hjem
til mig saalænge.

Guillot (hastig og med Fasthed):) Nei!

Dubois (paastaelig): men hvor-
for ikke?

Guillot. Jeg vil heller skule ham
her. (til Alain): Gaae Du herind. (Han
lader Barnet gaae ind i Kammeret paa venstre
Haand.)

Alain (langsom): Du vil have det,
Fader — —

Guillot. Ja, min Søn, og vær nu
ganske stille.

Dubois (luffer Døren og putter Nøg-
len i sin Lomme, sagte): Nu har jeg ham!

(han smutter sagte ud, da Mannette og Candor komme ind.)

Siette Scene.

Mannette. Candor. Guillot.

Mannette (til Candor, i det hun kommer ind): Til Dem tager jeg min Tilflugt, Hr. Dommer. I Naturens, i Himlens Navn forlanger jeg min Egn tilbage!

Guillot. Jeg besværges Dem at høre mig, Hr. Dommer!

Mannette (til Guillot): Kan alt hvad Du kan sige nogensinde opvæie en Moders Taarer?

Guillot. Men Fornuften — —

Mannette. Hvad er vel Fornuften ved Siden af Kierlighed?

Guillot (til Candor): Hør Retfærdigheden — —

Mannette (til Candor): Hør mine Bønner!

Candor (sagte): O, det lykkes! (høit):
 Gaa tael da En efter en Anden.

Guillot. Det vil vi.

Mannette. Kan De nægte mine
 Taarer den Skabning, som jeg har skien-
 ket Lyset?! — Min Kierligheds Frugt,
 Gienstanden for mine urolige Timer, det
 Barn, som har kostet mig Smerter, som
 jeg i sin Fødselsstund trykkede op til min
 Barm, som jeg har bedækket med tusinde,
 tusinde Kys, og vædet med mine Taarer!
 Hans Blod er mit, hans Liv er mit; der
 er intet Baand, som jo forener ham med
 det Bryst, der har ernæret ham, med det
 Hjerter, hvorunder han har hvilet, og først
 altid har elsket ham saa uudsigelig høit!
 Jeg modtog jo hans første Kiertegn, i mi-
 ne Dine læsde han Moderhavnet, og hans
 første Stammen gav mig det. Hans Siel,
 hans Hjerter, alting tilhører mig. — O,
 Gud! jeg har lidt saameget for ham!
 hvad ere en Faders Rettigheder ved Siden
 af en Moders Omhu, en Moders Omhed

og Smerter? Min Søn er Alt hvad jeg eier i Verden, han hører mig til! Ingen kan rive ham ud af hans Moders Arme! den, som vil stille os ad, maa sønderlide os; og Himlen, som i denne Stund hører mig, og seer min Fortvivlelse, tør ikke adstille det, som Kierlighed og Gud har gjort uafskilleligt! (Hun kaster sig med heftig Graad paa en Stool.)

Guillot. Hr. Dommer, troe ikke Guf og Graad. De veed vel Fruentimmerne pleie fielden at bruge disse Baaben, uden naar de ingen bedre har. (til Rannette): Naturen har foreskrevet Dit Herredømme. Derfor Du har baaret Omsorg for vor Søn i hans spæde Barndoms Dage, saa vil han trænge til mig i Ungdommens Storme. Hidtil skylder han Dig Liv og Helse, men det Mod, den Fasthed, de Talenter og Dyder, som engang danne Manden og Borgeren, dem kan Sønnen aldrig erholde af nogen anden end sin Fader. I sin Moders Arme er min Søn et

Barn; for at werde Mand maa han komme i mine. — (Med Følelse): — Og desuden, med hvad Ret kan vel en letfindig Kone, der har forjaget Lykken fra dette Huus, paastaae at hun nu ogsaa vil berøbe mig dens Billede? Vælg Dig en anden Mand, og giv ham lykkelig. Døse med Din Dumbhed og Din Skionhed til ham, giv mig for stedse ulykkelig, ved at berøbe mig Dit Hierte, men lad mig beholde min Søn, for at afdørre mine Taarer!

R a n n e t t e (rørt): Dine Taarer, Guillot?

G u i l l o t. O! det er ikke længer de søde Taarer vi fordem fældede sammen!

R a n n e t t e (sagte): Af! han savner mig dog!

G u i l l o t (sagte): Hvilken Marter!

C a n d o r (sagte, imens han betragter dem begge): Hvor megen Kamp maa der dog ikke til for at adstille to gode Mennes-

ster! — (hoit): — Mine Venner, jeg vil da nu fælde Dommen — men I kielve jo?

Guillot (skielvende): — Det er intet.

Mannette (ligeledes): Det gaaer nok over, tael De kun!

Syvende Scene.

Mannette, Dubois (i Baggrunden). Candor.

Guillot.

Dubois (sagte): Naa, jeg kom som jeg var faldet!

Candor. Da Jeres Kettigheder ere lige kraftige, og Loven ikke kan dele Jeres Eiendom, saa lever sammen, for at kunne nyde den Begge. (han gaaer nogle Skridt tilbage, og giver Ngt paa den.)

Mannette (frygtfom til Guillot): Nu vel — — ?

Guillot (ubestemt): Ja — jeg — (til Dubois, som stiller sig imellem dem): Hvad mener Du?

Dubois. Hvad jeg mener? at det nytter ikke at frygte Yderligheder, hvor mildere Midler ikke kan hjælpe.

Candor (i Baggrunden af Skuepladsen.)
Kunde jeg blot finde deres Barn! —

Dubois (bliver ved): Jeg for min Deel vilde have Alt eller slet intet!

Mannette (i det hun seer Candor gaae hen mod den bageste Dør): Hr. Candor gaaer bort.

Dubois. Destobedre! (Her banker Candor sagte paa alle Dorene.) Jeg vædder at dengang han mærkede, han intet kunde udrette hos Jer, kom han vist anstigende med en af sine gamle opbyggelige Præfester, for at faae Jer til at græde et Stykke — (han seer paa dem.) — Men — seer jeg ret? skulde han virkelig have rørt Jeres Hjertes med sin Snaar? Naa, det vilde paa min Tre være moersomt!

Guillot (tærrer Dinene): Mannette græd først.

Mannette (ligelæbes): Nei, Du græd først. (Alain kigger ud af det aflange Vindue oven over Døren paa venstre Haand.)

Dubois. Saadan enfoldig Graad fordærver den hele Sag.

Candor (lytter ved Døren paa venstre Haand): Jeg troer, jeg hører ham.

Dubois (til Guillot og Mannette): Mere Bestemthed! (i det han vil tage Mannette med sig, som dvæler): Ah, min Gud! Skulde man ikke troe, at en Skilsmisse var et ganske forfærdeligt Arbejde! — Kom nu! — — (hun følger ham med Evang.)

Alain (i Vinduet, med et høit Skrig): Moder! Moder!

Guillot (i det han bliver Baret vaer): Gud!

Candor (ligesaa): O, herligt!

Mannette (løber imod ham med abbredte Arme): Min Søn!

Dubois (sagte): Nu er alting ude!

Spaa eensang.

C a n d o r (peger paa Dubois): Herren der blev ilde tilmode.

A l a i n (vil springe ud af Vinduet.) Tag imod mig i Dine Arme!

M a n n e t t e (meget heftig): Nei, nei, mit Barn! bliv? bliv!

A l a i n. Gaa luf da op, at jeg kan omfavne Dig!

M a n n e t t e (gaaer hen og vil ikke op.) Stig da ned, mit Barn. — (med Forundring) Nøglen? —

G u i l l o t (forundret): Nøglen! hvordan? — —

D u b o i s (sagte): Jeg ryfter som et Espeløv!

M a n n e t t e (til Guillot): Nu? —

G u i l l o t. Jeg veed ikke — —

C a n d o r (peger paa Dubois): Han har den, det vædder jeg — —

D u b o i s (rækker Nøglen frem, meget forvirret): Vær saa god; her er den. — —

M a n n e t t e (snapper den): I Deres

Hænder!! — (hun lukker Døren op, og Alain kommer ud.)

E a n d o r (vil holde paa Dubois.) Nu, min Herre — —

Dubois (i det han smutter ud): O jeg beder! gør Dem ingen Uleilighed! Jeg re-
commanderer mig! (gaaer hastig ud.)

M a n n e t t e (løfter Alain op og kysser ham.)
Kiere Barn!

A l a i n. Min Moder! jeg har Dig igien! (til Guillo:): Tak Fader! Du holdt, Dit Løfte.

M a n n e t t e (holder paa ham): O forlad mig ikke, min kiere Søn! bliv her i mine Arme; jeg vil see paa den, som tør rive Dig ud deraf!

G u i l l o t. Min kiere Søn, elsker Du mig ikke mere? —

A l a i n (løber hen til ham): Jo altid! altid!

M a n n e t t e (fortviblet): O, almægtige Gud!

Guillot. Min Søn tilhører sin
Fader — —

Mannette. Sin Moder — —

Alain (staaer midt imellem dem, og ræk-
ker dem Begge sine Hænder.) Begge sine For-
ældre!

Candor (peger paa Barnet): Naturen
har talt.

Mannette (til Candor): Lad mine Taa-
rer røre Dem!

Guillevé (til Candor): Hr. Dom-
mer, kan De nænne at berøve mig — —!

Candor (med Tid): Seer I da ikke,
at dette elskede Barn er den Middelpunkt,
hvor Jeres Hjerter mødes? — at I, endog
saa imod Jeres Villie, elske hinanden i
det Bæsen, som forener Jeres Tilværelse?
og at der er ingen Lov, ingen Frastand,
som kan opløse de halde Bænd, hvormed
faderlig og moderlig Kierlighed omslynger
Jer og alle Forældre? — (Guillot og Man-
nette vende sig bort og sukke.) Afstiger begge
den Trost og Dumbhed I har svoret hin-

anden! glemmer Jeres Eder; men seer her,
 (han stiller Barnet midt imellem dem, og lader
 enhver holde sin Haand): her er et andet Baand:
 bryder denne hellige Kæde om I tør!

Guillot (omfavner Alain): Kie-
 refte Barn!

Mannette (ligesaa): Min
 Alain!

Mannette (til Guillot): Du elsker Din
 Søn; husk paa, at jeg er hans Moder!

Guillot (til Mannette): Tilgiv hans
 Faders Brøde!

Alain (leder Forældrene sammen): See
 saa, ikke græde mere; Fader og Moder
 være gode Venner!

Guillot (omfavner Alain og sin Kone):
 Ja, mit Barn, det vil vi!

Mannette (omfavner sin Søn og sin
 Mand): Saalænge vi lever!

Candor (betragter dem med Glæde): Gid
 dette Syn være Billedet af enhver Ægte-
 stand!!

Mannette (til Guillot): Min elskede
Ven! —

Guillot. Min bedste Veninde! Skulde der engang komme en lille Tvist — thi jeg vil ikke love for noget —

Mannette. Skulde der engang slippe mig et ubetænksomt Ord af Munden, og det maaskee kunde volde Trætte imellem os — —

Guillot. Gaa vil vi strax tage vort Barn i vore Arme —

Mannette (hastig): Og Freden er paa Diebliffet sluttet!

Guillot. Men hvor blev Dubois af?

Candor. Hans Nærvarrelse behøvedes ikke længer her: naar den brave Mand seer sig udreven af Bildfarelsen, forsvinder den Onde, og hans Herredømme er forbi.

Mlain. Han sagde, at han skulde
bære min Fader.

Guillot (forbittret): Han Din Fa-
der! — (med Mildhed): Han har gjort os
Fortred; nu, man maa tie dermed.

Mannette. Og hvis man kan, end-
ogsaa glemme det. (Mannette og Guillot tale
sagte sammen, og gaae derpaa hen til Candor.)

Candor (sagte): Hvilken Hævn! (høit):
Nu vel, hvad vil I sige mig, mine Ven-
ner?

Guillot. Lør vi bede Dem om
en Tjeneste?

Candor. Hvorom, fiere Guillot?

Mannette (naiv): At — giøte os sam-
men igien.

Candor (smilende): Det behøves ikke?

Guillot (med Glæde): Virkelig?

Candor. Jeg kunde ikke saa strax
løse Jeres hellige Baand.

Guillot. Men skildte De os ikke ad før?

Candor. Havde jeg endogsaa funnet gøre det, vilde jeg dog ikke have gjort det.

Mannette. Hvordan! De bedrog os?

Candor. Ja, mine Venner! og jeg troer, at I tilgive mig denne uskyldige List? Jeg var vis paa, at naar Kierlighed tog sine Kettigheder tilbage, vilde den tiene mig til Undskyldning hos Jer.

Mannette (med Tørelse): O, De fiendte os!

Candor. Mindes da vel, at det Egtepar, som lever i et ufrugtbart Egteskab, kan nok affaste Lønnen; men at en Fader og en Moder, som ere forenede ved dette himmelske Baaud — (han peger paa Alt alt) — har ikke Lov, at sætte deres Barns

Skiebne i Bøve, for at blive frie, og at
 Loven ofte græder, naar J nsde den til at
 tillade det, som Naturen forbyder.

(Klain staaer imellem Mannette og Guillot, som
 omfavne hinanden. Candor betragter den lille
 Gruppe med faderlig Blæde, og Dækket falder.)

E n d e.

Drengene fra Hverbergne.

Skuespil i een Act

efter

Kotzebue.

Med

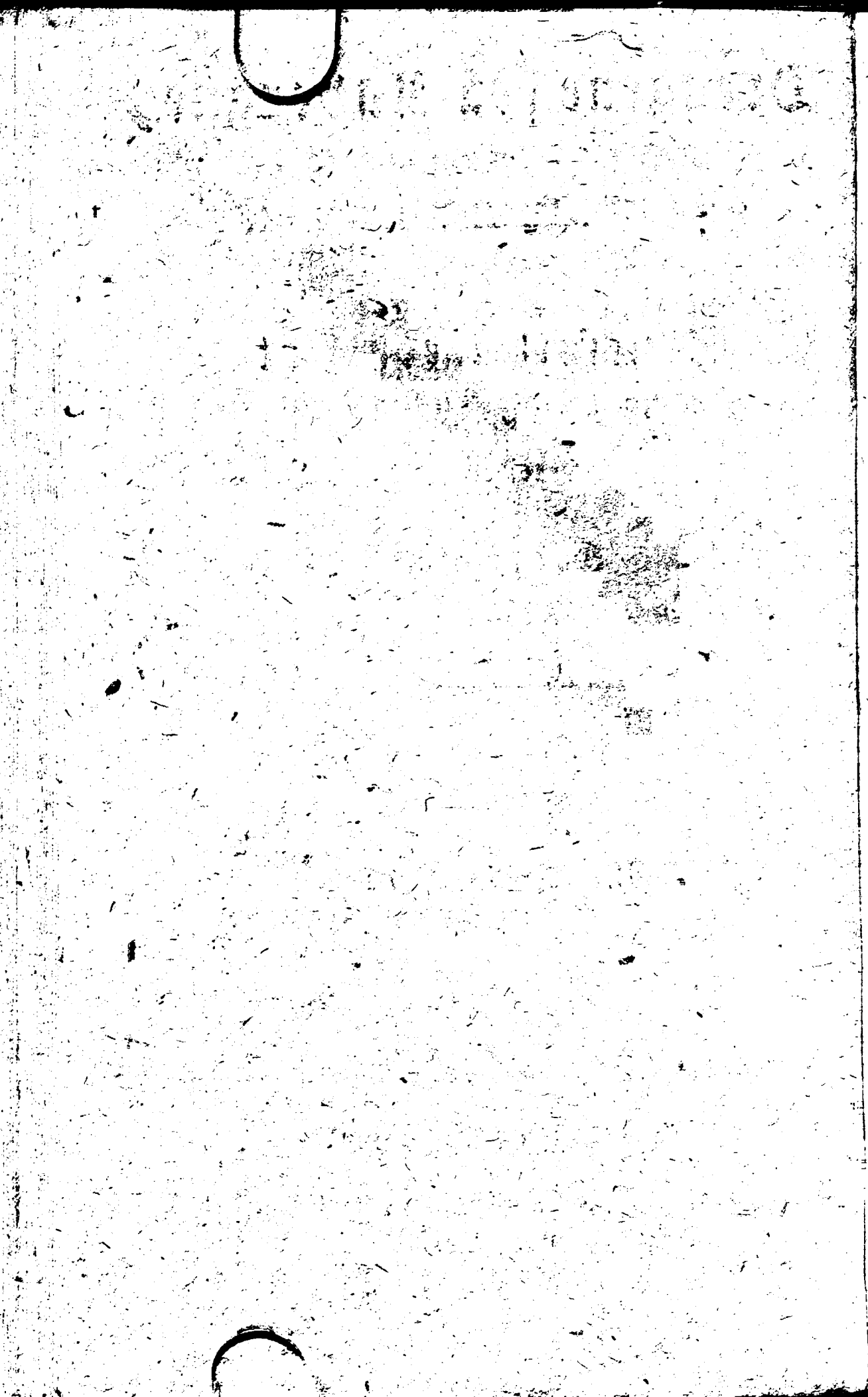
N. E. Bruun.

Kjøbenhavn 1815.

Forlagt af S. G. Ludewig paa Børsen

No. 8.

Sølt hos C. Grøbe.



Drengene fra Auvergne.

Skuespil i een Act

efter

Kotzebue.

Personerne:

Wilhelm Florval, } Brødre og Kiebmænd
Jacob Florval, } fra Lyon.

Cecilia, Jacob Florvals Datter.

Madame Latour, en Enke.

Wilhelm, }
Jacob, } Wilhelm Florvals Sønner.

Handlingen foregaaer ved Markedstiden i
Beaucaire; og Stykkets Emne er laant af
Bouillys: Contes à ma fille.

Første Scene.

(Et Bærelse.)

Cecilia (allene, ved et aabent Vindue):
Hvilken broget Brimmel her er paa dette
Baucaires-Marked, og tillige saadan en
Sisi, at man ikke kan høre Dreyd. —
Jeg er ret hierteglad over, at min gode
Fader dennegang tog mig med sig; Reise-
sen var saa moersom, og her er da ogsaa
mange Kariteter at see. Men det morer
dog kun et Par Dage. Oprigtigt talte
vilde jeg dog nu heller være hjemme i Lyon
hos min Moder. Onkel og Fader har saa
mange Forretninger her, at de just ikke
kan bryde sig meget om min ringe Person;
altsaa har jeg da ingen anden Tidsfordriv,
end fra Morgen til Aften at staae i Vin-

Duet, og det er jeg allerede hiertelig kied af. (Sun seer ud.) See der, mine smaa vil-tre Fætttere! De ere vist gaet ud paa Spilopper. — Rigtig! der truer en Fremmed med Wilhelm med knyttet Næve. — Og Jacob? — Hvad mon han har for med den blinde Mand, som sidder derovre paa Hiornet? — Jeg skulde dog aldrig troe, at han driver Gæf med en blind Mand! — Pst! Pst! Jacob! Wilhelm! kom op! Skynd Jer! — De ryster paa Hovederne. — Kommer I ikke, saa siger jeg det til Fader og Onkel. — Det hialp. Men hvilke sure Ansigter de sætter op! Jo, at løbe hele Dagen omkring paa Gaderne, det er just et Herrelid for de overgionne Dreng.

Anden Scene.

Wilhelm. Jacob. Cecilia.

Wilhelm. Hvad vil Du, Consine?

Jacob. Hvorfor forstyrer Du os i vor Glæde?

Cecilia. J veed nok, at Jeres Fader nu ikke har Tiid til at give Ngt paa Jer. Han har paalagt mig, at see til, at J ingen dumme Streger giore.

Jacob. Mei, hor engang den strenge Frue Hovmesterinde!

Wilhelm. Vi ere ikke dumme, og folgelig giore vi heller ingen dumme Streger, veed Du det!

Cecilia. O, de flogeffe Folk giore sommetider de dummeffe Streger! og har jeg ikke selv nylig seet — ?

Wilhelm. Hvad har Du da seet?

Cecilia. Hvorfor truede den fremmede Mand Dig med knyttet Næve?

Wilhelm. Ha! ha! ha! o, det var til at lee sig ihjel af! Saae Du ikke de to Hunde, der dansede?

Cecilia. Jo, det var nok Umagen værd!

Wilhelm. Justement, min lille foragtige Cousine! Anstil Du Dig bare ikke ligesaa gravitetist som vor gamle Sonne

med de grønne Brillier paa Næsen. Mig morede de Hunde grumme meget. Der var en Mops i Hyrdebragt med Straahat paa Hovedet, den hed Phyllis — og en Pudel med en Husarhue paa, den hed Cecilia; de To skulde dandse en Menuet, og gjorde deres Ting saa det var en Lyst! Men hvad havde jeg at gjøre? jeg kiøbde mig et Stykke Steg i Kielderen næstved, og just da de dandsede mig forbi, holdt jeg dem det saa polidiskt for Næsen. De skottede til Eiden, snusede efter Stegen, og vips! stode de paa alle Fire ligesom andre naturlige uoptugtede Hunde. Derover var det Manden blev vred.

Jacob. Ja, men han blev dog ikke saa bister som han med Marionetterne, dengang Du practiserede Noddestykker ind under den tyrkiske Keisers Talar, saa hans Majestæt ikke kunde flytte sig af Pletten!
(De lee begge.)

Cecilia. Og Dig, min lille Ven, saae jeg have meget travlt henne ved den

Blinde Mand, og det kom mig for som om
Du ogsaa var paa Ubespil?

Jacob. Det var jeg ogsaa. Den
Blinde sidder hele Dagea og gnider paa
sin Fiol, saa man er færdig at faae ondt
i Dreene derover — saa passede jeg mit
Snit, og smurde uformærkt hans Fioldue
over med Tælg, og nu kan han ikke faae en
Tone frem! (De lo atter begge.)

Cecilia. Sy! Kanner I Jer ikke?
At giøre fattige Folk Fortred, der fortjene
deres Blod saa suurt!

Wilhelm. Det var jo kun Løier.

Jacob. Kun Tiidsfordriv.

Cecilia. Har I glemt, hvad vore
Fædre saa ofte har fortalt? De vare et
Par fattige Drenge fra Auvergne. —

Wilhelm. Ja, jeg veed nok, de gif
Landet omkring med en Sættepibe og et
Murmeldyr.

Jacob. Og dansede for Folk.

Cecilia. Og fortjende kummerlig
nogle saa Skillinger.

Wilhelm. Men nu ere de rige
Folk.

Jacob. Og har mange Penge og et
kort Bærelager.

Cecilia. Altsammen erhvervet ved
deres Glid. Men hvad mener J, om et
Par uartige Drengene, i den Tid de saales-
des vandrede omkring, havde stiaaret deres
Sællepibe i Stykker eller gjort deres stak-
kels Marmelbyr Fortred?

Wilhelm. Sy! det havde været
affrøeligt!

Jacob. Jeg havde banket Drengene
baade brune og blaae!

Cecilia. Saa? og hære J Jer da
vel bedre ad? Du hindrer Mopsen og Pus-
delen i at dandse deres Menuet. Og nu
sker Du, Jacob! den stakkels blinde Mand!

Jacob. Jeg gjorde det jo ikke i no-
gen ond Mening.

Wilhelm. Jeg sandelig heller ikke!

Cecilia. Men det var dog slet.

Jacob (forbløffet): Slet?

W i l h e l m. Troer Du rigtig det, kiere Cousine?

C e c i l i a. Endnu i Gaar sagde Jeres Fader til Jer: „foragter aldrig saadanne Folk, og hver Gang J seer nogle af dem, saa mindes at det fordom ikke er gaaet mig bedre.“

W i l h e l m. Ja, det sagde han.

C e c i l i a. „Og at, dersom jeg og min Broder ikke havde truffet en ung ædelmodig Dame, maatte vi maaskee endnu gaae saaledes for hver Mand's Dør.“

J a c o b. Ja, det sagde han ogsaa.

C e c i l i a. J veed jo ogsaa, at han efter Aftensmaaltidet lod os prøve den Scene, som han udtrykkelig i den Anledning har sat paa Riim for os.

W i l h e l m. O, jeg kan min Rolle!

J a c o b. Jeg med.

C e c i l i a. Men det er ham ikke ont at giøre, at J ramse Jeres Koller op; han vil at J smukt derved skal tænke paa Op-

rindelsen til vor Velstand, og ikke hovmode
 Jer af Lykken.

Jacob. Har vi da gjort det?

Cecilia. Ja, begge to.

Jacob. Det gjør mig hiertelig
 ondt. Det skal jeg aldrig gjøre mere.

Wilhelm. Nei, jeg ikke heller.

Jacob. Jeg har endnu to Frank-
 stykker, som Fader har foræret mig. Nu
 vil jeg give den blinde Mand det ene, og
 toe hans Fiolbue ganske reen igien, og
 saa vil jeg staae et heelt Qvarteer og høre
 ham kvinkelere. Ikke sandt, kiere Cecilia?
 saa har jeg gjort min Feil god igien.
 (Han løber ud.)

Wilhelm. Og jeg vil løbe efter Pus-
 delen Celadon; naar jeg giver hans
 Herre et Par Livres, saa kan han kiøbe en
 ny Soelhat til sin Mops Tomfrue Phyl-
 lis! (Han følger efter Jacob.)

Tredie Scene.

Cecilia (allene.) Det er et Par viltre Krabater, men gode ere de dog — ligesaa gode som deres Fader; endskiødt han nu sommetider er vranten, ret hæslig vranten. Den, der ikke kiendte ham bedre, kunde næsten ansee ham for en grumme barsk Mand. Men hvem kan vel for tænke ham i hans onde Lune? Det er neppe et Fierdingaar siden han mistede sin brødre Kone, min gode Tante. Hans Herte synes kun undertiden luffet, fordi det er fuldt af Kummer. — Gud lad mig beholde min Moder!

Fierde Scene.

Cecilia. Madame Latour.

Mad. Latour. Med Tilladelse, Jomfrue — jeg veed ikke, om jeg gaer ret? Jeg søger om Besdrene Florval, Kjøbmænd fra Lyon.

Cecilia. Ganſke rigtig, Madame; de ſogerer her.

Mad. Latour. Kunde jeg ikke ſaae dem i Tale?

Cecilia. Min Fader er ikke hieme, og min Dufel har magtpaaliggende Forretninger.

Mad. Latour. Ak! mit Erinde er ogsaa magtpaaliggende.

Cecilia. De har begge paalagt mig, at modtage og tale med alle de Fremmede her kommer. Derſom De altsaa, Madame, vilde have den Godhed at betroe mig Deres Erinde, ſkal jeg viſt noiagtig beſørge Ak og i Morgen kunne give Dem Svar. —

Mad. Latour. I Morgen? ak! det var for ſildigt! Kun i Dag kan jeg hielpes! Jeg beder Dem, kiere Fru: ſtig til Deres Hr. Dufel, at en Moders Nollighed og fire faderloſe Børns Lykke betror paa denne Time.

Cecilia. Det er nok, Madame; han vil sikkert strax være her. Hav den Godhed at sidde ned saalænge. (Hun neier og gaaer ud.)

Femte Scene.

Madame Latour (allene.) Dette er en tung Stund! men Moderkierlighed vil hjælpe mig til at faae den overstaact. — Fremmede Mennesker, som jeg aldrig har seet — Kisbuaend, som vel neppe ere komne til Beaucaires Marked, for der at øve høimodige Handlinger — af! og dersom jeg maa forlade dette Hus uden Trost — mine stakkels Børn! hvad skal der da blive af Jer — og af mig?!

Siette Scene.

Wilhelm Florval. Madame Latour.

Wilh. Florval. Hvad staaer til Tjeneste, Madame?

Mad. Latour. Min Herre, jeg tager min Tilflugt til Deres Menneskekierlighed. Tillad mig at gjøre Dem en kort Skildring af min Skiebne.

B. Florval. Madame, jeg har mange og magtpaaliggende Forretninger. Men dersom jeg nogenlunde kan være Dem til Hielp — (han vil tage sin Purg op.)

Mad. Latour (franket, ved at mærke hans Snuslyst): Min Herre, jeg er ingen Bettelstue.

B. Florval (studser): Jeg beder Dem om Forlæbelse.

Mad. Latour. Gaa blot den Godhed at høre mig.

B. Florval. Tael, Madame.

Mad. Latour. Min Fader var en rig Kiøbmand i Paris. Mig knyttede Kierlighed til en brav, men fattig Mand, som besad en lille Eiendom en Millsveier fra. Min Faders Godhed understøttede os. Efter hans Død skulde jeg have været en rig Arving; men vore Tidens Elen-

dighed ramde ogsaa ham; hans Affairer
 kom i Uorden, han tabte sin Formue, og
 Sorg og Kummer styrkede ham i Graven.
 Jeg var imidlertid bleven Moder til fire
 Børn. Det gik os kun maadeligt. Da
 jeg bestandig havde været vant til Velstand,
 gik det mig i Forfæiningen til Hjertet, at
 lide Mangel; men jeg var riig i Besiddel-
 sen af mine Børn og min Mand's Kierlig-
 hed, og det varede heller ikke længe inden
 jeg lærte at undvære med freidigt Mod.
 Huusfaderens Vindskibelighed skaffede det
 Nødtørstige, og vor lille Eiendom var gjeld-
 fri. Men ah! paa eengang berøvede Døden
 os vor Forsorger! Jeg — den kummerfulde
 Enke — skulde træde i hans Sted; jeg
 skulde med et sønderrevet Hjerte forestaae
 Sysler, som jeg ikke var voksen. Jeg gjorde,
 hvad jeg kunde, jeg sparede alt hvad
 der var mig muligt, men hvert Aar kom
 jeg mere tilbage. Jeg vilde sælge min lille
 Eiendom; man raadede mig at oppebie be-
 dre Tider, intil de i vore Dage dybt ned,

flunkne Priser igien vilde stige noget. I dette Haab laande jeg lidt efter lidt 3000 Rigsdaler af Kiebsmand Vermont, en brav Mand, som aldrig har været mig en streng Creditor, men Nar for Nar har forlænget Betalingssterminen. Men ogsaa han er bleven ramt af Uheld, og da jeg i Dag paa Betalingsdagen kom til ham med Kenterne og i Haab om den sædvanlige Overbærelse, erklærede han mig, trækkende paa Skuldrene, at han denne Gang faae sig nødt til at indkræve Pengene med Streng-
hed, for at kunne gjøre sine egne Creditorer Ret og Skiel. Jeg stod som tilintetgjort. Min Beslyttelse og min Angest rørede ham. Han sagde: „Jeg skylder Bro-
drene Florval fra Lyon denne Summa,
„og dersom jeg vil vedligeholde min Cre-
„dit maa jeg absolut betale dem i denne
Dag — “

B. Florval. Ja, det er sandt.

M a d. L a t o u r. „Men,“ blev han ved, „kiender De maastee disse Herrer, eller

„vil De forsøge, om de vilde modtage Deres Brev istedet for Betaling af mig —“

B. Florval. Nei, Madame, det gaaer ikke an.

Mad. Latour. Min lille Eiendom er endnu i det mindste dobbelt saameget værd som Fordringen beløber sig til.

B. Florval. Det troer jeg gjerne, Madame, men vi boer langt herfra; vi kan ikke befatte os dermed.

Mad. Latour. Dersom De vilde indhente Efterretninger om, hvorledes jeg lever, hvordan jeg arbejder —

B. Florval. Derom tvivler jeg aldeles ikke; men, Madame, det er en Kjøbmands Affaire, og vi har blot med Hr. Vermont at gisre.

Mad. Latour. Dersom De vidste, med hvilken Hjerteangest jeg satte min Fod over Deres Døtterskel —

B. Florval (trækker paa Skuldrene): Jeg beklager Dem, Madame, men —

Mad. Latour (efter et Ophold): Har
De Barn, min Herre?

B. Florval. Ja, to Sønner.

Mad. Latour. Lad mig faae De-
res Kone i Tale! hun er Moder — hun
vil høre mig —

B. Florval (hiertegreben): Min Kon-
ne lever ikke mere!

Mad. Latour. Nu da! Ved hendes
Mindes besværgelse jeg Dem —

B. Florval. Hof, Madame, jeg vil
tale med min Broder; vi vil see til, hvad
der kan lade sig giøre. Kom igien om en
Time.

Mad. Latour. Tillad mig blot
at opholde mig et Dieblit endnu — jeg er
saa angreben —

B. Florval (rækker hende en Stool.)
Sæt Dem, Madame — ah, der kommer
min Broder ret som om han var kaldet.

Syvende Scene.

Jacob Florval. De Forrige.

Mad. Latour (reiser sig, og neier.)

Jac. Florval! (studser og seer sløv
paa hende.)

B. Florval. Broder, denne Dame
er i Forlegenhed. —

Jac. Florval (uden at vende Blikkene
fra hende): I Forlegenhed?

B. Florval. Hun skal just betale
Købmand Dermont saameget, som vor For-
dring paa ham beløber sig. Naar vi giver
ham Frist, saa er hun ogsaa hjulpen.

Mad. Latour. Troe mig, mit
Herre: jeg er ikke Deres Godhed uværdig.

J. Florval (sagte): Det er hende!
(han trækker hurtig sin Broder af sig.) Bro-
der, kiender Du hende ikke igien?

B. Florval. Hvordan — hvad
— (han stirrer paa hende.)

J. Florval. Det er hende!

B. Florval. Skulde det være muligt!?

J. Florval. O, hendes Billede staaer altfor dybt indgravet i min Siel! hverken Nar eller Kummer har forandret hende saaledes, at hun kunde blive ukjendelig for mig.

B. Florval. Ja, nu mindes ogsaa jeg hendes Træk igien. Gud forlade mig, at jeg ikke strax gienkjennte dem! Min tabte Kones Billede fyldte min hele Siel.

J. Florval. Hurtig! i hvad Forlegenhed er hun? hvad trænger hun til?

B. Florval. Stille! lad hende selv bestyrke os i den glade Overbeviisning. (Han vender sig til Madame Latour): Deres Fader boede i Paris, Madame?

Mad. Latour. Ja.

B. Florval. I Gaden Saint-Honorè?

Mad. Latour (stusser): Ja.

B. Florval. I et stort grønt Hus? —

Mad. Latour (med stigende Forundring): Ja, min Herre!

B. Florval. Med en Altan paa?

Mad. Latour. Min Gud! hvoraf veed De — ?

B. Florval. Vi har haft Handels-Affairer sammen.

Mad. Latour. Har jeg da allerede nævnet hans Navn?

B. Florval. Navnet gjør her intet til Sagen. Broder, Du gaaer hen til Vermont. (Han hvidsker til ham.) Forslaaer Du mig?

J. Florval (sagte): Guldkommen. Det er det mindste vi kan gjøre. Jeg skynder mig tilbage. Indtil den Tid ikke et Ord. Jeg maa dele denne Glæde.

B. Florval (sagte): Det skal Du. Jeg har et godt Indfald -- den Scene Du veed nok -- hvad, om vore Børn spille den, og vi paa den Maade forberedte --

J. Florval. Herligt! om to Minutter er jeg her igien! (han iler ud.)

Mad. Latour. O ja; der kommer mange af dem til Paris.

B. Florval. Bore Børn spiller nogle Scener af dette Stykke ret vakkert. — O, Madame, De maa holde den faderlige Forsængelighed det tilgode, naar jeg beder Dem at bivaane en Prøve deraf.

Mad. Latour (høflig): Det vil upaatvivlelig volde mig megen Fornøielse.

B. Florval. Ja, men det maa skee nu strax.

Mad. Latour. Nu strax? jeg frygter blot, at min nuværende Stemning —

B. Florval. Just for at adsprede Dem. Med Deres Tilladelse — (han kalder): Cecilia! hvor er Du?

N i e n d e S c e n e.

Cecilia. De Forrige.

Cecilia. Her, kiere Onkel!

B. Florval. Hvor ere mine Dreng
ge heene?

Cecilia. Som sædvanligt, nede paa Gaden.

B. Florval. Skynd Dig og kald paa dem!

Cecilia. Strax. - (hun vil gaae.)

B. Florval. Endnu et Ord, Cecilia! (Han taler sagte med hende.)

Mad. Latour (affides): Besynderligt! jeg søger Hielp — han har de meest magtpaaliggende Forretninger — og saa vil han lade sine Børn spille Comedie!

Cecilia (til B. Florval): Jeg forstaaer Dem. (Hun gaaer.)

T i e n d e S c e n e.

Wilhelm Florval. Madame Latour.

B. Florval. Det undrer Dem nok, Madame, at Skuespilkunsten gjør mig saa varm, især paa en Tiid, da her kun skulde handles om Forretningsfager; men

De maa bære over med mig: Theatret er min Kierpest.

Mad. Latour. Det er kun mig, der trænger til Overbærelse.

Ellevte Scene.

Jacob Florval. De Forrige.

J. Florval. Her er jeg igien. (sagte til sin Broder): Jeg har bragt alting i Orden. Dermont har fortalt mig — o, Broder! af den herlige Pige er der bleven en herlig Kone!

B. Florval. Lys! Jeg har ladet Børnene falde.

Mad. Latour. Har De afgjort min Skiebne?

J. Florval. Vær De ubekymret, Madame. Saadanne Forretninger gaaer noget langsomt, men jeg haaber, at alting skal falde ud til Deres Fornøielse. Imidlertid beder vi Dem: vær vor Gæst i Dag!

M a d. L a t o u r. De omgaaes en fattig Enke med saamegen Godhed —

B. F l o r v a l. Ja, vær vor Gæst, ligesom vel for mangen Trængende har været Deres. — Der har vi Børnene!

T o l v t e S c e n e.

Cecilia. Wilhelm. Jacob. De Forrige.

C e c i l i a (bringer en Bafke med Theetsai, som hun sætter paa et Bord.)

B. F l o r v a l. Indtil vi gaaer til Bords, tillader De os at give et Par Scener af det lille Skuespil jeg før næv- nede.

M a d. L a t o u r (neier.)

J. F l o r v a l. Min Broder har ogsaa en Rolle deri. Vi to bliver de eneste Tilskuere. Hav den Godhed at sætte Dem paa denne Stoel. (Han ferer hende til en Stoel ved det ene Hjørne af Theatret, og sætter sig ligeoverfor hende paa det andet Hjørne.)

Mad. Latour (sagte): I Sandhed, dette er ikke behageligt!

B. Florval (sætter sig med Cecilia ved Bordet; de to Drengene træde aldeles tilbage.)

B. Florval. Tænk Dem nu, Madame, at jeg var en riig Kjøbmand i Paris, som sidder her om Morgenens ved Theebordet med sin Datter. To Drengene fra Auvergne ere blevne meldte. De vil ikke lade sig vise bort, men begiærer endelig Herskabet selv i Tale.

Mad. Latour (sagte): Besynderligt — hvilken Erindring!

B. Florval. Maa, kære Niece, vi begynder.

Nei, lad dem Pokker i Bولد sig pakke!

Cecilia.

O Fader! tillad dem at komme ind.

B. Florval.

Hvad har jeg med de Drengene at snakke? de spille mig Tiden i Veir og Vind.

Cecilia.

Jeg tænker det maa de samme være,

som gjorde Kunstler for os i Gaar,
og sou: De gav mig Lov at forære
en Skiers til Hielp imod trange Aar.

B. Florval.

Ah! dem, som under Aftanen bandsed',
imens jeg fik mig et Epil Piquet?

Cecilia.

Jeg hvidskede til Dem. —

B. Florval.

— Og derfor sandsed'
jeg Kortene ei, men spille fløt!

Cecilia.

Med til dem je, kastede Deres Gave
indsogbt i Papir —

B. Florval.

Ja, næste Gang
jeg beër Dig, Du Ro mig lader have,
thi ellers faaer Piben en anden Klang.

Cecilia (ømt):

De Toner, som komme fra Deres Hierte,
min elskede Fader, har listig Klang.

B. Florval.

Lie stille med Din Sirenesang!

det var kun i Gaar Du mig besnærte;
betænk: jeg jo nær havde tabt mit Spil.

Cecilia (omfavner ham).

Beslignelser fra de Armes Læber
Dem Tabet tifold erstatte vil.

Forgieves, min Gader, at dølge De stræber
den Godhed, som løser den hulde Siel,
der seer kun sin Glæde i Brødres Held.

Wilhelm og Jacob (nærme sig frøgt-
somme med mange mislykkede Complimenter.)

Cecilia.

Ja, det er dem! Jeg seer det Glammes
blik,

som Fioldets Søn i Buggegase fik.

Kom, Børn! træd nærmere og værer frie!

Wilhelm og Jacob (støde hinanden
paa Armene, da den Ene vil at den Anden skal
begynde.)

B. Florval.

Naa! faaer det Ende?

Cecilia (med Godhed):

Lær!

W. Florval (but):

Hvad vil J?

Wilhelm.

Guds Fred, god Dag vi gode Herre hyde!
Han og den gode Jomfrue ei fortryde,
at vi os ei saa ret at stifte seed,

(han seer sig rundt om):

i denne Stads og Pragt og Herlighed.

Jacob.

Nei, Wilhelm, nei! nu saae jeg aldrig
Magen!

betragt paa Breggen hist det store Speil;
her gad jeg gierne være hele Dagen!

Wilhelm.

Du er jo dobbelt, eller seer jeg feil!

Jacob.

De Drenge der, de holde os for Nar!

Wilhelm.

O see! i Windverne er Genggardiner!

W. Florval (affides):

Jeg mine Løier af de Drenge har!

Jacob.

Betragt, paa Gulvet hvilket deiligt Teppe!

Wilhelm.

Paa det at træde var den største Synd!

Jacob.

For lutter Stads, mig synes, at jeg neppe
mit Verinde kan sandse.

Wilhelm.

Naa, begynd!

Cecilia (til B. Florval):

See, hvor forlegne de paa Hatten dreie!

Jacob.

Ja strax! —

Wilhelm.

Griff til! vi gaae paa gode Veie.

Cecilia.

Nu, kiere Børn! sig frem, hvortil det
bliér!

Jacob.

I Saar, De, Jomfrue, kasted et Papiir,
med Penge i, ned til os fra Altanen,
og i Papiiret var to Livrer svøbt.

W i l h e l m.

For dem ! vi Brød og Viin os have
 fæstet!
 "af Haanden og i Munden!" det er
 Banen
 iblandt os Folk, som gienne bort vor
 Trang
 ved Spil og Sang og Sækkens Klang.

J a c o b.

Men da Papiret siden var oplukket,
 saa fandt vi og deri en blank Dukat —

W i l h e l m.

Den havde ved en Side sig forstuffed —

J a c o b.

Da os knapt tiltænkst var en saadan
 Skat,

vi herved skyldigst bringe den tilbage.

(Han lægger Dukaten paa Bordet.)

Cecilia (forundret):

J ei beholdt den?!

W i l h e l m.

Gud bevare os!

hvad ei tilhører os, vi ikke tage.

Jacob.

Vel er' vi arme, men vor Nød til Trods
enhver vil vidne, som vort Hierte kiender,
at Uret ei besmitter vore Hænder.

B. Florval.

I brave Knose!

Wilhelm.

Tæel dog ei om Nigt!
hvad vi har gjort, var jo kun simpel
Pligt:

B. Florval.

I Tanker sad jeg, da jeg greb i Lommen;
og gav Dukaten i en Livres Sted;
men nu jeg skuer Jeres Verlighed,
jeg seer den paa sit rette Sted er kommen.

(Han trykker Jacob Dukaten i Haanden.)

Jacob.

Hør, Herre! er det Alvor eller Lant?

B. Florval.

At jeg Dig gæf Dukaten, det er sandt.

Wilhelm (til Jacob):

Na, Herrejemini! hvad mon Din Lomme
vil sige? naar Dukater i den komme?

Jacob.

Den vil ei vide, hvordan det er fat;
den har end aldrig giemt en saadan Skat.

(Han skraber ud for B. Florval.)

Cecilia (til Jacob):

Dig har min Fader en Dukat foræret —

(til Wilhelm):

Du skal ei være Stedbarn: — denne
tag!

W i l h e l m (seer tvivlsom paa hende, uden
at tage Dukaten.)

At narre Loffer, det er ingen Cas!
nei, saadan Klugdom er ei os bestieret.

Cecilia.

Tag kun! det er mit Alvor.

W i l h e l m.

Kors besat' mig!

Vi eie Guld!?

Cecilia.

Ja!

W i l h e l m.

Kiere Jomfrue! svar mig:
har Hun os ei en Smule holdt for Nar?

Cecilia (paasøder ham Dukaten):
 Som sagt: hvad jeg har talt og givet,
 var
 mit ramme Ålvor.

Wilhelm (falder Jacob om Halsen):
 Jacob! kære Broder!
 o, hvilken Glæde for vor gamle Moder!

Jacob (ligeledes henrykt):
 Og Fader — tænkt: hvor han vil fryde sig!
 Wilhelm.

Knap Kongen selv er mere glad og riig!
 vi — tænkt engang! — vi to Dukater eier!
 Vor Lomme bliver stolt af alt det Guld.

Jacob.

Men Kongen gaaer med hele Lommen fuld,
 og har paa Løftet meer end selv han
 veier.

B. Florval (sleleglad):
 O, hvor jeg elsker deres simple Sprog!

Cecilia (med mild Bebreidelse):
 Alt komme ind, De nægtede dem dog!
 men, ikke sandt? na det Dem ei for-
 tryder?

B. Florval.

At jeg gav efter, mig i Hiertet fryder!

Wilhelm.

Min fiere Broder Jacob! mindes Du
vor Moders Ord?

Jacob.

Jeg kommer dem ihu.

Wilhelm.

Sin Haand hun signende mod os ud,
sagde —

Jacob.

Os hen i gamle Faders Arme bragde —

Wilhelm.

Og sagde: „Væer stedse Dyden troe!“ —

Jacob.

„Da Gud, som vi, Jer signer begge to!“

Wilhelm (sagte til Jacob):

Men nu vi for Dufaterne mace takke.

Jacob (sagte til Wilhelm):

Tak Du! jeg ei forflaer mig paa at
snakke.

Wilhelm (høit og hiertelig):

Gud lønne, gode Herre, for alt Godt!

Jacob (bukkende):
Og smukke Jomfrue med!

B. Florval.

Tak, mine Søner!

Cecilia.

Mit Hjertes Følelse jeg fulgde blot.

Wilhelm.

Vor Herre vist med Tiden Dem besønner!

Jacob.

Det gior han sikert!

B. Florval.

Stille! Ingen Løn
for øvet Pligt jeg dover at forlange.

Cecilia.

Men hvis I vil mig føle i en Bøn,
saa syng mig en af Eder's Hjemstands
Sange.

Jacob.

Hvad, smukke Jomfrue! kan en Sang?

Wilhelm.

Ja nok!

(smitende):

Jeg troer jeg fast af Viser kan en Skof!

W i s e.

(Skreven til en national Savonarba-Melodie):

I.

Wilhelm.

(Under Sangen spiller Wilhelm paa Guitar, og
Jacob flaaer paa Treangel.)

Paa hine elskte Stæder,
hvor jeg engang blev født,
der blomstre milde Glæder!
der rinder Livet sødt!

Der flokke sig Unge og Gamle
under løvrig Tæg;

der Nigler og Daglinger samle
sig til skyldfri Leeg!

Jacob.

2.

Der Drengen alt maa lære
fra spæde Barndoms Aar,
at holde høit i Ære
en Oldings sølvgraae Haar.

See dem, som de Gamle ei hævde!
ei fortiene de

at de, naar de selv vorde Fædre
 see sig hædrede!

W i l h e l m .

3.

Som Venner og som Brødre
 vi har hinanden tier;
 vi elske vore Mødre;
 os Dyden hellig er.

I Qvinden en Engel vi see,
 som Madonna mild
 og stedse vor Kierlighed's Lue
 er en hellig Tid!

B e g g e .

4.

At trøste dem, som græde,
 at række hielpsom Haand:
 det er vor bedste Glæde!
 den hæver Siel og Aand!

Naar trængende Broder Du trøster
 paa den dunkle Jord,

i Himmelen Lønnen Du hæfter:

den er vis og stor! *)

Wilhelm og Jacob (omfavne hinanden.)

Madame Latour (affædes): Min Gud! Død for Død det Gamme!

J. Florval (staaer op). Ja! Lønnen er vis og stor — — alt her paa den dunkle Jord, som lysnes og opklares ved veldædige Hjerter — (til Madame Latour): Ved Hjerter som Deres!

Mad. Latour. Hvad er dette!?

B. Florval. Madame! tillad mig nu, at fortælle Dem, hvordan det gik vi.

*) I Originalen er ingen Sang; men jeg har tilladt mig, saavel at tilføie denne Vise, som i det foregaaende lille Intermezzo at afvige meget fra Forfatterens Text.

dere med de to Drenge fra Auvergne. De
 vare pludselig bleone saa rige, at de gave
 deres Sækkepibe Afked. De fik de Knap-
 penaaale paa Gabritterne, folgte den igien
 fra Landsby til Landsby, saae sig snart
 ifand til at handle med Waand og Ler-
 klæder, og efter et Par Aars Forløb
 reisde de allerede omkring paa Marke-
 derne. Skildtet over deres Bod var en
 DuKat. Med Glid og Medelighed vandt
 de ikke allene Penge, men ogsaa gode
 Mennekers Yndest og Tillid, og disse
 betroede dem Varer at handle med. Ja-
 cob og Wilhelm vare godt liidte af Alle,
 og da de kom til Ynglingsalderen, fun-
 de de allerede belæffe et Mevulæsel med
 deres lille Krambod. Saaledes voxede
 deres Velstand Aar for Aar, indtil de
 fra Markedsfræmmere bleve Riobmand,
 bosatte sig i Lyon, givtede sig, bleve lyk-
 felige Egtemand og lykkelige Fædre. Nu
 drage de med store Vareforraad til Beau-

caires Marked — og al denne Riigdom er Deres Bærf, Madame: — vi ere de to Smaadrenge fra Auvergne.

Mad. Latour. Store Gud!

J. Florval. Kommer hid, Børn! dette er den Belgjørerinde, som har lagt Grunden til Jeres Fædres Lyksalighed. Dnvinger hende, takker hende! og frem for Alle Du, Cecilia, som har nyot den Hæder at spille hendes Rolle! — slut Dig fast til hende, og bed hende, af Dine barnlige Hænder at modtage dette sønderrevne Document.

Cecilia. Kiære Madame! en Datter, som paa en Maade skylder Dem sin Tilværelse, beder Dem, af hendes Hænder at modtage dette Papiir.

Mad. Latour. Min Bærf — Gud! — Mine Børn! — Alle Sorger

paa eengang lettede af mit Hierte! —
 Den ringe Velgierning, jeg viisde Dem:
 o, Gud! fortjende den da saa riig en
 Lon?

J. Florval. Hvad staaer der ikke
 i Savoyardissen i de to Dage? —

„Hver Velgierning belønner Gud!“
 Desuden betaler vi jo kun en gammel
 Gield!

B. Florval. Herefter vil vi
 dobbelt nyde vor Velstand — fordi vi
 kan vise os taknemmelige mod hende vi
 skylder den.

M. a. b. Patour. Hver Dag i Livet
 vil jeg formane mine Børn: „Saaer
 gode Gierninger, hvor I kan! hvem veed,
 hvor I efter mange Aars Forløb engang
 høste Frugterne deraf!“

Cecilia. Det er jo just Meningen
af sidste Vers i mine Fætters Bise.

M a d. L a t o u r. O, kære Børn!
glæder mig med at synge det endnu en-
gang.

W i l h e l m. Gierne! vi lader os
aldrig længe bede! Syng med, Ja-
cob!

W i l h e l m og J a c o b (synge):

At trøste dem, som græde,

at række hjælpsom Haand:

det er vor bedste Glæde!

den hæver Siel og Aand!

Naar trængende Broder Du trøster

paa den dunkle Jord,

i Himmelen Lønnen Du høster:

den er vis og stor!

Dækket falder.

U g e b l a d e t.

Comedie i een Act.

frit

ester

Schrøder's:

Die Heyrath durch ein Wochenblatt.

Bed

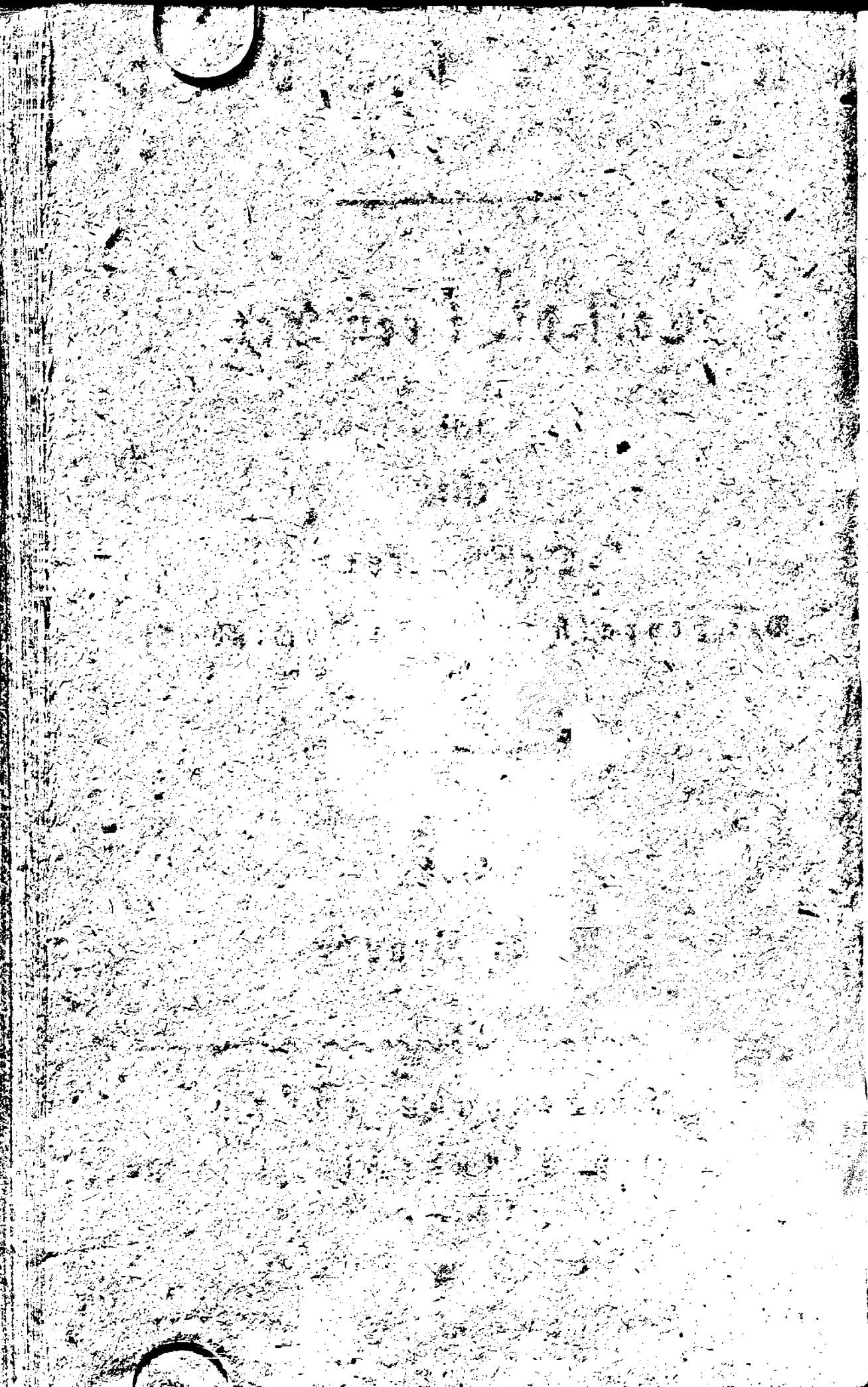
N. T. Bruun.

Kjøbenhavn 1815.

Førlagt af H. G. Ludewig paa Børsen

No. 8.

Trykt hos C. Græbe.



U g e b l a d e t.

Comedie i een Act.

feit

ester

Schrøders:

Die Heyrath durch ein Wochenblatt.

Personerne:

Landsberg, Udgiver af et Ugeblad.

Rlingdal, en gammel Mand fra Landet.

Charlotte, hans Broderdatter.

Flink, Landsbergs Skriver.

Wilibold, Skuespiller.

Frue Falberg, en ung Enke.

Lindner, Sprogmeester.

Madame Adler, Strædbertone.

En Søde.

Hans Sørensen, Soldat.

Licentiat Storr.

Fikke, } to Søstre.
Malene, }

Geert Geertsen, Barbeer.

Bonifacius Barthel, Boghandler.

Magister Baldrian.

Tack, Madame Adlers Dreng.

Johan, Landsbergs Tiener.

Handlingen foregaaer i Landsbergs Huus i
Kjøbenhavn.

(Skuepladsen forestiller et Bibliothek. Paa hver Side et Skriverbord fuldt af Bøger og Papirer.)

Første Scene.

Flink (allene, siddende ved det ene Bord):
See saa! nu er Ugebladet færdigt! —
Langt om længe kan jeg da igien tænke en
Smule paa mit Sorgespil. — (Han tager
et andet Manuscript og tillige en trykt Bog
op af Bordskuffen, skriver, og læser derpaa):
„Abderamene samt sex Børn er' bragt af
Dage —“

(grundende): Hu! det suser og bruser
mig i Hiernen som om der var en
Veirmølle midt i den! Ja, det kommer af
det forbandede Ugeblad! — Det er ingen

smal Sag at være Secretair for hele det
 menneskelige Kion. Fabler, Historier, Gaar-
 der, Epigrammer, Anecdoter, vittige Ind-
 fald, Copulationer, Concerter, Mafferader,
 bortkomne Sager, Sygdomme og Dødsfald
 giennemkrydser mig hver en fornuftig Taale!
 (Han skriver atter, og læser derpaa):

„Bed hans Frue Moders Haand, den
 gamle Dievels Drage!“ — Eys!

Unden Scene.

Flink. Landsberg.

Landsberg. O, min kiere Flink!
 jeg er nde af mig selv af Glæde!

Flink. Jeg gratulerer! Altsaa la-
 der De da Ugebladet fare?

Landsberg. Er Han forrykt? —
 Hvorfor skulde jeg det?

Flink. For at nyde Deres Liv i
 No. Jeg begriber ikke, hvorledes en Mand
 med 2000 Rigsdalers Indkomster kan faae
 det Indfald at ville skrive et Ugeblad.

Landsberg. Det morer mig. At gøre den stille Dyd bekiendt — at drage Masken af Lasten —: det er den Løn jeg huster af mit Arbeide. Desuden lærer mit Ugeblad mig at kiende en Mængde menneskelige Daarligheder, som hidtil vare mig aldeles fremmede.

Flink. Ja, det er sandt nok: Næste af enhver Alder og enhver Stand vælger Deres Blad til at gøre sig bekiendte i Verden.

Landsberg. Endnu mere, min kære Flink: jeg er ved dette Ugeblad paa Nippet til at blive det lykkeligste Menneske.

Flink. Det begriber jeg ikke. — Hidtil er der endnu intet Overskud.

Landsberg. Det skal skaffe mig en Kone.

Flink. Ugebladet?

Landsberg. Husker Han en vis Hr. Klingdal og hans Broderdatter?

Klink. Den gamle alvidende Abekat ude i Riøbstedden — hvad er det nu den hedder? — Ham, for hvis Skyld vi blev sex Uger ude i det Hundehul?

Landsberg (smitende): For hans Skyld blev vi der just egentlig ikke. — Jeg har fra den Tid af staaet i en hemmelig Forstaaelse med hans Broderdatter. Jeg elsker hende, og hun mig igien; men den gamle Klingdal vil, Naturen til Trods, være et Genie, og kun give sin Broderdatter til en Mand, der foreviger sig ved sine Skrifter. — Til at skrive et sandt betydeligt Værk er jeg ikke lærd nok, ligesaa vist som den Gamle er for dum til at forstaae det — og paa denne Maade fik mit Ugeblad sin Oprindelse.

Klink. Et splinternyt Indfald!

Landsberg. Ved Charlottes List har den Gamle fundet saa stort Behag i dette Allehaande, at han ikke allene anseer det for det gavnligste, hyperligste Værk af den menneskelige Forstand, men at han

endogsaa er reist herind til Byen, for at lære at kiende Forfatteren personlig.

Flink. Ha! ha! ha! Det er moersomt!

Landsberg. Han har ladet sig melde, og jeg venter ham hvert Dieblif. (Han ringer.)

Tredie Scene.

De Forrige. Johan.

Landsberg. Er Chokoladen færdig?

Johan. Som Herren har befaleet.

Landsberg. Godt. — (Johan vil gaae.) — O nei, vie et Dieblif. — (til Flink): Hvordan gaaer det med Ugesbladet?

Flink. Det er færdigt.

Landsberg (flyer Johan nogle sammenlagte Ark. Johan gaaer.) — Er der intet forefaldet?

Flink. Her ligger fire anonyme Breve. Her har ogsaa været en halv Snees personlige Bisitter, som jeg allesammen har bestilt herhid igien.

Landsberg. Er intet af det allesammen værd at indrykke?

Flink. Jeg har endnu ikke seet det igiennem.

Landsberg. Hvorfor ikke?

Flink. Fordi — —

Landsberg. Ud med Sproget!

Flink. Fordi jeg — jeg har en Tragedie under Arbeide.

Landsberg. En Tragedie?

Flink. Paa Vers.

Landsberg. Gud frie os!

Flink. Ja, det klinger ikke halv saa godt i solst Stilk.

Landsberg. Hvad hedder den?

Flink. Den hedder Blodhunden! Det er en fri Oversættelse, en Efterligning.

Landsberg. Efter hvem?

Flink. Na, efter adskillige. Det er ellers fan Versene, der ere efterlignede; Historien er splinterny; den er tyrkisk, og Sultanens Moder har ladet en heel Deel Mennesker dræbe.

Landsberg. Et dristigt Emne?

Flink. Ja, jeg er ogsaa lidt nok selv bleven bange, mens jeg skrev det. Vil De høre en lille Prøve deraf?

Landsberg (leende): O, ja nok!

Flink (læser): „Blodhunden, et Sørgeespil i adskillige Acter.

Landsberg. I adskillige Acter?!

Flink. Ja, siden jeg ikke har Ende paa det endnu, saa veed jeg jo ikke, hvor langt det bliver.

Landsberg. Har Han da ingen Plan lagt sig først?

Flink. Jovist! jeg har lagt mig den Plan, at fortjene Penge d'rmød; men det lader sig dog ikke gjøre, inden det er færdigt.

Landsberg. Ja saa! Naa, videre!

Flink (læser): „Første Scene. Den unge Sultaninde og Een til.“

Landsberg. Een til? Hvem er det?

Flink. Jeg har tabt den Bog, hvori hans Navn staaer. Imidlertid har jeg kaldt ham N. N. Det er ellers saa en Slags Fortrolig af Sultaninden.

Landsberg. Det maa blive deilig!

Flink. Ja, det troer jeg selv!
(læser):

„N. N. (til den unge Sultaninde):“

„Af, Sultaninde! af! hviid som en kal-
ket Bæg

„Du i Dit Ansigt er! hvorfor er Du
saa bleg?

„Her mellem lutter Liig, af, mutters
ene staaer jeg! —

(Han afbryder sig selv):

Det „Af!“ er et rart lille Ord! det

Kan man altid saa nemt putte ind, for at
saae Linien fald!

(Han læser atter) :

„Her mellem lutrer Liig, af, muffers
ene staaer jeg!

„Gid Pokker blive her! Tael, Frue! ellers
gaaer jeg!

„Sultaninden.“ Abderameen,
af! af! —

„N. N. — Naa, naa! staa
Dig til Taals

Frue Sultan — ”

Sultaninden (afbrøder ham) :

„N. N.! Net saa! Skyd kun til Maals

„med pilehvasse Ord efter mit arme
Hierte!

Min Trøstløshed er Trøst midt i min
bittre Smerte!“

Landberg. Det Sidste forekommer
mig saa bekiendt.

Glink. Gjør det? — Ja, det er ogsaa
kun efterlignet.

Landberg. Og saare slet!

Glink. Ja, men saa hør nu bare dette Sted! (han læser):

Sultaninden. Endnu engang, N. N.

„Du ei min Suerde spotte!“

„N. N. Er der da ingenting, som kan Dit Hjerte gotte?“

„Sultaninden. Mit Hjerte gotte? nei! jeg, af, er trostløs!“

„N. N. (affæds): Gud naade mig for Dig, Du arme stakkels Tøs!“

Lanzberg. Ha! ha! ha!

Glink (læser):

„N. N. (vilt): Det skulde jeg dog tro, det skulde jeg dog tænke!

„Sultaninden. Nei, intet troste kan en høibedrovet Enke!

„Deri, N. N., Du taler som en Dumrian!“

„N. N. Man, Frue! sig jo let forsnablifere kan!

„Hvem veed om Haab om Hævn ei dømpe kan Din Klage?

„Abderamene samt sex Børn er bragt' af
Dage

„ved hans Frue Moders Hand, den gamle
Dievels Drage! —“

„Sultaninden. De har i Graven
Fred, Ro i Samvittigheden! —

Landsberg. For Ganden! det er jo
en Replik af Dyveke?

Flink. Na! kiendte De den?

Landsberg. Ja, og det uagtet den
er sat paa flaae Vers! — hvad skal det
til?

Flink. Det er for at gisre Tingen
mere bevægelig.

Landsberg. Han er en Nar! —
Jeg har allerede før forbuden Ham, at tage
Penge af dem, der vil have noget indrykket
i Ugebladet; mit andet Forbud er: at Han
slet ikke maa besatte sig med noget Slags
Forfatteri. Der ere usle Smørere nok for-
uden Ham!

Fjerde Scene.

De Forrige. Johan.

Johan. Hr. Klingdal vil have den
 Bre —

Landsberg. Er han allerede kommen?
 (Han løber ud; Johan følger efter ham.)

Klink (allene.) Jeg vil lade mig hænge,
 om han ikke er misundelig paa mig! —
 Ja, vær saa god! for mig gierne! Jeg vil
 heller misundes end ynkes. En anden
 Gang har jeg slet ikke nødigt at vise ham mine
 poetiske Værker! — Hvad mon det er her
 ligger? (Han tager nogle Breve, aabner et, og
 læser): „Jeg haaber, at De vil behage at
 „unde indlagte Digt Plads i Deres Ugeblad.
 „N. N.“ — Lad mig dog engang see! (Han
 læser):

„Musernes yndige Chor, hyl Dig høst!

„Alle ni Søstre i Trompeter blæs!

„Beesenes Torden for Dreene knittre!

„Tromm'hinden briste og Hjerterne
 zittre

„ved at fornemme de himmelfke Toner
 „jeg lader dirre blandt Skovenes Kro-
 ner!“

O, allerkiereste! (han bliver ved):

„Gødt de blandt Blade og Buske skal
 bruse!

„Gødt de i Vindenes Susen skal susse!

„Bølger skal bobble og Bobbler sig
 kruse —

O! det er nydeligt! (Han putter Bre-
 vet ind i sit Manuscript.) Herind med Dig!
 Du skal gjøre mig god Tieneste ved mit
 nye Tragedie! For slige Tyverier er der
 ingen Straf bestemt: derfor skeer de og-
 saa saa hyppigt!

Femte Scene.

Flink. Klingdal. Charlotte. Lands-
 berg.

Klingdal. Nei, før vilde jeg have
 troet, at Himmelen skulde falde ned, end
 at De, min kiere Landsberg, var Forsat.

ter til det ypperlige Ugeblad! — O, De er en stor Mand! en stor Mand!

K l i n k. Erbødige Tiener!

L a n d s b e r g. Skriv Han bare! —

C h a r l o t t e. Huffer Onkel den alderkiereste Gaade?

K l i n g d a l. Om Gasen! — Ja, og jeg var dog ikke mere end lidt over halvtredie Dag om at giætte den! hvad mener De: ikke mere end lidt over halvtredie Dag! Havde De tiltroet mig det? hvad?

L a n d s b e r g. O, hvorfor ikke?

K l i n g d a l. Holder Deres Ugeblad sig i samme Glands, udmærker det sig bestandig ved samme Værd: saa er De den lærdeste Mand i hele Landet!

L a n d s b e r g. Men betænk: alting er jo dog ikke af mig selv —

C h a r l o t t e. Men Valget, Valget! — At kunne vælge saaledes, med den Skisnsomhed! —

K l i n g d a l. Ja, det er det just! — Og saa den uhyre Brevvevling, hvori De

maa staae, for at kunne levere os Nyheder fra alle fire Verdensdele! — Charlotte, husker Du det japanste Brev?

Charlotte. Mener Onkel, at jeg glemmer det? — Hvilken Europæer kan vel rose sig af, at have saadan en lærd Ven i Japan!

Klingdal. Epistelen fra den chinesiske Maudarin i rimede Alexandriner behagede mig ikke mindre.

Charlotte. Hvad siger Onkel da om de satiriske Bagateller?

Klingdal. O, i Satiren er De stærk, forfærdelig stærk! dertil har De ugemene Gaver!

Landsberg. Da forsikkrer jeg Dem, at denne Deel af Ugebladet volder mig ikke saa Fortredeligheder. Hver Uge melder der sig Folk, som finder sig trufne.

Klingdal. Saa? Ja, naar man slacer iblandt en Flok Hunde, saa piber gierne den man rammer!

Landsberg. Disse mundtlige og skriftlige Anker og Klager berøver mig megen Tiid, og gjøre mig virkelig ofte ganske mismodig.

Klingdal. Seer Du, Lotte? seer Du? O, hvad det er ædelt, saaledes at opoffre baade Tiid og Fornoielse for sine Medmenneskers Velfærd!

S i e t t e S c e n e.

De Forrige. Johan.

Johan. Der ere adskillige Personer udenfor, som ønsker at tale med Herren.

Landsberg. Chocoladen bier paa os. (til Flink): Tag Han imod dem.

Flink. Det er vel lutter Narre!

Landsberg. Derfor skal Han tale med dem.

Klingdal. Om jeg tør bede, saa tillad os at blive tilstede. — Jeg ønskede gierne at lære at kiende denne Deel af Deres Forretninger.

Landsberg. Som De befaler!
 (til Johan): Lad dem komme ind en efter
 en anden. (Johan gaaer. Landsberg sætter
 Stole frem.) Behag at tage Plads.

Klingdal (sagte til Charlotte): Han
 og ingen anden skal være Din Mand!

Charlotte (ved sig selv): Det er
 just ogsaa det jeg ønsker.

Syvende Scene.

De Forrige. Licentiat Storr.

Storr Behorsamster Diener!

Landsberg. Iligemaade! (til
 Klingdal): Det er en ypperlig Caricatur!

Storr. Jeg maa tusinde Gange
 bitte um Forladelse, isald jeg moeske kom-
 mer til Ungelegenheit. Herren er vermuth-
 lich Forfatteren af Ugebladet Aller-
 hand?

Landsberg. Ja, til Tieneste. Og
 De er?

Storr. En Fremder, som i Gaar er ankommen hertil von Berlin.

Landsberg. I hvad Hensigt?

Storr. For at nedlasse mig her i denne vakre Stadt. Hiemme hos mig selber skadede Reid og Misgunst mig i min Handhierung. Jeg har mange Tusinde Lyksalige og ligesomange Untaknemlige gjort.

Landsberg. Hvori bestod Deres Haandtering?

Storr. Jeg var en af de nuzigste Mitlemmer in Staten: jeg bad Krigens zerstrende Virkninger Trods, jeg sorgede for Verdens Befolkning.

Landsberg. Saa har De en stor Virkefreds. Jeg begriber næsten ikke, hvor det var muligt, at et enkelt Menneske kunde paatage sig saameget.

Storr. Min Navn, som vel ogsa er rækket Dem for Ohren, vil forklare Dem det — jeg er Licentiat Storr, den bekendte Sistermaalsprocurator.

Landsberg. Ah, ja saa! Det for-
nsier mig meget at lære at kiende Dem.

Storr. Behøver De mostkee min
ringe Tieneste?

Landsberg. Nei, jeg takker Dem.
I slige Tilfælde er jeg gierne min egen
Procurator.

Storr (til Charlotte): Darf jeg være
so dreist at spørge, ob die Mamfell noch
er unversorgt?

Charlotte. Jo, endnu er jeg det.

Storr (tager hurtig sin Tegnebog
frem): Muss, jeg denn geschwind, geschwind
ausbitte mig Deresses Navn und Stand?

Charlotte. Gior Dem ingen
Uleilighed, min Herre. I den Henseende
er jeg ganske af samme Tanker som Hr.
Landsberg. Slige Ting besørger vi helst
selv og ikke ved Fuldmægtig.

Storr. Ja so! Nach Belieben! (til
Klingdal): Darf jeg denn spørge, ob der
Herr er forsynet mit en Eva?

Klingdal. Min Eva lod jeg begrave for 10 Mar siden.

Storr. Og De mener ikke at tage en anden?

Klingdal. Nei, jeg havde nok i den første, — jeg skal ikke sige andet!

Landsberg. Anledningen til Deres behagelige Bist er ventelig, at De vil have jeg skal anbefale Dem hos Publikum i mit Ugeskrift?

Storr. For hver en Kunde, som Deres søs gütige Recommendation forskaffer mig, er jeg erbøtig at afftaae Dem en aattendedeel Procent af min Gewinn.

Landsberg. De er alt for god. — Jeg frygter kun, at Deres Dyhold her kunde blive langvarigt og falde Dem temmelig dyrt, inden De lærer at kiende Familiernes.

Storr. Ach! en kluger Mann forlasser aldrig den første Plaz uden at kiende den Anden. Ved Geschencke og got Wenner har jeg en troværdig Fortegnelse

af 437 Herren, som trænger til Penge, og af 777 Damer, som trænger til Mænd, und met Deres ses gütige Permission überleverer jeg Dem Listen til beliebiger Examination.

Landsberg. Nei, ikke for alting i Verden! Jeg kunde jo let træffe paa gode Venner eller Veninder, og det vilde kun sætte mig i Forlegenhed. Desuden har jeg ogsaa meget knap Tiid.

Storr. Men jeg tør dog hofte, at De vil have mig in Erindring met en lille Recommendation hos Publikum?

Landsberg. Tvivl aldrig om det! Deres blotte Navn vil skaffe Dem Kunder, og om jeg ikke tager feil, saa har vi just her Mangel paa en Mand i Deres Fag.

Storr. Gehorsamster Diener! al min Streben zieler til Landets Gavn og Verdens Formerelse. — Belieben Sie at erinnere: for hver en Kunde til hvem De anbefaler mig: en aattens

bedeel Procent von Profitten, wann
det er en Mandfolk, og en Fierdedeel Pro-
cent, wann det er en Fruenzimmer, denn
Damerne bezahler immer godt. Noch ein-
mahl gehorsamster Diener! (Han gaaer.)

Klink. //No. 1. Hr. Licentiat og
//Sivtermaalsprocurator Storr von daraussen
//byder Krigens ødelæggende Virkninger Trods,
//og sørger for Verdens Befolkning og For-
//merelse. Han byder en aattendedeel Pro-
//cent for Cavalierer og en Fierdedeel for
//Damer."

Klingdahl. Det var en Original!
Landsberg. Og dog ingen af de
største Narre jeg kiender.

Wattende Scene.

Lindner. De Forrige.

Lindner. Har jeg den Ære at tale
med den ypperlige Forfatter af det ypper-
lige Ugeblad Allehaande?

Landsberg. Jeg er Forfatter af Bladet. Hvad har De at befale?

Lindner. Jeg er et ulykkelig misserabelt Menneske!

Landsberg. Hvorledes det?

Lindner. Et ulykkelig misserabelt Menneske er jeg, siger jeg Dem!

Landsberg. Og Aarsagen?

Lindner. Ingen uden De kan hjælpe mig ulykkelige misserable Menneske!

Landsberg. Har man bestaaet Dem?

Lindner. Af, min Herre! den Eys, der vilde bestaae mig, vilde blive hæsligt narret, thi hele min Garderobe har jeg paa Kroppen, og al min Formue bestaaer i denne lasede Lovstiftingsfeddel!

Landsberg. Har Deres Kærester været Dem utro?

Lindner. Det var ubilligt af mig, om jeg vilde sige, jeg var misserabel, for et Uheld, der hænder saamange.

Landsberg. Er Deres Kone død?

Lindner. Gud bevare's! kunde jeg da kalde mig ulykkelig?

Klingdal (sagte): Han lyver ikke!

Landsberg. Til Sagen, om jeg tør bede; min Tiid er kostbar.

Lindner. Saa her da, min Herre, og kom mig til Hielp. For det første havde jeg i lang Tiid mærket, at Sprogmeesterne her i Byen levede ret som Blommen i et Æg; jeg lagde mig derfor med al optændelig Gliid og Møie efter det vallachiske Sprog. Da jeg havde fattet de første Grunde, forlod jeg min Tjeneste — jeg var dengang Maitre d'hotel hos en fransk Spisevert — gjorde alle mine Møbler og Effecter i Penge, og reisde til Vallachiet, for tilgavns at perfectionnere mig i Sproget. Efter et halvt Aars Forløb kom jeg tilbage, klædt fra Top til Taa paa Vallachisk. Jeg leiede mig et Par smukke Værelser — paa Puf! og lod bekiendtgjøre, at den vallachiske Professor Lindner gav Underviis-

ning i det vallachiske Sprog for en Ducat
Timen. Men skulde De troe det, min Her-
re: i den første Maaned meldte der sig
ikke en eneste Skolar!

Landsberg. Ikke en eneste?

Lindner. Ikke en eneste!

Landsberg. Men i den anden
da?

Lindner. Heller ikke en eneste!

Landsberg. Det var uforstams-
met!

Lindner. Af dem, som bleve borte;
ja, ikke sandt?

Landsberg. Jo tilbiffe! Men dersom
jeg havde været i Deres Sted, og følt
saadant et uovervindeligt Kald til at være
Sprogmeister, saa vilde jeg dog heller have
lagt mig efter det franske, engelske eller
italienske Sprog.

Lindner. Hvad, min Herre! jeg
skulde dele den Summa, som Publikum
giver ud, for at lære fremmede Sprog,
med hundrede andre? nei, fy! fy! — Drim-

ler der ikke af Lærere i disse Sprog? just derfor lagde jeg mig efter det vallachiske — for at være den Eneste! for at have det for min egen Mund! — Hertil kommer da ogsaa Vergierigheden! jeg gider ikke være nogen hverdags Sprogmeister, og en Professor i det vallachiske Sprog er en Karitet!

Landsberg. Ja, deri har De fuldkommen Ret; en stor Karitet!

Lindner. Hvad skal jeg ulyksalige miserable Menneske nu gjøre — (til Landsberg): dersom De ikke vil tage Dem af mig?

Landsberg. Jeg? hvad kan jeg gjøre for Dem?

Lindner. Alting! — Naar De i et skönt didactisk Læredigt vilde indstierpe alle ni Classer, at lægge sig efter det vallachiske Sprog.

Landsberg. Stris Digtet selv, saa skal jeg nok indrykke det; men om Folk

derfor vil følge mine Raad, det er en anden Sag!

L i n d n e r. Gud lønne Dem for det, Videnskabernes og de frie Kunsters ædle Beskytter, samt miserable og bedrøvede Sielens Trøster og Husvæler! Jeg recommanderer mig i hele det høistærede Selskabs synderlige Gunst og Lysaaagenhed! Allerydmygske Tiener og Serviteur! (han gaaer.)

R l i n g d a l. Det lod til at være et stort Hoved!

C h a r l o t t e. Men en Deel af Skruerne deri være løse!

F l i n k. „No. 2: en Professor i det „vallahiske Tungemaal.“

Niende Scene.

De Forrige. Madame Adler. Jack.

M a d. A d l e r. Om Pardon, min Herre, at jeg gaaer saa tout bonnement sigefrem ind, uden at lade nogen af mine Domestikker melde mig.

Charlotte (sagte): Hvilken Dame!

Mad. Adler. Heida! Jack!

Jack. Hvad befaler Deres Raade?

Mad. Adler. Jeg vilde kun see om
Du var der.

Landsberg (byder hende en Stoel):
Behager De ikke at sidde ned?

Mad. Adler (sætter sig): Gram-
merci! — Jack!

Jack. Deres Raade!

Mad. Adler. Bliv staaende her bag
min Stoel. — De maa da vide, min Her-
re, at jeg legitimement har subscriberet
paa Deres Ugeblad, og til dato fundet
ret megen Gout og Divertissement i det,
jeg kan ikke sige andet.

Landsberg. Det glæder mig at
høre.

Mad. Adler. Men tetebleue! det
bliver nu næsten toutafaitement en Scan-
dal at læse den Tingest!

Landsberg. En Scandal, Ma-
dame? —

Klingdal. Den Tingest? ei, ei! falde saadant et Værk en Tingest! betænk hvad De siger, kiere Madame!

Mad. Adler. O, det er pardi probablement endnu meget for lidt sagt! En Satire maa ikke være nogen Pasquil. Man bør ikke maltractere fornemme Personer, som amicablement subscribere paa et Ugeblad.

Landberg. Men jeg begriber ikke, Madame —

Mad. Adler. Jack! Jack!

Jack. Deres Naade!

Mad. Adler. Na, tag mig min Guld-Tobatiere-Daase op af min Brocades Ridelike Pose, og lad mig faae en Priis; jeg har ærgret mig. (Jack, som bærer Sneposen, tager Daasen op byder hende Tobak; hun snuser, og Jack giemmer den igien.)

Landberg. Det skulde giøre mig ondt, om jeg — —

Mad. Adler. Ja, det er godt, kiere, det er godt! — De har forærm

mig, — choqueret mig meget insolentement! veed De det?

Landsberg. Jeg, Madame?

Mad. Adler. Jack!

Jack. Deres Naade!

Mad. Adler. Spring ud, og —
Nei, bliv her kun!

Charlotte (sagte): Hun er ikke ret flog!

Mad. Adler (til Landsberg): De har handlet meget irraisonnablement imod mig. Alle Naboerne peger Fingre ad mig! Min Gemal bliver udseet i alle Coteries, Cercles og Compagnier.

Landsberg. Men naar jeg blot vidste, Madame —

Mad. Adler. Jack! Jack! Jack!

Jack (forstræffet): Her er jeg, Madame! her er jeg!

Mad. Adler. Peste de morbleu!
Ladder Du mig Madame, Knægt?

Landsberg (sagte): Aha!

Jack. Om Forladelse, Deres Naade!

Mad. Adler. Pardonnerez for denne Gang! — Flye mig mit Selvhovedvandsæg, og lad mig lugte til Svampen, der er dyppet i Sanspareille-Vand. Jeg fik Va-peurs. (Fack lader hende lugte.)

Landsberg. Torde jeg bede Deres Naade have den Naade at forklare mig — — ?

Mad. Adler. De har manqueret Respect og handlet malproprement imod en Dame, som betaler Deres Ugeblad saa genereusement. — Hvad kommer det Dem og Publikum ved, at jeg lod mig gjøre en Negligé af mine gule Damastes Senggardiner? — Sengen var paa en gammelbagg's Fagon; jeg lod den omgiøre à la mode, og saa fik jeg endda saameget tilovers af Gardinerne, at jeg kunde lade min — min Skrædder sye mig en Negligé. Fortiener saadan en oeconomisk Action at behandles saa pasquillement? hvad?

Landsberg. Jeg forsikrer Dem paa min Ere, Madame — naadige Frue

vilde jeg sige — at dengang jeg indrykkede de metamorphoserede Senggardiner i mit Blad, vidste jeg ikke, at Deres oeconomiske Talent havde gjort Digtet til Sandhed. — Langt fra at dadle Dem, beundrer jeg tværtimod Deres Opfindelsezaand: at kunne opdage en ny Regligé i nogle gamle Damastes Senggardiner, og saaledes transformere baade Sengen og Dem selv paa Moden.

Charlotte (sagte til Landsberg):
Ehichu!

Mad. Adler. Imidlertid er jeg dog nu malheureusement bleven til Latter ved Deres formaledigede Ugeblad! Hele Raboulanget falder mig: Damen med Senggardinens Regligéen! Det er vertichoux en Mier paa min Honneur, og den maa De parfaitement reparere.

Landsberg. Hiertelig gierne! Jeg giver Dem allerførste Plads blandt alle mulige opfinderiske Genier. O, Deres Raade skal falde i Forundring over, hvor

lebes jeg skal vende de metamorphoserede
Senggardiner om til Deres Koes og Hæder!

M a d. A d l e r. Ja — men hør: roes
mig dog noget modeftement, for jeg er en
dødelig Fiende af alt Flatterie. Veed De
hvad? — : jeg vil sende Dem en Forteg-
nelse over alle mine gode Qualiteter, for at
De kan blise Sandheden tro. Jeg forsikrer
Dem: jeg er furieusement modeft! og her-
med Tienerinde! (hun vil gaae.)

L a n d - s b e r g. Vil Deres Raade al-
lerede forlade os?

M a d. A d l e r. Ja, det bliver nok
paa Liden. Jack!

J a c k. Deres Raade!

M a d. A d l e r. See paa mit ægte
Guld - Repeteeruhr hvad Klokken er.

J a c k. Halv tolv, Deres Raade!

M a d. A d l e r. Peste! allerede saa
mange? Saa maa jeg mafoi strax have
mine Morgensiffter fra Haanden og styn-
de mig hen at dejeunere i Sufferlade hos
nogle af mine Connociffancer.

Landsberg (vil ledsage henne): Tilly-
der De — ?

Mad. Adler. Jh nei, nei! bliv kun
inde!

Landsberg. Blot til Vognen! —

Mad. Adler. Jeg sværger paa,
at jeg gør det ikke! — Jack!

Jack. Deres Raade!

Mad. Adler. Lad Kudsten fiøre
frem.

Jack. Hvad var det Deres Raade
sagde?

Mad. Adler. Lad Kudsten fiøre frem,
bête!

Jack. Kudsten fiøre frem?

Mad. Adler. Javist, dumme Esel!

Jack (med dum latter): Deres Raade
gik jo herhen til Kods.

Mad. Adler. Jeg troer, Diable
m'emporte, den Slynge er fuld! Siener
inde! (Gungaaer).

Landsberg (holder paa Jack): Hvad
hedder den gode Dame?

Jack. Hendes Naade er Skrædder-
mester Adlers Kone Elise Margrethe.

Klingdal. En Skrædderkone og saar
dan en Vir!

Landsberg og Charlotte (lee).

Jack. Og jeg er baade hendes Jockey
og min Mesters yngste Læredreng Jacob
Larsen fra Ringsted, som er bleven anglise-
ret og hedder Jack.

Mad. Adler (udenfor): Peste de
tetebleue! saa skal da ogsaa — !

Jack. Nu kommer jeg, Deres Naade!
(han løber ud.)

Landsberg. Ha! ha! ha! Hvad
synes Dem om den Dame?

Charlotte. Mig morede hun!

Klingdal. Ak! hvem der dog fun-
de omgaaes halvgale Mennesker saaledes
som De! men der skal meget til! der skal
meget til!

Klink. „No. 3: Hendes Naade Frue
„Skræddermesterinde Ader fører halvfransk
„Musk og Klagemaal over det satyriske

„Digt: de metamorphoserede Senggardiner;
 „og er tillige saa modest, at hun lover at
 „sende en skriftlig Fortegnelse over alle sine
 „rare Qualiteter!“

Tiende Scene.

De Førrige. En Jøde (fattigt klædt.)

Jøden. Mit Verlab! — De har i
 den vorige Woche i Tereeses Blatt ange-
 zeigt, dass ene goldene Dose er verloren
 gegaet; — jeg har den gefunden.

Landberg. Ei, det glæder mig!
 Taberen er just en af mine gode Venner.

Jøden. Daa glæder det mig ogsaa.
 — De har en Douceer af 6 Dukaten
 utgelobet —

Landberg. Og dem skal jeg ogsaa
 faa med den hierteligste Tak strax udbetale
 Dem!

Jøden. Men jeg tager ingen Du-

fater imot. Hver Mann sit! so dencker jeg.

Landsberg. Hvorledes?

Jøden. Wann De sonsten will, so geer in Deresses Blatt bekant, at en Jøde auch en ærlig Mann kan være, og uinterressirt handle! lat sig immer nogle Christne en Schmile derover wundre — Adje!

Landsberg. Et Ord, retskafne Mand! Hvad hedder De?

Jøden. Min Rahme geer til Sagen intet. Adje! (han gaaer.)

Flink. „No. 4: NB. NB. NB.
„En Jøde, som ingen Douceur vil have!!!“

Landsberg. Hvad siger De til det?

Klingdal. Jeg forundrer mig!

Charlotte. En god Leilighed, fiere Landsberg, til at bekæmpe en grusom Zordou.

Landsberg. Jeg skal sandelig heller ikke forsømme den.

Elleve Scene.

De Forrige. Bonifacius Barthel.

Bonifacius. Gud give, at dog en eller anden af dette hæsiterede Selskab vilde have den Bevaaenighed kjerligst at oplyse mig om, hvem af Dem der egentlig er den grundlærdte Forfatter af det altoplysende Ugeskrift Allehaande!

Landsberg. Om det er saa oplysende veed jeg just ikke; men jeg er Forfatteren. Hvad er til Tjeneste?

Bonifacius. Jeg kommer her til min og det hele menneskelige Rids Gavn og Nytte, og til Zuur og Smykke for Deres deilige Ugeskrift.

Landsberg. Det var som Fanden!

Bonifacius. Jeg har opfundet en Opfindelse, som er af saa stor, udbredt og frugtbar Nytte, at man endogsaa i den anden Verden vil takke Dem for sammes Anmeldelse og Bekjendtgjorelse. En Opfindelse, som — Lad skee Himmelen og

mit dybe Studium! — vil geraade, ikke allene de Levende, men ogsaa de Døde til Hæder og Ære!

Landsberg. Til Sagen, om jeg tør bede.

Bonifacius. Har min gode Ven og Laugsbroder, Deres Forlægger, den ædle Boghandler Claus Jespersen, ikke bebudet Dem mit Komme?

Landsberg. Han har ikke nævnet Dem.

Bonifacius. Had den gode Mand er lykkelig at være Deres Forlægger! Fra den lyse Morgen til den mørke Nat er hans Boglade smekfuld af lutter Standspersoner og lærde Mænd, som fisker Deres usfatteerlige Ugeblad. De er ingen af disse berugtede Autores, der kun paadrager sig smukke Folks Had og ruinerer os stakkels Boghandlere. — Ak, min Herre! det var en Bog i Folio, der bragte mig til Bettelstaven!

Landsberg. De hedder — ?

Bonifacius. Bonifacius Barthel — jeg har i samfulde tredive Aar været Boghandler og Bogtrykker — og boer tæt ved Langedbro.

Landsberg. Ja, nu veed jeg, hvem De er, og hvor De boer; — gid jeg nu bare ogsaa vidste, hvad De vil!

Bonifacius. De veed jo alle sammen, at ethvert levende Menneſte maa døe; er det ikke sandt?

Klingdal. Jo!

Bonifacius. Man seer det hver evige Dag; og indtil denne Stund og Time er det endnu ikke lykkedes nogen, at udfinde et useilbarligt Middel til ikke at døe.

Klingdal. Nei.

Landsberg. Og det er De nu kommen efter?

Bonifacius. Nei, Himlen bevare mig! Jeg var utroſtelig, dersom Menneſterne ikke døde. Jo flere jo bedre!

Landsberg (leende): En underlig Sætning!

Bonifacius. Hør nu bare, min dyrebareste Mæcen og Belynder. Jeg har udspeculeret en Ting, som med Deres Hielp og Bistand skal holde mig skadesløs for mit Tab ved den store Foliant.

Landsberg. Og den er?

Bonifacius. Folk holder meget af alle Slags Kort; nu vil jeg forfærdige Liigkort, hvorved man lader sine gode Venner vide, at deres gode Venner ere døde; paa Kanten skal disse Kort udgives med alle Slags allegoriske Deviser og Figurer; Exempli gratia: Skeletter — Dødniagethoveder — Timeglas, etcetera, etcetera! I Midten lader jeg staae Plads aaben, og der skriver man den salige Persons Navn, Fødsels-, Døds-, og Begravelsesdag!

Landsberg. O, det vil blive deligt!

Bonifacius. Ja, ikke sandt? det vil blive en Glæde at see saadanne Liigkort!

Landsberg. Især for De Riges
Arvinger!

Bonifacius. Disse Kort — som
jeg vil sælge for en Rigsdaler Sneesen —
sender man strax omkring i Husene som
Invitations-Billetter til Liigsfolget.

Landsberg. Men hvad vil Byens
Bodemænd sige til det?

Bonifacius. De skal allesammen
falte ihjel, he! he! he! det er just den
bedste Spas.

Landsberg. Og De vil leve høit!
ha! ha! o, det er et ypperligt Project —
for Dem!

Bonifacius. Ja, Døde kan jeg —
Gud lade mig sige det i en god Tid! —
aldrig fattes, saalænge det ikke forbydes
Godsfolk her til Lands, at æde, drikke og
føre sig ihjel — og det skulde jeg dog ikke
troe?

Landsberg. Na nei, det har in-
gen Nød! — Men sig mig nu: hvad kan
jeg egentlig gjøre herved?

Bonifacius. De kan indrømme mine Liigkort Plads i Deres Ugeblad — De kan anprise Publikum Opfindelsens Fortreffelighed og store Gavn — De kan sige Folk, at mine Liigkort ere, saa at sige, et Glas Mindesmærker over de Afdøde; at de henfarne Sieler leve deri, ret ligesom i Frønuiten og Historien; — Ja, det kunde ikke skade, om man paa en sin Maade gav Folk at forstaae, at endogsaa de Døde i Graven maae glæde sig over deslige Kort.

Landberg. De har Ret! Jeg giver Dem mit Ord, at Skylden skal ikke være min, dersom Publikum ikke finder Smag i Deres Liigkort.

Bonifacius. Af, høiædle Belynder! hvorledes og hvorlunde skal jeg dog bevidne Dem min Erkiendtlighed? (hurtig): Maa jeg sende Dem et Exemplar af den ulyksalige Foliant? maa jeg? hvad?

Landberg. Nei, nei, for mig ikke!

Bonifacius. Havde jeg bare i mine unge Dage fulgt mine udenlandske Collegers

Exempel, og smukt lagt mig efter, at eftertrykke berømte Mænds Bærker eller tilhandle mig stiaalne Manuscripter, saa kunde jeg nu være en holden Mand! — Denne gamle Herre kunde ellers give mig Leilighed til at pynte min levende Taknemmelighed.

Klingdal. Jeg?

Bonifacius. Ja; De er ventelig i Elægt med min ædle Belynder — og siden De dog allerede har den ene Fod i Graven —

Klingdal. Hvad? den ene Fod i Graven?

Bonifacius (bliver ved): Saa burde De haste med Deres salige Afgang, for at være den Første, der gjorde Brug af mine Liigkort, og førde dem i Moden.

Klingdal. Nei, mange Tak for mig!

Bonifacius. Nu, efter Behag! bære, naar De vil; af lutter Erkiendtlighed skal jeg have den Være og Fornøielse, gratis at levere Liigkort baade til den gamle Herres, den unge Herres og den smukke Tom-

frues, Frøkens, Madammes eller Frues
Begravelse! Pligtskyldigste Tiener! (gaaer.)

Charlotte (leende): Han vilde have
os allesammen begravede!

Flink (høit): „No. 5: Boghandler Bo-
nifacius Barthel vil trykke Liigkort og
„have Død paa alle Byens Bedemænd!“

Landsberg. De seer, for hvilke
Daarligheder jeg er udsat. — Forlad at — —

Klingdal. Vist ikke! det har ret
moret mig — ha! ha! ha! for at kunne
takke Dem, snister den Nar mig i sorten
Jord! ha! ha. ha!

To Lyte Scene.

De Forrige. Fikke. Malene.

Fikke. Det forundrer Dem nok, min
Herre, at faae en Visit af to unge Pigeboern?

Malene. Men hvem kan vel imod-
staae sin Lyst og Begjærighed efter at lære
at kiende Dem personlig?

Fikke. Og efter at takke Dem for al den Glæde og Fornøielse, som Deres uforslignelige Uæstribot holder En.

M a l e n e. Ja, ikke allene Glæde og Fornøielse, men udsigelig Gavn og Nytte.

Fikke. Hvorpaa vi to ere et levende Exempel.

L a n d s b e r g. Hvorledes har jeg — ?

M a l e n e. Nei, Deres Lige findes ikke blandt Alverdens Skribenter!

Klingdal (affides): Det er mine Ord!

Fikke. En Mand, der forener saamegen Skarpføidighed med den Ynde i sin Skrivemaade!

L a n d s b e r g. De gjøre mig ganske skamsuld! —

M a l e n e. Den fineste, meest spillende Bittighed med den strengeste Sædelære!

Charlotte (sagte): Hvilket Snakke, tsi!

Fikke. Vi kommer, for at bede Dem være Dommer i vores lille Tvistighed.

Landsberg. Hvor er det mig muligt at dømme imellem to saa elskværdige Personer?

Malene. Vi ere Søstre, og —
— Men tael Du, Fikkemoer, Du er den ældste.

Fikke. Det er det samme, lille Malene, Dit Foredrag er bedre.

Malene. Nei, nei! Vere den, som Vere bør!

Fikke. Naa, siden Du da endelig vil — Ypperlige Mand! De seer her Deres Ugeskrivts to største Forsægterinder og Amatricer.

Malene. Ak, det søde Blad! det har kun en eneste Feil.

Fikke. Gud give, at De lod os faae tolv Ark om Ugen istedet for eet! —

Malene. Det var just det jeg vil de sige.

Fikke Blandt alle de mange ypperlige Ting, som Deres ypperlige Uge-

skrivt indeholder, har dog een Afhandling især giort Indtryk paa os —

Malene. Det var den: om den Kunst at tie!

Fikke (paa samme Tiid): Ja, om den Kunst at tie!

Malene. Oprigtigheden kræver, at vi maae bekiende for Dem, at før var denne Kunst os ganske fremmed.

Fikke. Allevegne, hvor vi kom, kaldte man os Sladdersøstrene.

Malene. Og desværre ikke uden Marsag!

Fikke. Men den herlige Afhandling: Kunsten at tie! har aldeles omskabt os.

Malene. Nu taler vi aldrig, uden naar vi absolut maae og skal.

Fikke. Og saa bestandig med Maade.

Malene. Hverken mere eller mindre, end hvad der skal siges og ikke kan forties.

Fikke. Ingen af os aabner Munn

den uden skjellig Grund og Marsag; og er det ikke Ret?

Landsberg. Jovist!

Malene. De har lært os, at den første Lyde hos en ung Pige er Gladder-
vurrenhed —

Gikke. Al utidig Sniksnak og unød-
vendig Fadderfladder baade fieder og mis-
hager.

Malene. Besteden Tausshed deri-
mod smykker og giver vort Rion.

Gikke. Hvad har en Pige vel at
snakke om? —

Malene. — Andet end Baand,
Kniplinger, nye Møder —

Gikke. Og saa imellemstunder bag-
tale sine gode Venner —

Malene. Og hvor væmmeligt maa
det ikke være for en tænkende Mand?

Landsberg. Men Marsagen til Deres
Evisstighed — ?

Gikke. Min Søster er af den Fors-
mening, at hun har ført sig Deres fortref-

felige Afhandling bedre til Nytte end jeg — Hun troer, at hun er endnu stærkere i at tie end jeg.

Malene. Og De skal nu afgjøre, hvem af os har Ret.

Landsberg. Jeg, mine Damer?

Fikke. Jeg indrømmer Dig gierne, at Du ikke taler meget — men jeg taler dog ulige mindre.

Malene. I alle mulige andre Ting tilstaaer jeg Dig gierne Fortrinnet, kiere Fikke, men ikke i at tie — Af søsterlig Kierlighed vil jeg indrømme Dig, at vi ere begge to lige stærke — det er Alt, hvad jeg kan gjøre.

Fikke. Ja, men dermed lader jeg mig ikke nøie! Det var mig, som lærte Dig at tie.

Malene. Hm! sommetider hænder det sig, at Skolaren overgaaer Læremesteren!

Fikke. Fald De Dommen, mit Herre!

Malene. Ja, fæld Dom! fæld Dom!

Landsberg (leende): Men for Pokker, mine Damer! hvorledes vil De ved idelig Snakken bevise, at De kan tie?

Fikke. Hør bare mine Grunde —

Malene. Hvad? vil Du snakke først? —
— Nei, den Fordeel var dog ogsaa vel stor! Naar Du har talt, hvad kan jeg saa sige om den Materie?

Fikke. Jeg veed dog, at een maa tale først — og jeg er den ældste!

Malene. Det Fortrin lader jeg slet ikke gielde her.

Fikke. Det bør gielde her og alles vegne. Baade Alder og Fornuft ere paa min Side.

Malene. Som om Alder og Fornuft altid vare parrede! Jeg kiender den, der er ældre end jeg, og er saa dum som en Høne!

Landsberg. Kiere Jomfrue! —

Gikke. Det klæder underligt, at
Gias vil tale om Høns!

Landsberg. Jeg beder Dem —!

Malene. De kan ikke troe, min
Herre —

Gikke. Hvad! vil Du tale først?
nei, det taaler jeg ingentunde. Jeg maa
sige Dem —

Malene. Jeg giver ikke et Haars-
bred efter for Dig!

Landsberg. Men, Jomfrue!

Gikke. Jeg ligesaa lidt for Dig!

Landsberg. Ikke saa hidsig! —

Malene. Døm nu, min Herre!

døm!

Gikke. Ja, ja, døm, døm!

Landsberg. Jeg skal domme Dem
imellem, hvem af dem, der taler mindst?

Gikke. Det gjør jeg! og af gode
Årsager, som jeg strax kan sige Dem —

Malene (paa samme Tiid): Det gjør
jeg! og jeg har de vigtigste Grunde til
at paastaae det.

Fikke. Det var mig, som først fastede den Beslutning, at lære Taushed og Bessedenhed.

Malene. Jeg har al min Tid haft det Snakksomhed som en Pest, og følgerlig kostede det mig kun saare liden Noie.

Fikke. Enhver af mine Venner og Bekjendtere giver mig Fortrinnet —

Malene. Enhver, som kiender min Søster Fikke, ærgrer sig over hendes Sladderagtighed!

Landsberg (raaber høit): Mine Damer! mine Damer! jeg beder Dem for Deres Helbreds Skyld: lad mig dog komme til at fælde Dommen! De har begge de ypperligste Lunger af Verden, og ere begge sande Monstere paa Taushed!

Fikke. Hun! jeg havde dog ventet mig noget mere af Deres Forstand!

Malene. Det, maa jeg sige, var en ussel Dom af en lærd og studeret Mand!

Gikke. Alle og enhver veed, at min Søster Malene er en Pluddermund!

Landsberg. Det troer jeg gjerne.

Malene. Det er Gud og hver Mand bekiendt, at min Søster Gikke er en Glædetast!

Landsberg. Det troer jeg gjerne.

Gikke. Adieu, min Herre! og lær De for en anden Gangs Skyld, at en flog Mand bør undersøge en Sag, inden han befatter sig med, at ville domme i den. Jeg vil aldrig mere see Deres Ugeblad for mine Dine, thi Partiiskhed kan jeg ikke lide for min bittere Død! Enhver, som kiender mig, veed at jeg kan tie meget bedre end min Søster, og hermed er jeg Deres Tjennerinde! (gaaer.)

Malene (paa samme Tid): En ærlig Mand bør aldrig bære Sappen paa begge Skuldre! Hoorledes kan De domme os imellem, da ingen af os tilbørlig har forklaret sig? Jeg veater, at De i Deres næste Blad indrømmer mig Fortrinet for

min Søster Fikke, ellers er jeg Deres uforsonligste Fiende! og hermed Farvel! (gaaer.)

Landsberg (efterat han har hørt et Par Linier — paa samme Tiid som de to Søstre):
 Jeg er villig til for Alverdens Nafyn at give Dem det Vidnesbyrd, at De ere Vidundere af Taushed. Men at dømme Dem imellem, det er umuligt, umuligt, umuligt! Himlen styrke og bevare Deres Lunger, at De endnu længe maae kunne tie ligesaa godt som hidtil! (han følger dem til Døren.)

Flink. De to Skader vare skiaarne godt for Tungebaand!

Klingdal. Jh, det var da et Par affæyelige Tøser!

Charlotta. Hvor faaer De al den Taalmodighed fra?

Landsberg. Taalmodighed er det første, som udkræves hos den, der arbejder for Publikum.

Flink. „No. 6: Jomfruerne Fikke og Malene, tvende Søstre, bevise, at de

have lært den Kunst at tie, — ved at snakke
i Munden paa hinanden!!

Trettende Scene.

De Forrige. Magister Baldrian.

Magistren. Jeg stienker Dem
min Hilsen!

Landsberg. Erbsødige Tiener!

Magistren. Jeg har jo dog den
Ere at tale med Forfatteren af Ugebladet
Allshaande?

Landsberg. O, Vren er min!

Magistren. Saa maa jeg da
aaenhare Dem, min Herre, at jeg kommer
her, for at bede Dem besvare mig et saare
vigtigt Sporgsmaal, der angaaer en særdes
les fillen Materie.

Landsberg. Hvis jeg kan: med
Gernviesse! men jeg maa bede, at De vil
fatte Dem i Korthed.

Magistren. Aldrig kunde min
Herre yttre nogen Attraa, der var mig an-

fligere! Jeg for min Deel, jeg holder
Korthed for Sielen i Talem.

Landsberg. Det glæder mig.

Magisteren. Og saasnart jeg har
noget at foredrage, beslutter jeg mig altid
paa den altermuligste Korthed.

Landsberg. Det vil jeg ogsaa
haabe.

Magisteren. „Hvortil gavne“ —
siger jeg lidt og ofte til de Støvet's Sø-
ner, udi hvis Been jeg inspirerer Videns-
skabernes Marv — „hvortil gavne alle Om-
svøb, alle Duvæie, alle Circumscriptioner,
og alle Exclamationer? De so-høie hvers
en Materiens eller Formens Værd. La-
der os“ — siger jeg da videre — „lader
os betiene os af og beslutte os paa Lacedæ-
moniernes fyndige Korthed.“ —

Landsberg. Ja, lad os det!

Magisteren. V. Byrdige Herre veed
ventelig nok, at disse samme Lacedæmoniere
ogsaa hed Spartanere?

Landsberg. Men velbyrdige Herre
 veed ventelig ikke, at jeg har Forretninger,
 som forbyder mig at indlade mig i gamle
 Ordsløberier?

Magisteren. Gjør mig hiertelig
 ondt! Tillader min Herre mig et Spørgs-
 maal?

Landsberg. Jeg har jo sagt ja!
 men hurtig!

Magisteren. „Forhast Dig ikke!“
 sagde den romerske Imperator — hm! —
 sagde den romerske Imperator — den ro-
 merste Imperat — ja, min Hukommelse
 svækkes! — Kan min Herre ikke sige mig,
 hvad det var for en romersk Imperator,
 der sagde: „Forhast Dig ikke!“?

Landsberg. Jeg er intet Compens-
 dium, og siden jeg uheldigviis just har
 Hastværk —

Magisteren. Tillader min Herre
 mig da virkelig et Spørgsmaal?

Landsberg. Ja, for syvende og sid-
 ste Gang, ja!

Magisteren. Det er et quasi Samvittigheds-spørgsmaal — et Spørgsmaal, hvorpaa et Menneskes Bæe og Vel beroer. Behag at høre.

Landsberg. Jeg hører. (Sagte til Klingsdal): Han gjør mig det dog næsten for broget.

Charlotte (sagte): Det er en Glæde derhant^{en} af et ganske andet Slags, end de to forrige.

Magisteren. Troer velbyrdige Herre, at der eksisterer Gaar her i Verden?

Landsberg. Troer velbyrdige Herre, at der eksisterer Vest — ?

Magisteren. Jeg beder Dem indstændig at besvare mit Spørgsmaal med blot Ja eller Nei. Det er den saa yndede Socraticke Methode, hvoraf jeg betiener mig, og derved vindes megen Tiid, og forhindres megen Tiids-spilde. Endnu en Gang: troer velbyrdige Herre, at der eksisterer Gaar her i Verden?

Landsberg (sagte): For ikke at
argre mig over Marren, er det bedst at
have Soier med ham! (heit): Ja!

Magisteren. Ogposito, sæt, at
der er sat Gaarehyrder til at passe paa
bemeldte Gaar, troer velbyrdige Herre saa
illegemaade, at det er bemeldte Gaarehyr-
ders Pligt, ikke at lade bemeldte Gaar
komme fra sig?

Landsberg. Ja!

Magisteren. Men bemeldte Gaar-
rehyrder bor bære troelig Omsorg for be-
meldte Gaar?

Landsberg. Ja!

Magisteren. Og naar meeroftbe-
meldte Gaarehyrder saadant giorre, bor det
sig ingen reiskaffen Person dem desaaarsag
at dade?

Landsberg. Jo!

Magisteren. Jo?

Landsberg. Nei, vilde jeg sige.
(til Alingdal): Forstaaer De ham?

Klingdal. Nei, saamen gjør jeg ikke!

Charlotte. Jeg ikke heller.

Magisteren. Jeg har udtalt. — Vil velbyrdige Herre da nu give mig mit Lam tilbage?

Landsberg. Deres Lam?

Magisteren. Mit moralske Lam!

Klink (halvsagte): Det er en physisk Besel!

Landsberg. Her, min gode Mand! nu er jeg snart fied af al denne Præt.

Magisteren. Mit moralske Lam kræver og fordrer jeg — min Pøde, min Alcibiades, som sad ved mine Fødder, min Alexander, som Dag for Dag erobrede flere og flere Riger paa Bidentfabernes Balplads; min unge Cicero eller Kifero, paa hvis Ryg jeg har sønderstaaet flere end tre Gange tre Stofke, medens jeg lod ham indstudere den gamle Ciceros eller Kiferos Bærk om Pligterne.

Landsberg. Nu forstaaer jeg Dem først! — De hedder?

Magisteren. Magister Baldrianus.

Landsberg. Og er Hovmester hos en ung Herre?

Magisteren. Saalunde farer Deres Belbyrdighed ikke vild.

Landsberg. Og De formoder, at Deres Glebe er hos mig?

Magisteren. Saalunde farer Deres Belbyrdighed ganske vild! Hans Legeme er i mine Hænder! men hans Siel er udi Deres.

Landsberg. Hr. Magister! De overtyder mig virkelig om, at jeg har mere Saalmodighed, end jeg selv vidsde af.

Magisteren. Lad mig blot komme til Orde, saa skal De erfare alleting. Ved den ugudelige, og for alle Præceptores og Ungdomslærere høist forargelige og fornærmelige Afhandling, der var indrykket i Deres Blad, under Navn og Titel af:
 „Toget angaaende Ungdommens Opdræ-

gelse" — udi hvilken der forekom de skammelige Ord: „at Kunster, Lærdom og Videnskaber aldrig bør prygles ind i unge Mennesker!" var bemeldte mit moralske Lam ordentlig blevet forvandlet til en Bæder. Han understod, formastede og fordristede sig til at rose samme Afhandling i Terminis, som jeg ingenlunde kunde døie, da de stode ganste imod mit Opdragelses System. Jeg bekæmpede hans Grunde med en tyk Knorteklep, hvorpaa han kastede mig Blækhornet i Hovedet, i det han beraabde sig paa et Sted i den nederstgigelige Afhandling. Min Herre kan her selv see dette sorte Plasser, som et umistænkeligt Vidnesbyrd om Sandheden af mit Forebringende. Jeg har folgelig beviist, at De har frastiaalet mig mit moralske Lams Siel eller Aand, og jeg kræver Erstatning.

Landsberg. Af hvad Slags?

Magisteren. De ville behage i Deres Ugeblad at indrykke denne Afhandling

eller Dissertation, som skal veligere Deres
ad absurdum. Min nuværende Bæder vil
læse samme, og atter vorde et Lam. Vil
Deres Belbyrdighed gøre dette?

Landsberg. Ja.

Magistren. Gratias quam maxi-
mas ago habeoque! (Han gaaer.)

Charlotte. Det var en søl Ung-
domslærer!

Klæk. //No. 7: Magister Baldrian
-tilbagefordrer sit Lam, som er blevet for-
vandet til en Bæder!"

F i o r t e n d e S c e n e.

De Forrige. Fru Falberg (i dyb Sorg.)

Fruen. Deres ubekiendte, men des-
uagtet høistforbundne Tjenerinde!

Landsberg (byder hende en Stool) Ud-
myge Tjener! Hvori har jeg da været saa
lykkelig at tjene Dem?

Fruen. De har to Gange ved De-
res Ugeblad gjort mig en ganske ubestribe-

lig Fornøielse. De har havt den Attention, paa en høist charmant Maade, at underrette Publikum om begge mine salige Mands dødelige Afgang.

Landsberg. Døde de begge paa eengang?

Fruen. Vist ikke! Der var affurat et Aar og tre Dage imellem den førstes og den andens Død. — Jeg kommer nu for atter at give Dem Leilighed til at vise Deres ypperlige Talent — thi i Gaar lod jeg min tredie Mand begrave.

Landsberg. Jeg takker skyldigst, og skal ikke unblade —

Fruen. Folk taler allerede til mig om et nyt Partie — men ak! Mindet om min sidste gode salig Mand har indgravet sig saa dybt i mit Hierte, at i de første fire Uger vil jeg ikke være capable at tænke paa nogen anden.

Landsberg. Hele fire Uger? — Ei, Madame! det er jo en lille Ewigheid for saadan en ung Enke! Nei, det dristige Forsæt overgaaer vist Deres Kræfter.

Fruen. Jeg elskede min Mand! og sand Kierlighed finder ingenting for svært.

Landberg. Hvem skulde troe, at saa ung en Dame havde ladet begrave tre Mænd, uden at tabe det mindste af sine Yndigheder?

Fruen. De flatterer mig, min Herre! — Nu er jeg ikke smuk; — ja for, det var en anden. Sag! men nu — nei, nu er jeg ikke smuk!

Charlotte (sagte): **Hvilken Roskette!**

Fruen. Naar man i sit nittende Aar har haet den Kummer at blive tre Gange Enkesrue — troe mig: det kan tage paa Nerverne! det kan undergrave Helbreden — bringe Skionheden til at visne — Sorgen har forvandlet mine Rinders Roser til Lilier!

Klingdal. Det maa De da heller ikke sige; De er jo saa rodmoseet at det er en Lyst!

Charlotte (sagte): Ja, Sminken sidder fingertyk!

Fruen. Nu vil De ogsaa smigre mig, det mærker jeg nok!

Klingdal. Jeg smigrer saamen aldrig; men enhver kan see, at De er saa rød som De var malet.

Fruen. Ah, jeg kiender Mandfolkene! de ere skielmske.

Klingdal. Na, jeg har aldrig været skielmsk!

Fruen. Er det Deres virkelige Albor, min Herre, saa glæder det mig; maa-
skee nogle Levninger af fordums Skønhed, som jeg ikke engang selv veed af, og som De nu har været saa god at bemærke, og —

Landberg. Det maa være en ubestribelig Smerte, at miste den man elsker.

Fruen. Ja, min Herre, det er en Smerte, som er penetrant! Kun den kan

Dømmre derom, som selv har erfaret den,
— og det har jeg desværre!

Landsberg. Ja, endogsaa tre Gange!

Kruen. Tre Gange! Men, skulde De troe det: hvormeget jeg endogsaa leed ved disse Dødsfald, jeg vilde heller blive sex Gange endnu Enke, end nogenfinde volde en elsket Mage den grusomme Summer at græde ved min Grav.

Landsberg. Hvilken Hsimodighed!
— Destomere forundrer det mig, at De med saadant et smt, folsomt Hierte, og saa uendelig mange Lidelser endda har kunnet bevare Deres Skionhed.

Kruen. Begynder De nu igien? —
Ja, jeg forstaaer Dem nok! Men som sagt: i de første fire Uger vil jeg ikke høre tale om det mindste! — Er denne Dame Deres Søster?

Landsberg. Nei, saa lykkelig er jeg ikke.

Kruen. Ja, Deres Kone er det da

ikke, thi jeg veed De er ugift; men maa
 skee er det — ?

Klingdal. Det er min Broderdatter,

Fruen. Ja saa! — Er De ugift,
 min Herre?

Klingdal. Jeg er, Gud skee Lov,
 Enkemand!

Fruen. Enkemand? — Af!

Landsberg. Det Ord opriver Deres
 Saar; i'le sandt? — Naar kun ikke Deres
 Nerver angribes for stærkt ved Erindringen
 om Deres egen tredobbelte Gafestand.

Fruen Af nei! ved slige Vanheld
 er min Smerte taus, stille! — jeg bliver
 som felesløs — der kommer ikke en Taa-
 re i mit Øie!

Landsberg. Det er endda en Lykke!

Fruen. Lykke? — Nei, den bittre-
 ste Sorg er den, som ikke kan faae Luft!

Landsberg. Hvad hed Fruens sa-
 lig Mand?

Fruen. Den sidste, mener De?

Landsberg. Ja.

Fruen. Han hed Falberg og var første Secretair (sukkende): hos en Lallotterie-Collecteur. Min anden Mand, veed De nok, havde været Liniedanser, men var af fornem tydsk Geburt — og den første Mage, som førde mig til Brudekammelen, kom reisende hertil som Kammerhusar hos en fransk Emigrant.

Landsberg. Godt! Fruen skal vist blive tilfreds med det Estermæle, jeg vil reise Deres tredie Gemal Hr. Secretairen.

Fruen. Meddeel Publikum den Smerste jeg føler; siig at jeg jamrer som en forladt Turteldue. Lev vel, min Herre! Skulde jeg giøte mig igien, og have den Ulykke, ogsaa at lade min fjerde Mand begrave, saa skal jeg nok lade Dem det vide. Deres bedrøvede, hierteflemte Dienerinde!
(Hun gaaer.)

F l i n k. , No. 8: Tredobbelt Enkefrue,
„Falberg, som begræder sin tredie Mand,
„og ikke vil høre tale om den fjerde, før

„rend om fire Uger! NB. Hun er først i
„sit nittende Aar!“

Charlotte. Jeg ynkes ret over
Dem, kiere Landsberg, og beundrer Deres
Laalmodighed.

Landsberg. Hørde De ikke, hvad
Frøen sagde? — sand Kierlighed finder ingen-
ting for svært?

Klingdal. Kierlighed?

Landsberg. Ja, Kierlighed til
mine Forretninger.

Klingdal. Ja saa! (sagte til Char-
lotte): Hans Kierlighed til Dig lader til
at være gaaet over.

Charlotte (sagte): Skulde han ans-
den Gang udsætte sig for, at De afflog
ham min Haand?

Femtende Scene.

De Forrige. Geert Geertsen.

Geert Geertsen (snubler i det han
træder ind): See engang! der snublede jeg

jo over Dørtærskelen, og havde nær faldet, og havde jeg nu faldet, saa kunde jeg kommet til Skade, og var jeg kommet til Skade, saa maatte man have sendt Bud efter Doctoren! Doctoren havde skrevet en Recept; Recepten var bleven bragt til Apotheket; fra Apotheket havde man henter Medicamenter; Medicamenterne kommer fra Østerlandene, thi fra Østerlandene kommer de funde Drikke, siger den vise Aristoteles. Aristoteles var Præceptor hos Alexander Magnus, og holdt det prinselige Opdragelses-Institut udi Macedonien. Nuomstunder have vi ogsaa Instituter, men de fleste skal være mere til Lærernes Fordeel, end til Lærlingernes Gavn, siger man. Alexander Magnus var en Herre over Alverden. Alverden bestaaer af Vand og Land. Macedonien var en By udi det Land Grækenland, de frie Kunstens og Færdighedens sande Hiem; de frie Kunst og Færdigheder ere syv; udi Grækenland boede og logede syv vise Mænd; Grækenland passerede

ellers for Wiisdommens Sæde, og Wiisdommen har en Præsidentinde, der hedder Minerva, hvilken Minerva igien har en Søster og Masoeur, navnlig Diana. Samme Diana er Gudinde for Jagten og for Kydsfæd, hvorvel somme vil paaftaae, at hvad Kydsfæden angaaer er der Maade med, og at hun skal have haft adskillige Maskapi med to Kampellanker, de Herrer Actæon og Endymion; men hvem kan vel vogte sig for Folkesnak? og om det endogsaa var sandt: har da den gode Gudinde ikke Lov til at sætte Honnøret lidt tilside, ligesaavel som saamange jordiske Madammer og Fruer, naar det nu kan fornøie hende? Jeg mener jo! thi naar hun som Gudinde for Jagten har strippet omkring med sine Hunde fra den lyse Morgen til den mørke Nat, kan hun dog sagtens trænge til en Smule uskyldig Tiidsfordriv, og den maa være meget misundelig, som kan fortænke hende deri! Desuden gad jeg nok seet vore Modens Damer naar de

fulde føite barbenebe omkring iblandt Mel-
 der og Tjerne og Tidøler som hun, der
 dog er en virkelig guddommelig Gudinde
 af første Rang! De har Skoe, Støvler
 og Pampusser paa Benene, men hvad har
 hun? ikke mere end bag paa min Haand!
 Paa Olympen, hvor Diana boer, har Sko-
 magerlauget aldrig været i nogen rigtig
 Anseelse, fordi Guderne gaaer med bare
 Fødder, hvilket maaskee ogsaa var det flo-
 geste, thi havde jeg gaaet med bare Fødder,
 isledet for med Skoe, som de jeg her har
 paa, hvilke ere forfærdigede af Skomager-
 mester Dankel, boende i Christenbernikov-
 stræde No. 270 i Stuen, saa havde jeg
 kanskee ikke snublet, hvorved jeg let kunde
 have faldet og kommet til Skade, og nu
 vil jeg bare i allermuligste Korthed bede
 Dem bekiendtgjøre i Deres Ugeblad, om
 muligt paa Vers, at jeg har tabt mit
 Bækket — vel at forstaae: mit Barbeers-
 bækket! — samt to splinternye Byakorns
 Servietter, og at den retskafne Finder, som

bringer det Tabte tilbage, skal nyde en god
Douceur af 10 Mark, foruden at Navnet
forties, og hermed er jeg Deres tjenstfyll-
dige Serviteur! (han vil gaae.)

Landsberg. O, vie lidt, vie lidt!
Maa jeg spørge — ?

G. Geertsen (vender hurtig om):
Kort! ganske kort! thi jeg har ingen Tid
at snakke bort!

Landsberg. Skulde De ikke være
i Slægt med den berømte Mester Geert
Westphaler?

G. Geertsen. Jo, samme Mester
Geert Westphaler var min Farfader, og
jeg er hans næst yngste Sønnesøn, Mester
Geert Geertsen, der har arvet —

Landsberg. (afbrøder ham): Hans
Snakketoi —

G. Geertsen (hurtig): Hans Næ-
ring —

Landsberg (ligeledes): Hans Mund-
låder —

G. Geertsen (som før): Hans
Kundskab.

Landsberg og G. Geertsen (begge
paa eengang): Serviteur! (G. Geertsen gaaer.)

Landsberg. Efter den Scene
kan vi trænge til noget at styrke os paa.
Chocoladen bier paa os. Behager De?
(Han gaaer med Charlotte.)

Klingdal (følger efter): De er en
stor Mand! en stor Mand!

Glink (skriver): „No. 9: Geert
„Westphalers Sønesøn, Barbeer Geert
„Geertsen, der i allermuligste Korthed,
„men med mange Ord, fortæller, at han
„har tabt sit Barbeerbækken og to Byge-
„korns Servietter, lover Finderen to Mark
„i Douceur, samt Navnet forties, og for-
„langer Bekjendtgjørelsen paa Vers!“ —

Sextende Scene.

Flink. Hans Sørensen, (specialiseret, har en Tobakspibe stukket fast i Baandet om sin Hat.)

Flink (affides, da han seer ham): Hils ledød! en fuld Soldat!

Hans. Er Han denne hersens Ugeblattsmakker?

Flink. Ja og Nei. Hvad er til Hans Tjeneste, min fiere Ven? hvem er Han?

Hans. Jeg? jeg er en lystigs Knægt! en Himmelhund, saa at sige! hverken for stor eller for lille; hverken for seed eller for mager. Jeg er Soldat, skal Han vide — og har tjent Kongen i 25 Aar, og heder Hans Estensen, skal Han vide, og Han — hvad er Han for en?

Flink. Jeg er Secretair eller Kamulus for Ugeskrivtet.

Hans. Kamulus? hvad Godt gjør den? hvad skal den til?

Flink. Det er en meget vigtig Post.

Hans. Men Han er da folgelig ikke selv Fabrikant af det Ugepapir?

Klink (sagte): Ugepapir! hvilket Navn! (høit): Nei, det er en anden.

Hans. Saa lad mig gleich faae fat paa denne anden — jeg har et Par Ord at hoidffe ham i Dret, skal Han vide.

Klink. Høidff mig dem i Dret; det er lige krafftigt.

Hans. Saa? — Meiner Gix! det kan jeg, om jeg vil! — Naa, jeg har da hørt fortælle — at — at i dette Ugepapir eller Ugeblatt faaer Folk at vide alt — alt hvad Godt man har gjort — og jeg har ogsaa gjort meget Godt, skal Han vide — og det skal Han nu ogsaa lade Folk vide i Papiret — og naar Kongen saa faaer det at vide, skal Han vide — saa kan jeg faae min Affked — og min Captain sou beed, at jeg er en Karl, der er Karl for min Hat, han vil ikke have, at jeg maa faae den — og jeg gider ikke tiene længer, skal Han vide! — (Han tager Piben af Hat

ten, og søttelsettes sig hele Scenen igiennem med at kradse den ud og stoppe den igien.)

F l i n k. Hvad Godt har Han da vel gjort? lad høre!

H a n s. Sæt sig derhen — og skriv op.

F l i n k. Na, jeg skal nok huske det!

H a n s. Han husker Satan, giv Han! — Skriv, siger jeg! Alle Connerwetter! jeg vil ikke lade mine Ting forhunze!

F l i n k. (sagte): Sid Fanden havde den drukne Hund! (Han sætter sig.)

H a n s. Skriv nu alkerat som jeg siger Ham til.

F l i n k. Godt! godt! (sagte): Det bliver en fin Missmass af Siellandsk og galt Tydsk!

H a n s. Og saadan skal Han ogsaa lade det prente i Ugepapiret, skal Han vide! — — Hører Du det, Kaamelus?

F l i n k. Ja, ja, jeg hører det nok;

Hans. Hvorfor svarer Du da ikke,
Din stædige Dievel?

Flink (sagte): Den irakilske Uesel!

Hans. „Jeg hedder Hans Sørensen —“

Flink. „Sørensen“ —

Hans. „I 25 Aar har jeg tient bey
Granadiererne —“

Flink. Det kan man ikke sige.

Hans. Kan man ikke sige det? Da
hører Han jo dog, at jeg siger det!

Flink. Ja, men det er galt; det er
halvt Danskt og halvt Tydskt.

Hans. Ja, jeg sprækker ogsaa mit
Tydskt som en gebuhrner Tydskt! — Naa,
hvordan skal der da staae, naar det skal
være rigtigt?

Flink. „I 25 Aar har jeg tient
ved Grenadier-Regimentet.“

Hans. Er det ligesaa tydeligt som
mit?

Flink. Baaede tydeligere og bedre.

Hans. Godt da! — „Dg drey Maal
har jeg været med mod Engelsemændene,
skal J vide! —“

Flink. Paa Dansk maa Han sige:
„Dg tre Gange har jeg været med mod En-
gelsemændene.“

Hans. Hm! (betænter sig): Du lye
ver dog vel ikke for mig, Du Sammelus?

Flink. Na, vist ikke!

Hans. Ja, for saa maa Du tage
Din Puffel i Ngt for Prügelfleisch! — „Jeg
har immer opført mig som en Kieltring —“

Flink. Ha! ha! ha! — Han har
immer opført sig som en Kieltring!?

Hans. Spiil Du Dine Beselsoren
op! — Jeg sagde: nimmer og ikke immer!
Nimmer — det vil sige: nimmer — aldrig!
— „jeg har aldrig opført mig som en Kiel-
tring. —“

Flink. Nu forstaaer jeg Ham.

Hans. Læs op! Hvad har jeg nu
sagt?

F l i n k. „Jeg har aldrig opført mig som en Kiestring.“

H a n s. Rigtig! — „Som en Kiestring: men som en ægte Siellandsk Bursche.“

F l i n k. Det er jo atter Lydst.

H a n s. Vi sprækker jo ogsaa altid Lydst auf die Wache!

F l i n k. Lad mig sætte: „som en godværlig Siellandskaer.“

H a n s. Jeg vil beholde min Bursche, siger jeg!

F l i n k. Nu ja, for mig gierne!

H a n s. Jeg har min egen Stylum, skal han vide.

F l i n k. Det mærker jeg!

H a n s. Naa, weiter! — „Som en ægte Siellandsk Bursche, — og har slet ikke nødtigt at skæmme mig —!“

F l i n k. Slet ikke nødtigt at skæmme mig —!

H a n s (Glaer i Bordet): Skæmme mig, sagde jeg!

Klink. Ja, men skiemme er ikke
Danst.

Hans. Gøttessblix! er jeg da in-
gen Danster?

Klink. Jovist, men —

Hans. Vil Din Fammelus bilde
Dig ind at lære mig mine Sprog? — Det
er Danst, siger jeg!

Klink. Men for Dievlen, i det
mindste: ikke godt Danst!

Hans. Ikke godt?

Klink. Nei.

Hans. Naa, saa skriv. Han det be-
dre, derfor er Han jo en Penneslikker! —
Er Han færdig?

Klink. Ja.

Hans. „For to Aar siden friede jeg
min Captain for store Skavanker — “

Klink (leende): Hvad er det Han
siger? Skavanker?

Hans. Ja, naar En har faaet en
Blissur i Hovedet saa lang som saa: — er
det ingen Skavank?

F l i n k. Ha! hai ha! Han maa sige: „for store Uheld, Ulykker.“ — En Skavank troer jeg Han har selv — (halvsagte): — i Hiernen!

H a n s (betænker sig): Jeg troer, Han har Ret. — „Jeg var med i et Udsald — siden fandt jeg min Captain iblandt de Døde, skal Han vide — saa læffede jeg ham op paa min Puffel — marscherede affted med ham til Sygestuen — derpaa blev han kuriert — og, nu vil han ikke give mig min Affked!“

F l i n k. (Efterat han har skrevet): Har Han giort endnu mere Godt?

H a n s. Na ja, freilick! — „Forgangen Herbst — nei, det var dog om Winteren — hialp jeg tre af mine Kammerater at desentire!“

F l i n k. Hvad for noget!?

H a n s. Ja; de havde en Løgtenant, der tractirede dem wie Hunde: derfor hialp jeg dem fort.

F l i n k. Veed Han vel, min Ven, at naar denne gode Sierning bliver bekiendt,

kunde man let dømme Ham til at løbe Spidsrod for den?

Hans. Saa? — (betænker sig): Saa lad den blive borte!

Flink. Det skal ogsaa være mit Raad. — Har Han endnu gjort mere Godt?

Hans. Nei, nix mehr! — „Jeg har en Gang holet — “

Flink. Halet vil Han nok sige?

Hans. Er holet da heller ikke rigtigt?

Flink. Nei.

Hans. Vil Du sige die Waahrheit, Fammelus! — Jeg seer jo, at Du griner saa smørigt! Du lyver vist! og saa — ja, ja! Du kiender vel sagtens os Siellandske Kerls?

Flink. Jo, jeg har den Ære!

Hans. Weiter! „Jeg har en Gang holet en Jøde op af Bandet, og var nær feld druknet“ — er det noget Godt?

Flink. Ja, naturligviis.

Hans. Saa skriv det op. — Jeg har ogsaa engang rettet —

Glink. Han vil nok sige reddet?

Hans. Jeg veed nok hvad jeg vil sige, skal han vide: „engang rettet en gammel Kiælling paa 80 Aar, ud af en Jldsbrunst! —“

Glink. Ud af en Jildebrand, skal det være?

Hans. Af en Jldsbrunst, skal det være! — Er det noget Godt?

Glink. At han frelsde en Kone fra at blive indebrændt? hvad andet!

Hans. Hm! jeg veed dog ikke. — Saadan en gammel Kiælling er dog ikke nûg til nogenting her i Verden.

Glink. Lyttig til nogenting her i Verden!

Hans. Halt's Maul! — Som jeg siger skal det være! — Er det nu godt? Kan jeg nu gaae?

Glink. Betal først! Det koster tre Mark, min Ven.

Hans. Hvad koster tre Mark?

Klink. Den Bekjendtgjortelse, jeg skal indrykke i Ugebladet.

Hans. Hvad! Skal jeg betale tre Mark, fordi jeg har gjort Godt?

Klink. Det er Koberfiab. Svørg engang, hvad det koster at faae et Avertissement indrykket i Kiøbenhavn's Adresseavis. Adresse-Contoiret lader sig ganske anderledes betale.

Hans. Schwereboth! Han er en Nar! —

Klink. Naa! ingen Grobheder! —

Hans. En Kjeltring! en Lumpens hund! en elementær Schweinigel, skal han vide!

Klink. Hold op med sine Skjeldsord, siger jeg, eller —!

Hans. Holztause id! vidste jeg bare, om det var noget Godt — jeg slog ham strax under Dret!

Klink. For Lievelen! jeg troer —

Syttende Scene.

De Forrige. Landsberg. Klingdal.

Charlotte.

Landsberg. Hvad er der paa Færde? hvad er alt dette for en Strø?

Flink. Jh, det er denne fulde Soldat — !

Hans. Er Han Ugeblattsmaakeren?

Landsberg. Ja.

Hans. Jeg har hørt, at der skal være saameget af alle Slags Godt i det Ugeblatt eller Ugepapir, Han skriver sammen, skal Han vide! — og saa kommer jeg her da, og vil ogsaa have mit Godt sat paa Prent — og, Donner und Blix! saa vil den Kieltring der have, at jeg skal betale ham tre Mark for det! Kan nogen ærlig Mand staae ved at giøre Godt paa den Maade?

Landsberg. Flink! Han understaer sig, uagtet mit Forbud — ?

Flink. Det var kun Spøg —

Hans. Det er Løgn, skal Du vide!
Det var Dit ramme Alvor, Sammelus!

Landsberg. Jeg kender Ham (til Hans): Hvori bestaaer Hans gode Gierninger da?

Hans (Snapper Papiret fra Flink, og flyer det til Landsberg): Der, læs engang selv!

Landsberg (læst rat han har læst):
Min Ven! der har Han et Par Rigsdaler til, fordi Han har handlet saa retskaffent.

Hans. Mange Tak. — Saasnart jeg atter gjør noget Godt, skal jeg nok komme og fortælle Ham det. Farvel.

Landsberg. For det første kan Han intet gjøre, der er bedre og gavnligere end: — ikke at drikke saameget!

Hans. Ikke drikke saameget? (grundsende): Er der noget Godt i det?

Landsberg. Ja, upaatvilelig.

Hans (tager Landsbergs Haand og Naer til.) Top! jeg skal gjøre mig Umage! — Om fire Uger skal jeg komme og sige Ham,

om det har været mig muligt. Farvel,
Gudsfolk: Alle mit enander. (Han gaar.)

Klink. „No. 10: En fuld Soldat,
„Hans Sørensen, der har bedrevet mange
„gode Gjerninger, og gierne vil prygle
„Kjællige Folk!“

Landsberg. Klink! det er sidste
Gang jeg tilgiver Ham! tag sig i Agt!
(til Kringdal): Vi bleve afbrudte —

Kringdal. Ja, og jeg blev Dem
Evar skyldig —

Landsberg. Paa det vigtigste Spørgs-
maal i mit Liv! — Alt igien forstyrrede!

Aktende Scene. *)

De Forrige. Skuespiller Wilibald.

Wilibald. Ha! Det er Dem, min
Herre! ja, det er Dem, og ingen anden!

*) Originalens Scene med den italienske Sanger-
inde og hendes Moder har jeg udeladt, da den

det siger mit Hjertes Banker mig! — De er fældne Fortjenesters Postaler! — det undertrykte Talents Beskytter! — De er Forfatter af det ypperlige Ugeblad!

Landsberg. De beviser mig uafmindelig stor Ære! Hvem har jeg den Fornøjelse at tale med?

Wilibald. Mit Navn er Wilibald. Nu haaber jeg dog, at være Dem tilfulde bekendt?

Landsberg. Nei, langt fra, det forsikrer jeg Dem.

Wilibald. De sætter mig i den største Forundring! Hvad! Skulde da ingen af de mangfoldige Provincial = Aviser og Journaler være kommet Dem for Dine,

ene faaer sin Interesse ved Ariens skønne Udsørelse, forenet med et godt Orde, og altsaa som oftest vilde møde store Uansættelighed ved en Privattheaters Forestilling.

N. E. B.

hvori man kalder mig — med hvad Grund vil jeg just ikke selv sige! — snart Roscius, snart Garrick, snart Le Kain, snart —

Landsberg (afbryder ham): De er altsaa Skuespiller, min Herre!

Wilibald. Heltespiller, min Herre! første, allerførste Elsker! (Han svinger sig rundt paa Halsen.)

Landsberg (affides): Heltespiller! og allerførste Elsker! ha! ha! ha! (hejt): Hvad kaffer mig den Ære af Deres Besøg?

Wilibald. Wind og Cabale! — Jeg syntes dog, jeg vilde ogsaa unde denne Byes Publikum den Glæde at beundre mig; men de ondskabefulde Skuespillere — hvad mener De? — de nægter mig at spille en Gæstevokse.

Landsberg. Uden at have seet Dem? Det er meget ugiæstmildt.

Wilibald. Mit blotte Navn bringer de Karle til at skielve og bæve; og da jeg nu især havde vist dem nogle Prover paa min Kunst, saa sagde de reentud, at

de ikke vilde have mig! Men biev kun, det skal hævnnes! det skal hævnnes! — det sværger jeg ved Melpomenes Dolk!

Landsberg (sagte): Han er gal!

Wilibald. Nu tager jeg min Tilflugt til Dem, min Herre. Giv De mig bekendt for Publikum, at det kan tilintetgøre denne skammelige Cabale mod det første Talent i Verden.

Landsberg. Det er en vanskelig Sag, det! — De spiller ventelig lutter Bravourroller?

Wilibald. Det forstaaer sig. For to Maaneder siden spille jeg Hamlet og Kong Lear — og det paa een Dag.

Landsberg. Det var meget!

Wilibald. For Omflødnings Skyld, mener De? — det siger intet! Vi spille begge Stykkerne i borgerlig Dragt, og jeg havde sorte Embses Underklæder i begge Roller. Som Hamlet stiv Frisure — og som Kong Lear Pungparuk.

Landsberg. Det kan man falde at ordne sin Garderobe med største Skarpsindighed og Deconomie! Og De hastede meget Bisald?

Wilibald. Det overordentligste! Jeg kunde neppe komme til Orde for den gruelige Støi og Larm, der var i Huset. Den Aftenen havde jeg nogle gode Venner hos mig, for at erkjendige mig, om det ganske umaadelig stærke og lydelige Bisald ikke havde hindret Publikum i at bemærke alle Finhederne i mit Spil. I Forstningen vidde de ikke ret ud med Sproget; men da jeg lod komme adskillige Glasse Wiin — saa fik de Munden paa Gang, og kunde ikke nok forskille mig om, hvor ypperligt jeg havde spillet!

Landsberg. Det var overmaade trøskeligt.

Wilibald. Naar, vil De anbefale mig hos Publikum?

Landsberg. Men da jeg ikke selv har den Ære at kende Dem —

Wilibald. Jeg skal vise Dem nogle
Prøver paa min Kunst.

Landsberg. Men —

Klingdal (til Wilibald): O ja, vær
saa god!

Wilibald. Imidlertid skal De
dog ikke domme efter hvad De nu faaer
at see. Dette bliver kun et Udskaft; paa
Scenen sætter jeg mere Krudt i mit Svil!
— Men gaae hen og see mig, naar jeg
udfører min første Gæstrolle! Det vil
blive noget for en Kunstner at studere! — For-
søm det derfor ikke! gaae derhen alle tre;
hører De? — Men det beder jeg Dem om,
mine kære Venner: klap ikke for mig!
Jeg holder meest af upartiiske Dommere
og hader købte eller bestilte Klap og Bra-
voraab! Slige Smaakunster bruger jeg
aldrig!

Landsberg. Vær ikke bange! Jeg
skal vist ikke flappe.

Wilibald. Nu, jeg vil jo heller
ikke lægge Baand paa Deres Gølelse; gjør

hvad De vil. — Nu begynder jeg da. Kiender De Sørgespillet: Fader = Moder = og Brodermorderen?

Landsberg. Nei.

Wilibald. Det var meget! ah, det er et sublimt Stykke! noget ganske andet end denne tørre Dyveke eller Emilia Gallotti! — Det er forfattet af en af mine bedste Venner, og endskiøndt det er paa Vers og i 9 Acter, fik han det dog færdigt i tiorten Dage, men han havde ogsaa nær drukket sig ihjel, imedens han skrev det. Nu vil jeg regalere Dem med nogle Replikker deraf. (Han rømmer sig og declamerer uden at røre Haand eller Fod.)

„Hold, Liger, op! lad af! foreg dog ei
min Smerte!

„en giftig Dolk Du stø—der i mit piinte
te Hierte!

„Jeg er en Lazarus — en Synder slem —
en Knægt,

„som har — det veed jeg nok! — fast
dræbt min hele Slægt!

„Den mindste Straf jeg har fortient, det
er at hænges;

„Med Strikken, Boddel, kom! jeg efter
Galgen længes!

„Mit Liv er mig en Pest! — paa Timen
vil jeg døe!

„til Pinebænken selv jeg gaaer! — Min
Ven, Adieu!”

Landsberg. Ha! ha! ha! det er
bevægeligt! — Men er det altid Deres
Maade at scandere Versene saa punktilig, og
ramse dem op i een Tone?

Wilibald. Ah! De holder ikke af
den huuslige naturlige Maneer? pas paa:
her har vi strax en anden, den rørende!
(Han declamerer med Svulst, vølgende Arme og
stærk Sulken):

„Nei! jeg ei græde vil! jeg fælder ei
en Taar!

„standhaftig, stærk, og fiæk jeg er, hvor
dan det gaaer! —

„Af! af! Gud give dog jeg bare
torde græde! —

//men det anstaaer mig ei! — den Hævn
 — den Fryd — den Glæde
 //faae mine Fiender ei, at see mig som
 Eujon!
 //som mindst jeg dog vil dæe som en ho-
 net Person!
 //om Sorg — om Qual endog min Siel
 skal sonderstrykke,
 //jeg knyter dog ei et Muk! nei, sy for
 en Ulykke!"

(Han gaaer heftig frem og tilbage og tørrer Sveden af sig.)

Landsberg og Klingdal. Ha!
 ha! ha! ha!

Glink (sagte): Ham gab jeg havt
 til at spille i mit Stykke!

Wilibald. Hvad! De leer?

Landsberg. Om Forladelse! det er
 ikke ad Spillet — endskiøndt denne rørende
 eller rørige Maneer —

Wilibald. Ah! nu mærker jeg det!
 De holder meest af den store, stærke Ma-
 neer? Ja, det kunde jeg jo ogsaa nok

Have tænkt! saa kunde jeg have sparet mig de to andre.

Landsberg. Troer De da, at der er mere end een god og sand Maneer, for da at blive ved dette Ord?

Wilibald. Naturligviis! jeg kan paa tyve Maader sige en Ting ypperligt.

Landsberg. Hidtil har jeg været saa taabelig at troe, at der gaves kun een Sandhed. — Naa, saa lad mig da høre Deres store, stærke Maneer!

Wilibald (flyttende Stole o. s. v.)
Ja, men saa maa jeg have Plads at tumle mig paa! — See saa — Nu skal De da høre Heltens Dødsreplik i samme Stykke! Men vær stille, stille som Graven! — Ha! jeg maa sætte mig i Vandet! (han gaaer heftig frem og tilbage.) Nu er jeg i Heden! Ha! — Nu begynder jeg. (Han declamerer med at tragisk Overdrivelse, fordreier Vinene, staaer sig for Brystet, udspiler Armene, o. s. v.)

„Ha! nu jeg føler det: haard at gaae paa er Døden!

„Tag Kniven op! — kom hid! — her i
mit Hierte stød den! —

„Nu! Nu! det gjorde ondt! — men lige
fuldt hav Tak,

„fordi saa rask Du stak! — Gud naade
mig! — Ak! ak!

„Ha! — hvad er det jeg seer!? — En
Dievel hist jo kommer!

„Hu! hvort af mine Haar sig reiser at-
ten Tommer! —

„Nu alt han har mig fat! — han frys-
ser! — og jeg gyser! —

„Nu! slip mig! — slip, slip, slip! — mit
Hierteblod det fryser! —

„Ak! ak! det Døden er! — kun kort
Proces han gjør! —

„Pardon! Pardon! — Omsonst! — Jeg
maa affted! — Jeg doer!!!“

(Han kaster sig i en Stool.) Ah! det var mig
en suur Replik! Puh!

Landsberg. Det vil jeg troe! Os
andre med.

Wilibald. Naa! hvad siger De nu?
 hvad siger De?

Landsberg. At jeg har aldrig
 seet Mage til Deres Spil!

Wilibald (bryster sig): Ja, det
 troer jeg nok! Og dog kiender De endnu
 ikke en Tiendedeel af mine Fuldkommenhe-
 der; det var nu Tragedien, men jeg er
 ligesaa admirabel i Comedien, skiondt Hel-
 tene ere mit egentlige Fag. I det høiere
 Comisse skulde De see mig i en Grev
 Alingsberg, i en Grev Almaviva — dem
 spiller jeg i den første Maneer jeg viisde
 Dem.

Landsberg. Saaledes i een Tone,
 ligesom en Leye?

Wilibald. Rigtig. Det er en
 særdeles Gave Naturen har forundt mig;
 derfor anseer jeg mig ogsaa for en af de
 naturligste Skuespillere, der findes paa
 Jorden! Det er min uforanderlige Regel,

at spille den høiere Comedie i min første Maneer.

Landsberg. Men hvorledes bærer De Dem da ad med at sætte Caractere ud fra hinanden?

Wilibald. Ved de forlorne Næser og ved paasatte Borter.

Landsberg. Ja saa!

Wilibald (tager en forloren Næse op af Lommen): Vil De høre en Prøve af det Hvicomiske?

Landsberg. Det behøves ikke. Jeg er fuldkommen overtødet om Deres Fortienester.

Wilibald. Da kiender De dem dog ikke Alle. Jeg har ogsaa componeret adskillige store Balletter, for Exempel: Prosperinas Bortførelse, hvori jeg selv udførte Plato eller Plutus med ganske overordentligt Bifald. Jeg husker endnu en Solo, som jeg omringet af mine Djevel, endte med denne Attitude! — he! he! he! o, det var charmant! Jeg kunde gjerne

strax dandse den hele Ballet for Dem, dersom De Herrer og Tomsruen vilde behage at udføre de tre andre Roller: Ceres, Cerberus og Proserpina; men jeg skal just omkring hos nogle af Byens Restaurateurer og Conditorer, for at — ha! ha! ha! — hverve nye gode Venner; De forstaaer mig nok! ha! ha! ha! — Naa, jeg kan da forlade mig paa, at De i næste Nummer af Deres Blad feier Cabalisterne dygtig af og gjør Publikum saa rasende begiærlig efter at see mig, at Bedkommende til Trods for deres Næse nødes til at bede om godt Veir og lade mig debutere i hvad jeg vil! ha! ha! ha! Deres Tiener! Deres Tiener!

Landsberg. Hm, min Herre: vent dog ikke for meget af mig; thi ganske ærligt sagt: jeg skriver, paa min Siel, ikke et Ord til Deres Nøse!

Wilibald. Hvad!! Og De har seet mig? —

Landsberg. Ja, det er just Ulyk-
ken! det gaaer mig ligesom Skuespillerfel-
skabet.

Wilibald. Naa, hie fun, min
Hr. Ugebladsforfatter! min Hr. Cabalma-
ger! det skal komme Dem dyrt at staae!
De skal lære at kiende Christophorus Maxi-
milianus Wilibald! — De vil ikke give
mig den Roes jeg fortjener? De vil lægge
Hindringer i Veien for min Debut? Ha!
det skal hævnnes! blodigt skal det hævnnes!
Jeg skal hade Dem — forfølge Dem —
bagtale Dem — giøre Nar af Dem, hvor
jeg kommer! og i den første Rolle jeg spil-
ler skal jeg copiere Dem saa usiagtigt, at
hver en Dreng paa Gaden skal pege Fingre
ad Dem! Farvel! (Han gaaer.)

Klingdal. Ihja! det var en for-
færfelig Comediant!

Landsberg. Det er det rigtige
Navn; men desværre har han sine Lige.

Klingdal. Jeg blev saa Stam gan-
ste bange!

K l i n k. „No. 11: Comediant Christi-
 „stophorus Maximilianus Bilibald, spiller i
 „tre Manerer, skielner Charactererne ved
 „forlorne Næser, og bliver vred, naar man
 „ikke roser ham!“

L a n d s b e r g. Men Hr. Klingdal,
 De skylder mig et Svar fra før; — tør
 jeg — ?

Klingdal (giver ham Charlottes
 Haand): Er De fornøiet med Svaret?

L a n d s b e r g. Sieleglad! naar min
 gode, kiere Charlotte —

C h a r l o t t e (leende): Vær ikke ban-
 ge! hun tager ikke Haanden tilbage!

K l i n g d a l. Et ungt Menneske,
 der har saamegen Taalmodighed med Gian-
 ter og Narre — aa, det maa blive en iegod
 Egtemand! Men hold for Guds Skyld ikke
 op at udgive Deres ypperlige Blad!

C h a r l o t t e. Det ønskede jeg dog
 nok, Onkel; han faaer mig saamange
 Dame-Visitter!

Landberg. O, derom skal vi
nok blive enige!

Hilff (som har spidset Qren): // No.
12: Et Sisteemaal ved Hielp af et Ugeblad."
Det var Enden paa Bisen. Hvad siger Pub-
likum om den Slutning?

